

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ ΙΓ'	ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19	15 ΜΑΪΟΥ 1964	ΑΡΙΘ. 10
----------	---------------------	---------------	----------

Η ΑΣΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΤΑ ΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Κατὰ τὰ ὀρθόδοξα λειτουργικὰ κείμενα, ἐν σπουδαιότατον μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος καταπολεμεῖ τὸν ἐγωϊσμόν, ὁ ὅποιος εἶναι ἡ ρίζα παντὸς κακοῦ καὶ τὸ ἐμπόδιον τῆς οἰκειώσεως ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου τῶν διαφόρων πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ ἀγαθῶν, εἶναι καὶ ἡ ἀσκησις τῆς «πραγματικῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς καὶ ἐλευθέρας πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπον ἀγάπης» (Ἰω. Ρωμανίδου, Τὸ προπατορικὸν ἁμάρτημα, Ἀθήναι 1957, σελ. 110). Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὴν «περικεφαλαίαν» εἰς τὴν πνευματικὴν πανοπλίαν τοῦ Χριστιανοῦ, «τὸ πλήρωμα τοῦ Νόμου καὶ τῆς νέας Ὁρησκείας τῆς Χάριτος, τὴν οὐσίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς» (Λεωνίδου Φιλιππίδου, Ἱστορία τῆς ἐποχῆς τῆς Κ.Δ. ἐξ ἐπόψεως παγκοσμίου καὶ Πανθρησκειακῆς, ἐν Ἀθήναις 1958, σελ. 883).

Ἀναρίθμητοι ἐκφράσεις τῶν λειτουργικῶν κειμένων πιστοποιοῦν, ὅτι ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι μόνον ἐκδήλωσις τῆς διαμορφωθείσης ἤδη ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν χριστιανικῶν μορφωτικῶν ἰδεῶν προσωπικότητος, ἀλλὰ καὶ σπουδαιότατον μέσον πραγματοποιήσεως τῶν ἰδεῶδων τούτων. Καὶ τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον, διότι ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ τὸ «πνευματικὸν περιβάλλον» καὶ τὴν πνευματικὴν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πᾶσα μορφωτικὴ προσπάθεια ἀποβαίνει τελεσφόρος καὶ καρποφόρος. Μόνον ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπον ἀμέριστος καὶ ἀνιδιοτελής ἀγάπη συντελεῖ, ὥστε ὁ πιστὸς νὰ ὑπερνικᾷ τὴν ὑπερτροφικὴν ἐκδήλωσιν τῶν βιολογικῶν ἐνστίκτων (αὐτοσυντηρήσεως, γενετησίου κ.λ.) καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται ἡ ρίζα τῆς πνευμα-

τικῆς μυωπίας ἢ τυφλώσεως, ἡ ὁποία παρεμποδίζει τὴν οἰκείωσιν πασῶν τῶν ἀξιῶν εἰς τὴν ὀρθὴν ἱεραρχικὴν σχέσιν αὐτῶν.

Ἡ σωτηρία καὶ ἡ μόρφωσις τοῦ Χριστιανοῦ «ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ κατὰ πόσον δύναται οὗτος ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀσκήσῃ ἐαυτὸν πρὸς καλλιέργειαν» τῆς ἀγάπης (Ἰω. Ρωμανίδου, ἐνθ. ἀνωτ.). Ὁ ἀσκούμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης ἀπελευθεροῦται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ ἐγωΐσμοῦ καὶ τῶν ἐνστίκτων τούτων, τὰ ὁποῖα ἐμποδίζουν τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς τελειώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία εἶναι «βασιλὶς τῶν ἀρετῶν» καὶ ἐξυμνεῖται ἰδίως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκρεω ὡς προϋπόθεσις τῆς σωτηρίας καὶ τῆς κατακτήσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς, «κομίζει πλοῦτον ἀγαθῶν», διότι «κατευνάζει τῶν παθῶν τὰ οἰδήματα» καὶ «τῷ Δεσπότη καταλλάττει τοὺς πταίσαντας». Μόνον ἡ ἄσκησις τῆς ἀγάπης θὰ συντελέσῃ εἰς τὸ νὰ ἀκούσωμεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως: «Ἐπέинаσα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με... Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ. κε', 35 ἐξ.).

Ἀφοῦ τοιαύτη εἶναι ἡ σημασία τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπον ἀγάπης, ἐξηγεῖται διατὶ τὰ λειτουργικὰ κείμενα ἐξαίρουσιν τὴν ἀρετὴν ταύτην. Ἡ σχέσις ἐκάστου πρὸς τοὺς ἄλλους πρέπει νὰ εἰκονίζῃ τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν Χριστόν. «Ἐάν τις εἴπῃ, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ μισῇ, ψεύτης ἐστίν» (Α' Ἰωάν. δ', 20). Ἐφ' ὅσον ὁ Σωτὴρ «ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς τιθέναι» καὶ νὰ «κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων» (Α' Ἰωάν. γ', 16. Ἐβρ. ι', 24). Πρέπει νὰ ἔχωμεν «φιλαδελφίαν», διὰ νὰ συνδεώμεθα μετὰ τοῦ πλησίον «τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης» καὶ νὰ «ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν». Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ φράσει τῆς Θ. Λειτουργίας, «ἐπὶ τοῦ ἔνα» στηρίζεται ὁλόκληρος ἡ θεωρία καὶ πρᾶξις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς πρὸς τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγάπης» (Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Ἡ λατρεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Περ. «Ἐκ-

κλησία», 1952, σελ. 218).

Τὰ λειτουργικά μας κείμενα, εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῶν μουσικῶν τόνων, ἐξυμνοῦν τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ εἰς τὴν τελείωσιν. Τονίζουν, ὅτι πρέπει νὰ μεριμνῶμεν διὰ τὰς ὑλικὰς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίου. Πρέπει νὰ «ὀπλιζώμεν τὰς χεῖρας ἐλεημοσύνη», νὰ «ἀλείφωμεν τὰς κεφαλὰς ἐλαίῳ εὐποιίας», νὰ «ἐκτρέφωμεν τοὺς πένητας, πλοῦτον μὴ κενούμενον ἐν οὐρανοῖς ὠνούμενοι», νὰ «σκορπίζωμεν τὸν πλοῦτον πένησι», νὰ «εἰσάγωμεν πτωχοὺς ἀστέγους εἰς τὸν οἶκόν μας», νὰ περιβάλλωμεν γυμνοὺς, νὰ παρέχωμεν «ἐνδέεσι» καὶ «πεινῶσιν ἄρτον», νὰ μὴ ἐπιλανθανώμεθα τῆς φιλοξενίας, νὰ μιμνησκώμεθα «τῶν δεσμίων» καὶ τῶν «κακουχουμένων», νὰ ἀποτελῶμεν τὴν «μικρὰν ζύμην», ἥτις «ἔβλον τὸν φύραμα ζυμοῦ», νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ τῶν «ἐσκοτισμένων», «πεπλανημένων» καὶ ὑπὲρ τῶν κατηχομένων, νὰ κηρύττωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς «ἀμύητους», νὰ «καταγγέλλωμεν τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ», νὰ ἀπευθύνωμεν ὡς «κηρία μέλιτος λόγους καλοῦς», πρὸς ἱακίμους ψυχῶν, νὰ «προσλαμβάνωμεθα τοὺς ἀσθενοῦντας τῇ πίστει» καὶ νὰ «καταρτίζωμεν ἐν πνεύματι πραότητος τοὺς ἐν τινι παραπτώματα προλαμβανομένους».

Ὁ Χριστιανός, κατὰ τὰ λειτουργικά μας κείμενα, πρέπει ἐξ ἀγάπης νὰ δρᾷ πολιτιστικῶς καὶ κοινωφελῶς ἐν τῇ κοινῇ πολιτεια. Ὁ Θεὸς. «Ὁ μὲν σοφίαν κοσμεῖται δι' ἔργων ἀγαθῶν· ὁ δὲ λειτουργίαν λαμπρότητος ἐπιτελείσθω· κοινωνεῖται δὲ τοῦ λόγου πιστὸς τῷ ἀμύητῳ».

Ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἐξυμνοῦν τὰ λειτουργικά μας κείμενα, συνδέουσα τὸν καθ' ἑκάστον πιστὸν ὅχι μόνον μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ πάντων τῶν συνανθρώπων, μεταφέρει αὐτὸν εἰς μίαν ὑπερφυσικὴν καὶ οὐρανίαν κοινωνίαν ἀγάπης, ἐντὸς τῆς ὁποίας θρυμματίζονται τὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εὐρύνη τόσον πολὺ τὴν ψυχὴν του, ὥστε νὰ περικλείῃ ἐν αὐτῇ πάσας τὰς ἐπὶ μέρους τάξεις τῶν ζώντων καὶ τῶν τεθνεώτων καὶ νὰ προσεύχεται ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐτῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ

Ε'.

Ὅπως φαίνεται, ἡ προσέγγις μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ Παπισμοῦ θὰ καταλήξῃ εἰς μίαν ψευδῆ συνεννόησιν, καὶ ἐπειδὴ ὅπωςδήποτε θὰ προσκρούσῃ ἡ πρὸς Ἑνωσιν σπουδὴ τῶν εἰς τὰς δογματικὰς διαφοράς, θὰ εἰπουν εἰς τὸ τέλος: «Ἀποκαθίσταται ἡ Ἑνωσις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ ἐκάστη θὰ ἐμμείνη εἰς τὰ δόγματά της καὶ τὰς παραδόσεις της».

Ἀλλὰ τότε τί εἶδους Ἑνωσις θὰ εἶνε αὕτη;

Ἡ ἀπάντησις θὰ εἶνε ὁμοία πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔδωσεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθιμος μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὴν περὶ Ἑνώσεως ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ' κατὰ τὸ ἔτος 1895. Ἰδοῦ, μεταξὺ ἄλλων τί ἔγραφεν εἰς τὴν ἀπάντησίν του ὁ ἀοίδιμος ἐκεῖνος Πατριάρχης:

«Πόθος ἱερὸς καὶ ἐνδόμυχος τῆς Ἀγίας Καθολικῆς Ὁρθόδοξου Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὑπάρχει, ὡς προσεήρηται, ἡ τῶν ἀπεσχισμένων Ἐκκλησιῶν ἑνωσις μετ' αὐτῆς ἐν τῷ ἐνὶ κανόνι τῆς πίστεως. Ἀλλ' ἄνευ τοιαύτης ἐν τῇ πίστει ἐνότῃτος, ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ποθητὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἑνωσις. Τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς ὁ Μακαρ. Πάπας Λέων ὁ ΙΓ', καίπερ ὁμολογῶν καὶ αὐτὸς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, περιπίπτει εἰς προφανῆ πρὸς ἑαυτὸν ἀντίφασιν, διακηρύττων, ἅφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἡ ἀληθὴς ἐνότῃς ἐγκτεται ἐν τῷ ἐνιαίῳ τῆς πίστεως, ἅφ' ἑτέρου δὲ ὅτι πᾶσα Ἐκκλησία, καὶ μετὰ τὴν Ἑνωσιν, δύναται κατέχειν τοὺς ἑαυτῆς δογματικοὺς καὶ κανονικοὺς ὅρους, ἔστωσαν οὗτοι καὶ διάφοροι τῶν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀποφαινεται ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης διὰ νεωτέρας ἐγκυκλίου ὑπὸ χρονολογίαν 30 Νοεμβρίου 1894. Διότι ἀντίφασις προφανὴς ἐστίν, ὅταν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ μὲν πιστεύῃ ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς, ὁ δέ, ὅτι ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ· ὁ μὲν ραντίζει, ὁ δὲ βαπτίζει τρίς εἰς τὸ ὕδωρ· ὁ μὲν χρῶται ἐνζύμῳ ἄρτῳ ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας εὐχαριστίας, ὁ δὲ ἀζύμῳ· ὁ μὲν μεταδίδῃ τῷ λαῷ καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου, ὁ δὲ μόνον ἐκ τοῦ ἀγίου ἄρτου καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις. Τί δ' ἄραγε ἐμφαίνει ἡ ἀντίφασις αὕτη, σεβασμὸν πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ πλαγίαν ὑποχώρησιν καὶ ἀναγνώρισιν τούτων, ἧ τι ἄλλο, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν.

Ἄλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾗ, πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ εὐσεβοῦς πόθου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, πρῶτιστα πάντων δέον ἵνα

ὀρισθῇ μία κοινὴ ἀρχὴ ὡς βάσις· οὐδεμία ἄλλη δύναται εἶναι ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἑπτὰ ἀγίων Οἰκουμ. Συνόδων. Ἀνατρέχοντες λοιπὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν ταύτην, κοινὴν οὖσαν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως μέχρι τοῦ χωρισμοῦ, ὀφείλομεν ἐρευνῆσαι μετ' εἰλικρινοῦς πόθου τοῦ συνειδέ-
ναι τὴν ἀλήθειαν, τί ἐπίστευε τότε σύσσωμος ἡ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καὶ κρατεῖν τοῦτο ἀκέραιον καὶ ἀναλλοίωτον. Πᾶν δ' ὅτι ἐν χρόνοις μεταγενεστέροις προσετέθη ἡ ἀφηρέθη, καθῆκον ἔχει πᾶς τις ἱερὸν καὶ ἀπαραίτητον, ἐὰν εἰλικρινῶς ζητῇ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τὴν δόξαν τὴν ἑαυτοῦ, ἵνα ἐν πνεύματι εὐσεβείας ἐπανορθώσῃ τὸ τοιοῦτον, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἐμμένων ἀλαζονικῶς ἐν τῇ διαστροφῇ τῆς ἀμαθείας, βαρεῖαν ὑπέχει τὴν εὐθύνην ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου βήματος τοῦ Χριστοῦ...

Καὶ δὴ ἐπὶ τῷ ἱερῷ σκοπῷ τῆς ἐνώσεως, ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος καὶ Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἐστὶν ἐτοίμη ἀποδέξασθαι ὁλοψύχως, εἰ τυχὸν παρέφθιρεν, ἢ μὴ κατέχοι, πᾶν ὅτι πρὸ τοῦ ἐνάτου αἰῶνος ὡμολόγουν ὁμοφώνως ἢ τε Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ Ἐκκλησία».

Ἀκολουθῶς, ἡ πατριαρχικὴ ἀπάντησις ἀπαριθμεῖ ἀνὰ μίαν τὰς παραφθοράς τὰς ὁποίας ἐπέφερεν ὁ Παπισμὸς εἰς τὰ δόγματα, κανόνας καὶ παραδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπιλέγει:

«Ἡ Ὁρθόδοξος ἅρα Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δικαίως καυχᾶται ἐν Χριστῷ ὅτι ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐννέα πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπομένως, ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Γαλατ. β', 11). Ἡ δὲ νῦν ρωμαϊκὴ ἐστὶν Ἐκκλησία τῶν καίνο-
τομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων καὶ τῆς παρερμηνείας τῆς τε Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν ὁρῶν τῶν ἀγίων Συνόδων. Δι' ὃ εὐλόγως καὶ δικαίως ἀπεκηρύχθη καὶ ἀποκηρύσσεται, ἐφ' ὅσον ἂν ἐμμένῃ ἐν τῇ πλάνῃ αὐτῆς. «Κρείσσων γὰρ ἐπαινετὸς πόλεμος, λέγει ὁ θεὸς Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰρήνης χωρίζουσης Θεοῦ».

«... Πόση δὲ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς καὶ ἐπανόδου ὑμῶν εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ ἀνοθεύτους διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐν Χριστῷ ἐπιδιωκομένης σωτηρίας εὐκόλως κατανοεῖτε ἐὰν λάβητε συνετῶς ὑπ' ὅψιν σας τὴν πρὸς Θεσσαλονικεῖς παραγγελίαν τοῦ οὐρανοβάμονος ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος α' Ἀρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδό-

σεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Α' Θεσσαλ. β', 15). Ἔτι δὲ καὶ ὅσα πρὸς Γαλάτας γράφει ὁ αὐτὸς θεὸς ἀπόστολος, λέγων «Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰ μὴ τινὲς εἰσιν οἱ ταρασσόντες ὑμᾶς καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ» (Γαλάτ. α', 6). Ἀλλ' ἐκκλίνετε ἀπὸ τῶν τοιούτων διαστροφῶν τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας, «οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἐαυτῶν κοιλίᾳ καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων» (Ρωμ. ζ', 18), καὶ ἐπανέλθετε λοιπὸν εἰς τοὺς κόλπους τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ συνόλου τῶν κατὰ μέρος ἀνὰ τὴν ὀρθοδοξοῦσαν οἰκουμένην θεοφυτεῦτων, δίκην ἀμπέλων εὐκληματουσῶν καὶ ἀρρήκτως ἐν ἐνότητι τῆς μιᾶς εἰς Χριστὸν σωτηρίου πίστεως καὶ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῷ πνεύματι συνημμένον ἀλλήλαις ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ἵνα τύχητε τῆς ἐν Χριστῷ ποθομένης σωτηρίας, καὶ δοξασθῇ οὕτω καὶ ἐν ὑμῖν τὸ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερένδοξον ὄνομα τοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου παθόντος Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἡμεῖς δέ, οἱ χάριτι καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ παναγάθου Θεοῦ μέλη τίμια τυγχάνοντες τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἦτοι τῆς Μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ἀντεχώμεθα τῆς πατρῴας καὶ ἀποστολοπαραδότου εὐσεβείας. Προσέχωμεν πάντες ἀπὸ τῶν ψευδαποστόλων, οἵτινες ἐρχόμενοι ἐν σχήματι προβάτων, πειρῶνται δελεάζειν τοὺς ἀπλοϊκωτέρους ἐν ἡμῖν διὰ ποικίλων καὶ ὑποῦλων ὑποσχέσεων, τὰ πάντα θεμιτὰ ἡγούμενοι καὶ ἐπιτρέποντες πρὸς ἔνωσιν, ἐὰν μόνον ἀναγνωρισθῇ ὁ τῆς Ρώμης Πάπας ὡς ὑπέρτατος καὶ ἀλάθητος ἄρχων καὶ ἀπόλυτος κυριάρχης τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καὶ μόνος ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ καὶ πηγὴ πάσης χάριτος! Ἰδίᾳ δὲ οἱ χάριτι καὶ ἐλέῳ Θεοῦ τεταγμένοι ἐπίσκοποι καὶ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν «προσέχωμεν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ἡμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμένειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. κ', 28), ὡς λόγον ἀποδώσαντες. «Διὸ παρακαλοῦμεν ἀλλήλους καὶ οἰκοδομῶμεν εἰς τὸν ἕνα» (Α'. Θεσσ. ε', 11). «Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, αὐτὸς καταρτίσαι ἡμᾶς, στηρίξαι, σθενώσαι, θεμελιώσαι» (Α' Πέτρ. ε', 10.), καὶ δώῃ φωτισθῆναι τῷ φωτὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἀληθείας πάντας τοὺς ἔξω καὶ μακρὰν τῆς

Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου μάνδρας τῶν λογικῶν αὐτοῦ προβάτων. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως, ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ, ἔτους σωτηρίου αῶξε' (1895).

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμος ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ εὐχέτης.

(Ἐπονται τὰ ὀνόματα τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων).

Ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις τῶν διαφόρων Πατριαρχῶν πρὸς τὰς ἐγκυκλίους τῶν Παπῶν εἶνε συντεταγμέναι εἰς αὐτὸ τὸ Πατριαρχικόν, ἡρεμον, εἰρηνικόν, συγκαταβατικόν καὶ χριστιανικόν ὕφος. Εἰς αὐτὰς βλέπει κανεὶς τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὸν φόβον Θεοῦ, τὴν πολιὰν φρόνησιν, τὸ δέος καὶ τὸν ἄπειρον σεβασμὸν πρὸς τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου, πρὸς τὰς Συνόδους, πρὸς τοὺς Πατέρας, πρὸς τὴν ἱερὰν Παράδοσιν.

Ἐπίσης εἰς τὰ πατριαρχικά αὐτὰ κείμενα φαίνεται ἡ φρίκη καὶ ἡ θλιψὶς ποὺ προκαλεῖ ἡ ἐπιπολαιότης μὲ τὴν ὁποίαν οἱ παπικοὶ προβαίνουν εἰς πᾶσαν καινοτομίαν καὶ παρερμηνείαν τῶν θείων λόγων.

(Συνεχίζεται)

ΦΩΤΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΜΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΟΜΟΙ 1-5

ΕΚΑΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ΔΡΧ. 300

Πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖά μας, ἀποστέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἀναδρομή στὰ περασμένα

Η ΚΛΕΙΣΟΒΑ

Ἐξη στρέμματα φτενογῆς μέσα στὸν πλατὺ γαλάζιο κάμπο τῆς λιμνοθάλασσας τοῦ Μεσολογγίου εἶναι ἡ Κλείσοβα, μὲ τὸ Ἐκκλησάκι τῆς Ἀγίας Τριάδας καταμεσῆς του. Καὶ εἶναι τόσο ταπεινὸ καὶ τόσο φτωχὸ τὸ Ἐκκλησάκι αὐτό, ποὺ σοῦ θυμίζει τὸ φτωχοκάλυβο ποὺ τραγουδεῖ ὁ ποιητής· καὶ ποὺ τίποτα δὲν τοῦ «λείπει, κι' οὐτ' ἓνα βρίσκεται σκαμνί, γιὰ νὰ καθήσῃ ἡ λύπη».

Ἡ ἀπόστασή του ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι εἶναι ὥς τρία χιλιόμετρα· καὶ φαίνεται ἀπὸ ἐκεῖ σὰν μιὰ σκουρόχρωμη γραμμὴ, ποὺ ἀντισκόβει τὸ γαλάζιο πλάτωμα. Κι' ὅμως κάθε φορά, ποὺ γυρίζοντας πίσω τῇ ρόδᾳ τοῦ καιροῦ, ξαναφέρνω στὴ μνήμη μου τὸ θαῦμα τῆς ἀντίστασης τῶν λίγων ὑπερασπιστῶν του στὴν τρομερὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τους ἀπὸ τοὺς Τούρκους, μιὰ ρόδινη πνευματικὴ μέθη μὲ κυριεῦει· καὶ νοιώθω πὼς ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος εἶναι θεὸς· καὶ πὼς μπορεῖ, μὲ τὴν καρδιά του, ὅταν τὴν πλημμυρίζῃ ἡ πίστις, νὰ δαμάσῃ καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὴν ὕλη.

Σύμβολο τοῦ ἱεροῦ πάθους πρὸς τὴν ἐλευθερίᾳ εἶναι τὸ μικρὸ αὐτὸ θαλασσινὸ ἄλωνάκι, ποὺ ἡ Δόξα ἐμπρὸς καὶ τὰ 115 παλληκάρια του πίσω της κι' ἀραδαριά, στήσανε ἀθάνατο χορό. Χορό, ποὺ ὁ ρυθμὸς του σμίγει τίς ρίζες τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὰ βάθη τ' αὐρανοῦ, ποὺ τριγυνοῦνε οἱ φωτεινὲς οὐράνιες σφαῖρες. Κι' ὅσα χρόνια καὶ νὰ περάσουνε, θὰ στερνιάζῃ πάντα στὴ λίγη του γῆ τόση δόξα καὶ τόσο μεγαλεῖο, ποὺ θὰ κοχλαῇ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου στὴ θύμησή του· καὶ θὰ φλωροζυγιάζεται νικήτρα τοῦ ὀρθολογιστῇ νοῦ...

★

Μὰ καιρὸς εἶναι ν' ἀνιστορήσωμε, ὅσο τὸ μποροῦμε λιτώτερα, τὰ γεγονότα.

Οἱ Τούρκοι, λοιπόν, ποὺ εἶχανε πολιορκήσῃ στενά, κι' ἀπὸ στερεὰ κι' ἀπὸ θάλασσα τὸ Μεσολόγγι, γιὰ νὰ στενέψουνε ἀκόμα περισσότερο τὸν ἀποκλεισμό του καὶ νὰ τὸ κάνονε ἔτσι νὰ γονατίσῃ ἀπὸ τὴν πείνα, ἀποφασίσανε νὰ καταλάβουνε τὴν Κλείσοβα, ποὺ τὴν ὑπερασπίζανε ἑκατὸ ψυχωμένοι ἄνδρες, μὲ ἀρχηγό τους τὸν Χριστόδουλο Χατζηπέτρο. Καὶ τοῦτο, γιατί ὅσο καὶ ν' ἀσφιγεν ὁ Χοσρέφ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θάλασσα τὴν πολιορκία του, μερικὰ ζακυνθινὰ καΐκια ξεγλυ-

στρούσανε τὴ νύχτα μέσα ἀπὸ τὰ μεγάλα του καράβια καὶ κουβαλούσανε τροφίμα στὴν ἀντικρινὴ Τουρλίδα, ποὺ ἀπὸ ἐκεῖ οἱ φρουροὶ τῆς Κλείσοβας τὰ μεταφέρανε στὸ Μεσολόγγι.

Ἐδιάλεξε λοιπὸν ὁ Κιουταχῆς δυὸ χιλιάδες ψυχωμένους Ἀρβανίτες κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ τοὺς ἐπιτεθῇ.

Στὸ Μεσολόγγι ἦτανε κλεισμένος τότε κι' ὁ Κίτσος Τζαβέλλας, σὰν ἀρχηγὸς τοῦ ἐπικουρικοῦ σώματος τῶν Σουλιωτῶν, κι' ἔμενε σ' ἓνα σπιτάκι κοντὰ στὴν Ἀγία Παρασκευή. Στὰ ξημερώματα λοιπὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὠνευρέυθηκε, πὼς μιὰ μαυροφορεμένη καὶ μαντηλοσκεπασμένη γυναῖκα τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε·—«Σήκω, καπετάνιο! Τί κάθесαι;» Δὲν ἔδωκεν ὅμως πολλή προσοχὴ στὴν ὄνειροφαντασίᾳ του αὐτῇ καὶ τὸν ξαναπῆρε. Καὶ τότε τοῦ ξαναπαρουσιάσθηκε ἡ ἴδια μαυροφορεμένη γυναῖκα καὶ τοῦ ξαναεἶπε, στενοχωρημένη καὶ μὲ δυνατώτερη φωνή.

—«Ἀκόμα κοιμᾶσαι, καπετάνιο ; Ζύπνα λοιπὸν !»

Ἀλαφιάσθηκε λοιπὸν καὶ τινάχθηκεν ὄρθιος. Καὶ καταλαβαίνοντας πὼς τ'ὄνειρό του αὐτὸ ἦτανε σημαδιακόν, ἔκαμε ἓνα τσιγάρο κι' ἐπῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο. Καὶ τότε αὐτιάστηκε κάποιον σάλαγο καὶ κάτι σὰν ποδοβολητὸ πρὸς τὸ γιαλὸ κάτω. Καὶ στηλώνοντας προσεκτικώτερα μέσα στὸ σύθαμπο τῇ ματιᾷ του, ξεχώρισε σκιὲς ποὺ ἐκινούντανε, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἄρματα ποὺ ἀντιφεγγίζανε κι' ἐλάμπανε.

Κατάλαβε λοιπὸν παρευθὺς, πὼς οἱ Τοῦρκοι ἐτοιμάζονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦνε τῆς Κλείσοβας. Ζύπνησε τότε ἀμέσως τὰ δυὸ ξαδέλφια του καὶ τοὺς τρεῖς ἀνιψιούς του, ποὺ μένανε μαζί του στὸ ἴδιον σπίτι καὶ τοὺς εἶπε ν' ἄρματωθοῦνε γρήγορα. Καὶ βγαίνοντας ἔξω, περιμάζωπεν ἀπὸ τὸ περίγυρο κι' ἐστρατολόγησε κι' ἄλλα δεκατέσσερα παλληκάρια. Περισσότερους οὔτε εἶχε καιρό, μὰ οὔτε καὶ μποροῦσε. Γιατὶ τὸ κύριο σῶμα τῶν Σουλιωτῶν ἔμενε πρὸς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ Μεσολογγιοῦ, καὶ δὲν ἦτανε βολετὸ τὴν ὥρα ἐκείνη νὰ πάῃ ὡς ἐκεῖ. Ἀρκέσθηκε λοιπὸν σ' αὐτοὺς καὶ κατέβηκε χωστὰ στὸ γιαλόν· ἐπίασε τρία πριάκια καὶ μ' αὐτὰ πέρασαν ἔγκαιρα στὴν Κλείσοβα. Κι' ὁ Τζαβέλλας, πληροφορῶντας τὰ καθέκαστα στὰ παλληκάρια, ἀνάλαβε ἀπὸ τὸν Χατζηπέτρο τὴν ἀρχηγίαν καὶ τὴ διαφέντεψή της.

Ὅσοι πιστεύουνε σὰν μοναδικὴν ἀλήθειαν τὸ βασίλειον τοῦ νοῦ, ποὺ τὸ οἰκοδομοῦν, ἀσταμάτητα καὶ περίτεχνα, οἱ πέντε

μας ὑλικές αἰσθήσεις· κι' ὅσοι, θεότυφλοι, δὲν βλέπουν τὴν ὀλοφάνερη παρουσία καὶ ὁδοιπορία τοῦ Ἀόρατου ἐπάνω στὴ γῆς μας αὐτὴν, ὥς μοῦ εἶποῦνε, μὲ ποιὰν ἐξήγηση βολεύουνε στὴ συνειδησὴ τους τὴν παράξενη αὐτὴν ὑπνοφαντασία τοῦ Κίτσου Τζαβέλλα στὸν ὄρθρο καὶ στὸ χαραμέρι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ; Πῶς δὲν πνίγονται μέσα στὰ βαλτονέρια τῆς ἄδειας λογοκοπίας, καὶ δὲν ἀσφυκτιοῦνε μέσα στ' ἀτσαλένια δίχτυα τῆς ὑλιστικῆς ἀντίληψης τῆς ζωῆς, ποῦ μ' αὐτὴν ἀγωνίζονται νὰ ἐξηγήσουν τὰ πάντα, καὶ σ' αὐτὰ περιορίζουνε τὰ σύνορα τοῦ ἀνθρώπου ;

Πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ὅτι, πίσω ἀπὸ τὴ ρεοῦμενην αὐτὴ ζωὴ μας καὶ πίσω ἀπὸ τὰ κάθε λογῆς φαινόμενα ποῦ μᾶς περιβάλλουνε, στροβιλίζεται ἓνα βαθύτατο πνευματικὸ μυστήριο καὶ στέκεται ὁ παντοδύναμος Θεός, ποῦ σ' αὐτὸν βρίσκεται τὸ πλήρωμα τῆς ἀλήθειας· ποῦ ἡμεῖς δὲν κατέχομε παρὰ ἓνα ἐλαχιστομῶριό της, καὶ δὲν δεχόμαστε ἀπὸ τὸν ἀβασίλευτον ἥλιο της, παρὰ λίγες μονάχα ἀκτίνες του ; Πῶς δὲν αἰσθάνονται, πῶς ἡ ἀνρώπινη ζωὴ, μὲ τὰ χίλια δυὸ βάσανά της καὶ τὶς ἀτελείωτες πίκρες της, θάτανε φρικτὴ—φρικτότατη, ἂν δὲν ὑπάρχη ἀπολύτως τίποτα ἀπὸ ἐπάνω μας κι' ἂν εἶναι κούφια λόγια τὸ θεῖο μυστήριο καὶ τὸ θεῖο ἄπειρο ;

Ἄς μοῦ ἐξηγήσουν λοιπὸν ἱκανοποιητικά, ἀπὸ ποιά σκοτεινὴν ἄβυσσον ἐξεπετάχθηκε κι' ἐφανερώθηκε στὸν Κίτσο Τζαβέλλα τὸ μυστικὸ καὶ παράδοξον ὄραμα τῆς μαυροφορεμένης καὶ μαυρομαντιλοῦσας ἐκείνης γυναίκας, ποῦ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπὴ τῆς νύκτας τὸν ἐπρόσταξε, δύο φορές, νὰ ξυπνήσῃ καὶ νὰ σηκωθῇ ;

Γιατὶ εἶναι βέβαιο, πῶς χωρὶς τὸ ὄραμα αὐτὸ καὶ χωρὶς τὴν ἐμψυχωτικὴ παρουσία τοῦ Τζαβέλλα στὴν Κλείσοβα, δὲν θάχε στερεωθῇ ἐπάνω στὸ φτηνὸ κι' ἀρμυρισμένο της χῶμα τὸ θαῦμα τῆς ἀσύγκριτης ἐκείνης ἀντίστασης καὶ νίκης, ποῦ θὰ σταθῇ ὕμνος τῶν γενεῶν ! Ποιὸς λοιπὸν ἐπνεύματωσε κι' ἐμορφοποίησε τὴν ἄψυχην ὕλην στὸ νυχτερινὸν ἐκεῖνο φάντασμα, ποῦ τὸν ἐξύπνησε, φωνάζοντάς του προστακτικὰ —«Ζύπνα, Καπετάνιο !» καὶ τὸν ἐξαπέστειλεν, ἔτσι, νὰ πολεμήσῃ στὴν Κλείσοβα ;

ὦ ! εἶναι φανερό, ὀλοφάνερο, πῶς ὁ Θεὸς πολεμοῦσε τότε μὲ τὴν Ἑλλάδα. Γιατὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ποῦ ὀδηγοῦνε στὸ πνευματικὸ κι' ἀόρατό του βασιλεῖον μέσα ἀπὸ τὴ χώρα μας περνοῦν !...

(Συνεχίζεται)

Θ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΣΤΑΧΥΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΓΡΟ ΤΟΥ

35. Η ΣΩΣΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ

«Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν».
(Ματθ. θ', 27-34).

Ἀκατάπαυστη περιοδεία, συνεχὲς κήρυγμα καὶ εὐεργεσία ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ Κυρίου. Μιά ἐνεργὸς καὶ ἀνεξάντλητος καλωσύνη σ' ὅλους. Νερό, ψωμί, υγεία καὶ συγγνώμη στὸ διψασμένο, πεινασμένο, ἄρρωστο καὶ μετανιωμένο ἁμαρτῶλὸ κόσμο. Οὔτε ὄρες ἀναπαύσεως, οὔτε ἀθυμίες στὴν κούρασί του. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ καλωσύνη, ὅταν ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἀστείρευτη Πηγὴ πού λέγεται Χριστός, δὲν ἐξαντλεῖται οὔτε ποσοτικῶς οὔτε ποιοτικῶς, ἀλλ' οὔτε καὶ περιορίζεται στὰ χρονικὰ ὅρια καὶ σὲ τόπους. Γιὰ τὸν Ἀχρὸν καὶ Ἀχώρητο καὶ τὴν αἰώνια Πηγὴ τοῦ Καλοῦ τὰ πάντα βρίσκονται στὴν παλάμη του, καὶ δὲν ὑπάρχουν ἀνθρώπινα στοιχεῖα πού ν' ἀλλοιώνουν τὸ χαρακτῆρα τῆς θεϊκῆς φύσεως. Γιατὶ ἀκόμη κι' ὅταν αὐτὰ δὲν εἶναι ἐλαστικά, χρησιμοποιοῦνται στὸν καιρὸ τους καὶ μὲ δόσεις, ὥσπου νὰ ἐξαντληθοῦν τὰ περιθώρια τῆς προσφορᾶς. Γιὰ τὸ Χριστὸ ὅμως πού εἶναι μιὰ ἀκένωτη καὶ ἀδαπάνητη πηγὴ σωστικῆς ἐνεργείας πού δρᾷ στὴν ψυχὴ μας καὶ στὸ σῶμά μας, δὲν ἡγέρθη οὔτε θά ἐγερθῇ ποτὲ ζήτημα. Ἀμαρτωλοί, ἄρρωστοι, δαιμονισμένοι, πλανεμένες ὑπάρξεις, σκοτισμένες διάνοιες, καὶ κάθε ἐλαττωματικὸς καὶ συφοριασμένος στὸν κόσμον αὐτὸν τύπος, εἶχε καὶ ἔχει μέρος στὸ ἱατρεῖο καὶ στὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἰησοῦ, πού χωρὶς ἐπιφυλάξεις, δισταγμοὺς, φόβο καὶ ντροπὲς μπορεῖ νὰ προσέρχεται, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του καὶ τὶς ἀρρώστειες του πρὸς θεραπείαν καὶ ξανάνοιωμα ἂν ψυχικὰ ἐγέρασε. Καὶ τοῦτο ἀπὸ διαίσθησι καὶ πόνο, ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐπαφὴ καὶ πεῖρα τὸ εἶχε διαπιστώσει ἡ κατηγορία τῶν ἀνθρώπων τῆς ὁποίας δὲν εἶχε πάθει τελείαν διαφθοράν ἢ συνείδησις. Αὐτὸς ὁ συναγερμὸς πού ἐπροκαλεῖτο στὸ πέρασμα τοῦ Ἰησοῦ, πού δὲν μετῆρχετο τῶν μάγων, τῶν γοήτων, τῶν δημαγωγῶν καὶ τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἀμαθείας τοῦ κόσμου μεθόδους ὅπως ἐπιβάλη τὸ καθεστὼς τῆς ἀλήθειας καὶ ἐπιτύχη, μόνον ἔτσι, τὴν κοινωνικὴν ἀλλαγὴν, ἐρμηνεύεται σωστὰ τότε, ὅταν παραδεχθοῦμε πὼς ἄνεμος μιᾶς βαθεῖας πίστεως ἔπνεε μετὰξὺ τοῦ κατακουρασμένου ἀπὸ τὶς φλυαρίες καὶ τὰ κενὰ λόγια τῆς ἀπάτης τῶν πνευματικῶν ταγῶν τῆς ἐποχῆς. Κι' ἂν δὲν ἦτο βαθεῖα, ἦταν μιὰ πίστις μ' ἓνα ξεχωριστὸ χρωματικὸ τόνο, ἀπὸ κάθε ἄλλη πίστι τῶν πολὺ-πολὺ ὑλικῶν ἀνθρώπων, ἔστω καὶ σὲ στενὸ κάπως κύκλο. Γιατὶ τὸ πρόβλημα ἦταν τὸ πῶς θ' ἀνοίξουν τ' αὐτιά, τὸ πῶς δὲν θά κλωτσίση ἡ

καρδιά στήν πρώτη βολή τοῦ λόγου. Αὐτὸ ἦταν τὸ δύσκολο· ἐπειδὴ τόσον ἡ προτατάληψις ὅσον καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἐλευθέρου, ἀλλὰ σιλάβου στήν ἁμαρτία, ἀνθρώπου, εἶναι δυνατὰ ἐμπόδια γιὰ τέτοιες ἐπισκέψεις. Τὸ ὅτι, λοιπόν, «ἡκολούθουν» τὸν Ἰησοῦν καὶ πονεμένοι ἄνθρωποι, ὅπως οἱ σημερινοὶ δυὸ τυφλοί, προσδοκοῦντες τὴ θεραπεία τοὺς μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ τοὺς ἔδινε ἡ γνησία πίστις τῶν στῇ θεότητι τοῦ Κυρίου, αὐτὸ δὲν σημαίνει καὶ πὼς οἱ χιλιάδες τοῦ ὄχλου ποὺ κατὰ πυκνάς μάζας τὸν συνέπνιγον, ἦσαν ὅλοι ἄρρωστοι. Ὑπῆρχε ὁμῶς στὴν ψυχὴ τοὺς ἑνας ἄλλος πόνος, ὕστερα ἀπὸ τὴ συνειδητοποίηση τοῦ καμουφλισμένου κακοῦ: οἱ πνευματικὲς ἀνησυχίες, τὸ στροβιλισμα τοῦ νοῦ ὕστερα ἀπὸ τὴν κλήσι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς ἀλλαγὴν πορείας. Μήπως καὶ στὰς περιπτώσεις τῶν σωματικῶν ἀρρωστημάτων δὲν ἔχουμε ὁλοφάνερη τὴ φορὰ τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν Ἰησοῦν, χωρὶς καὶ νὰ ὑπάρχῃ ταπεινὸς ὑπολογισμὸς, ἢ ἓνα συναλλαγματικὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν; Ἀσφαλῶς· καὶ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ποὺ ἐξεμαίευσεν τὴν πίστιν τῶν ἀρρώστων καὶ ἔκανε δυνατὴ καὶ δημοσία τὴν ὁμιλίαν τοὺς, ἢ ἔφερνε στὰ μάτια τοὺς καὶ στὰ χεῖλη τοὺς τὴν ἀποφασιστικότητα τῆς ἡθικῆς ἀλλαγῆς καὶ βελτιώσεως, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ζωντανὴ καὶ ἀδιάψευστη μαρτυρία, πὼς ἓνα σεβαστὸ τμῆμα τοῦ ἐγκαταλελειμμένου λαοῦ ἐπλησίαζε τὸν Ἰησοῦν μ' ἐμπιστοσύνην. «Ἐλέησον ἡμᾶς υἱὲ Δαυὶδ». Καὶ ἀπὸ κεῖ ξεκινᾷ ὁ δεσμός, Ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσι. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσι γεννᾶται ἡ σειρὰ τῶν θαυμάτων ποὺ εἶναι κατὰ τὸ δευτερεῖον γιὰ τοὺς πνευματικούς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν θέλουν νὰ ἀναγκασθοῦν γιὰ νὰ πιστέψουν. Ἀπὸ τὴν ἐπίγνωσι· γιατί χωρὶς νὰ ἔχῃς τελείαν γνῶσι τῆς θεανδρικῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαρτήσῃς ἀπόλυτα τὴν καρδιά σου ἀπ' Αὐτὸν καὶ νὰ ζητήσῃς σὲ κάθε σου περίπτωσι φωτισμό, ἐνίσχυσι, προστασία, ἔλεος, ὅπως ἀκριβῶς οἱ δύο τυφλοί, ποὺ ἀπεκάλουν τὸν Ἰησοῦν «Υἱὸν Δαυὶδ», κατὰ σάρκα, συνεπεῖς πρὸς τὰς προφητείας, δεδομένου ὅτι ἡ Παρθένος κατήγετο γενεαλογικῶς ἀπ' ἐκείνη τὴν ρίζαν. Ὁ χρόνος, καὶ μόρφωσις, καὶ ἡ ἀρτιμέλεια δὲν παίζουν κανένα ρόλο σὲ ζητήματα πνευματικά, ἀρκεῖ τὸ μυαλὸ νὰ στέκεται στὴ θέσι τοῦ καὶ νὰ ὑπάρχῃ μιὰ ἀνησυχία καὶ δίψα νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀλήθειαν ἐρευνῶντας μὲ ταπεινῶσι καὶ προσευχόμενος γι' αὐτὸ τῆς τὸ ἀπόκτημα ἡ ψυχὴ: «Ἐλέησον ἡμᾶς Υἱὲ Δαυὶδ». Ὅταν κανεὶς νοιώθῃ τὸν ἐνωχὸ τοῦ φτωχοῦ νὰ πληρώσῃ τὸ γιαντρί, ἢ τὸν πλούσιον, ἢ τὸ δυνατό τῆς ἐξουσίας καὶ δὲν εἶναι ἀνοιχτὸς ἀπέναντί τοῦ ἐπικαλεῖται ἐλεύθερα τὴ βοήθειάν τοὺς μ' ἓνα τόνο ἰκεσίας· πολὺ περισσότερο ὅταν ἀπευθύνεται στὸ Θεὸ ποὺ γλυκαίνεται μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν ἐξάρτησι τοῦ πλάσματός τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ καὶ τὴ θαυματουργικὴ τῆς δύναμι. Καὶ ἐτέθη, βέ-

βαια, σὲ δοκιμασία ἢ πίστις αὐτῇ τῶν δύο τυφλῶν τοῦ Εὐαγγε-
 λίου, ἀλλὰ τοῦτο ὄχι, γιατί ὁ Χριστὸς δὲν ἐγνώριζε τὰ βάθη
 τῆς καρδιάς τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ διδαχθῇ στοὺς ἄλλους, πὼς
 ἦσαν καὶ οἱ δυο ἄξιοι τῆς εὐσπλαγγνίας καὶ τοῦ ἐλέους : « Πι-
 στεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; ». Δηλαδή : πιστεύετε πὼς
 μὲ τῇ δικῇ μου δύναμι θ' ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια σας ; Καὶ ἐκεῖ-
 νοὶ ἀπήντησαν ἀδίσταχτα : « Ναί, Κύριε ». Σ' αὐτῇ τὴν ἀπάν-
 τησι ὑπάρχει ἡ κεραία πού ἐπράβηξε τῇ θεϊκῇ, θεραπευτικῇ χά-
 ρι τοῦ Κυρίου. Ἡ κατάφασις τῶν δύο τυφλῶν ἔδειχνε τὸ ψυ-
 χικὸ κλῆμα τῆς δραστηότητος τῆς μυστικῆς, θείας δυνάμεως τοῦ
 Χριστοῦ. Γιατί καὶ οἱ τυφλοὶ εἶχαν συνείδησι τῆς πίστεώς των
 καὶ ἐπομένως εἶχε περιεχόμενο συγκεκριμένο ἢ παράκλησις των,
 καὶ τοῦ Ἰησοῦ ἡ θαυματουργικὴ δύναμις δὲν ἦταν μηχανικὴ καὶ
 ἀδέσποτη ιδιότης πού ἔφερνε ἀποτελέσματα ἀνεξάρτητα ἀπὸ τῇ
 θεία Του βούλῃσι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ στὸν ἄν-
 θρωπο πού τὴν ζητᾷ, πάντοτε ἐξηρτήθη ἀπὸ τὸ βαθμὸ τῆς πίστεως
 πού ἔχει καὶ ἀπὸ τῇ βούλῃσι τοῦ Θεοῦ, πού μπορεῖ, ὅπως συνέβη
 πολλὰς φορές, νὰ ὑποβάλῃ σὲ δοκιμασία τὸν ἄνθρωπο χάριν καὶ
 τοῦ γενικωτέρου συμφέροντος : « Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο
 ποιῆσαι; καὶ λέγουσιν αὐτῷ : ναί, Κύριε. Τότε ἤψατο τῶν ὀφθαλ-
 μῶν αὐτῶν λέγων : κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν ».
 Ὁμολογεῖται δημοσία ἡ πίστις στῇ θεϊκῇ δύναμι τοῦ Κυρίου,
 ἔρχεται σ' ἐπαφὴ τὸ χέρι τοῦ Γιατροῦ μὲ τὰ τυφλὰ μάτια, διοχε-
 τεύεται ἀμέσως ἡ θεραπεύουσα χάρις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἄμεσον :
 « Καὶ ἀνέφρχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί ». Καμμιά ἄλλη συνταγὴ πού
 ἀπαιτεῖ χρόνον, χρῆμα, ὑπομονή, ἐλπίδα ἢ καὶ σηκώνει ἀμφίβο-
 λία ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τοῦ ὑποδεικνυμένου φαρμάκου.
 Οὔτε κλινικὴ παρατήρησις, οὔτε ὀδυνηρὲς ἐγχειρίσεις μὲ ἀμφίβο-
 λα ἀποτελέσματα. Ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἀνανεώνει
 τοὺς βλαμμένους χιτῶνας, ἀντικαθιστᾷ τοὺς φακούς, ἐπαναφέρει
 τὴ κανονικὴ λειτουργίαν τὸν ὅλο μηχανισμό τῆς ὁράσεως καὶ τὸ
 ἀχρηστευμένο μάτι βλέπει. Τὸ θαῦμα στὴν περίπτωσιν αὐτῇ εἶναι
 τοπικὰ ἀνανεωτικὸ καὶ ὄχι νέα δημιουργία. Αὐτὴ ἡ ἀνανέωσις τῶν
 βλαμμένων ὀργάνων τῶν ματιῶν ἦλθε σὰν εὐλογημένο ἀποτέλεσμα
 τῆς ἐπαφῆς τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρωπίνου στοιχείου : ἡ ψυχὴ
 συνδέεται μὲ τὸ Θεὸ διὰ τῆς πίστεως, καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ λόγου
 καὶ τῶν ἀνθρωπίνων χειρῶν τοῦ Κυρίου διοχετεύει τὴ θαυματουργ-
 γὸν τοῦ δύναμι καὶ οἱ τυφλοὶ βλέπουν. Ποτὲ δὲν ζημιώνεται ὁ
 ἄνθρωπος κρατῶντας τὴν καρδιά του κοντὰ στὸ Θεό. Πρῶτα-
 πρῶτα γιατί εἶναι πνευματικὰ ἀδύνατος, παθαίνει τόσους κλονι-
 σμούς, τόσες ἀπογοητεύσεις, τόσα πηλλήματα ἀπὸ τὸν κόσμον
 γενικὰ ἢ ἀπὸ τὸ ἄμεσον περιβάλλον του καὶ ἔχει ἀνάγκη στήρι-
 γμοῦ καὶ δυνατῆς προστασίας. Δεύτερον, γιατί φθείρεται, ἀφοῦ

ἔγινε ἓνα παιδί τῆς φροθᾶς: Πότε τὸ στομάχι, πότε τὰ νεφρά, πότε τὸ συκώτι, πότε ἡ καρδιά του, πότε τ' αὐτιά του καὶ τὰ μάτια του, καί, γενικὰ ὅλος καὶ ὡς μέρος ὁ ὀργανισμὸς παθαίνει βλάβες ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ μικροβίου ἢ ἀπὸ διάφορα περιστατικά. Ἔτσι ὁσαυδήποτε εἰδικὰ ἱατρεῖα κι' ἂν λειτουργήσουν ἢ κλινικὲς καὶ Νοσοκομεῖα ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἐξαρκέσουν στὴ θεραπεία τοῦ ἀνθρωπίνου πόνου. Σπανιωτάτη εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς πλήρους σωματικῆς υἱείας. Ὁ καθένας μας ἀπὸ κάτι θὰ ὑποφέρῃ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ πιστὸς εἶναι περισσότερο σοφὸς ἀπὸ τὸν ἄπιστο καὶ περισσότερον ἐξυπνος, γιατί δὲν ψαρεύει «στά θολὰ νερά» κατὰ τὴ λαϊκὴ παροιμία. Γνωρίζει τὴ θάλασσα, τὸ βάθος τῶν νερῶν, τὴν ὑπαρξί καὶ τὸ εἶδος τῶν ψαριῶν ἀλλὰ καὶ τὸ μέσον ποῦ μποροῦν νὰ συλληφθοῦν. Ἐνῶ ὁ ἄπιστος πιεζόμενος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη καταφεύγει, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεώς του σὲ γιατροὺς μὲ πιθανότητες καὶ ὄχι μὲ βεβαιότητα θεραπείας, ἐξαντλούμενος ὑλικά ἢ σὲ σεσυρμένα γύναια ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὸ Σατανᾶ μέσα σὲ σπηλιὲς ἢ κοσμικὰ σαλόνια, ἔχοντας γιὰ ἀντίκρουσμα ὄχι τὴν θεραπεία του ἀλλὰ τὴν ἐπιδείνωσι τῆς καταστάσεώς του καὶ τὸ χαμὸ τῆς ψυχῆς του. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ διπλᾶ δυστυχῆς. Δὲν εἶναι, φυσικὰ, φρόνιμο καὶ λογικὸ ν' ἀφίσουμε τὸν ἀνθρωπο στὴν τυφλὴ τύχη, στὴ μοιροκρατία τῶν εἰδωλολατρῶν, στήν, χωρὶς περιεχόμενο, πίστι, ν' ἀπαγορεύσουμε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γιατροῦ. Ἀλλ' οἱ δυὸ τυφλοὶ ποῦ ζητοῦσαν τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου κι' εἶδαν τὸ φῶς τους, δὲν πίστευαν σὲ τύχη, οὔτε ἦσαν μοιροκράται. Τύχη δὲν σημαίνει τίποτε, ἢ μᾶλλον αὐτὸς ποῦ πιστεύει στὴν τύχη, εἶναι ἀνόητος, γιατί, ἂν ἐρωτηθῇ τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι ἡ τύχη δὲν θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ. Αὐτὴ ἡ ἀμχανία του εἶναι ἀρκετὴ νὰ τὸν ἐκθέσῃ σὰν πολὺ-πολὺ κουτὸν καὶ φωναχτὰ καθυστερημένον, σ' ὅποια ἐποχὴ πολιτισμοῦ κι' ἂν ζῇ, πολὺ δὲ περισσότερον ἓνα χριστιανὸ ποῦ, κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον, νοεῖται σὰν μιὰ φωτισμένη προσωπικότης ποῦ ξεύρει τὴν Πηγὴν κάθε εἵδους εὐλογίας, ὅπως οἱ δυὸ τυφλοὶ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ κουφὸς δαιμονιζόμενος ποῦ ὠδηγήθη πρὸ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐθεραπεύθη τελείως, γιὰ νὰ προκληθῇ τέτοια ἐντύπωσις μεταξὺ τοῦ λαοῦ ὥστε νὰ κραυγᾷ: «Οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραὴλ». Ἡ πύκνωσις τῶν πιστῶν ἀνθρώπων ἀραιώνει τὴν δυστυχία μας, γιατί μᾶς φέρνει κοντὰ στὸ Θεὸ καὶ τὸ Θεὸ κοντὰ μας, ὅπως παρετηρεῖτο πρὸ τῆς πτώσεως στὴν ἁμαρτία, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ζωῆς τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Οἱ ἄνθρωποι πίστεψαν στὰ θαυμάτια τῆς ἐπιστήμης, ἐθαμπώθηκαν ἀπὸ τοὺς φρεσκοβαμμένους τοίχους, ἤλπισαν στ' ἀνθρώπινα ἐργαλεῖα καὶ ἐπανεπαύθησαν στὶς χημικὰ συνθέσεις. Ἔτσι ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸν γιὰ νὰ μὴν ἔχουν τὸν ἔλεγχον τῆς ματιᾶς του μὲ τὸν ὑστερόβουλο σκοπὸ

νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὰ γερά μέλη τους, ὡς μέλη ἁμαρτίας. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτο, γιατί τὰ μέλη τοῦ σώματος μας δὲν μπορεῖ νὰ γίνουν ὄργανα ταπεινῶν ἡδονῶν γιατί ἔχουν ἁγιασθῇ μετὰ τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐπιβάλλεται νὰ κρατηθῇ ἡ ψυχὴ μας ἡνωμένη διὰ τῆς πίστεως μετὰ τοῦ Θεοῦ ποὺ θέλει τὸ παιδί του νὰ εἶναι καὶ γερό σωματικὰ γιὰ νὰ ἐργάζεται τὸ ἀγαθὸν ἢ ἂν ἀρρωστήσῃ νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεός του, ὅπως οἱ τυφλοὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ πάρῃ τὴν θεραπεία του ἀπὸ τὸ Γιατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ βγαίνει ἀπὸ θερμὴ καρδιά, ἀπὸ καρδιά ποὺ πιστεύει ἀκράδαντα γιὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Κι' ἂν δὲν τὴν ἔχομε νὰ τὴν ζητήσωμε.

Ἄς μὴ φανῇ παράδοξο τοῦτο. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύναμος καὶ πρέπει νὰ εἶναι καλοδεμένος κοντὰ στὸ Θεὸ μετὰ τὴν πίστι τοῦ τὴν ὁποία πρέπει νὰ ζωογονῇ, νὰ πυρακτώνῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς του. Πρέπει καὶ τὴν πίστι νὰ ζητήσῃ ὁ ὀλιγόπιστος καὶ κλονισμένος. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου ζῶντες μέσα στοὺς κοσμικοὺς πειρασμούς, μέσα στὴν ἀδικία καὶ τὴν ιδιοτέλεια τῶν ἀκαλλιεργήτων ψυχῶν ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ σηκώνουν πολλοὺς σταυροὺς καὶ νὰ ὑπομένουν δυνατὰ, καὶ νὰ συγχωροῦν ἁπειρα, καὶ νὰ γίνωνται θύματα τῆς σταυρουμένης ἀγάπης. Καὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὰ ἀθλήματα αὐτὰ ἐὰν δὲν εἶχαν τὴν πίστι πρὸς τὸν Χριστό. Σὲ σχετικὴ ὁμιλία τοῦ Κυρίου ἐπάνω στὴν ἀπέραντη συγγνώμη ἐναντι τῶν προσωπικῶν μας ἐχθρῶν, φωναχτὰ ἐζήτησαν τὴν πίστιν: «Καὶ εἶπον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου· πρόσθετες ἡμῖν πίστιν» (Λουκ. ιζ', 5). Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ξεκινήσῃς γιὰ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου, γιὰ τὸ στίβο τῶν ἀγωνισμάτων σου, γιὰ τὸ θρίαμβό σου. Καὶ τὸ πρῶτον αἴτημα πρῶτ', μεσημέρι, βράδυ, πρέπει νάχῃ ὡς περιεχόμενον ὄχι τὴν υἰεῖα, τὰ ὕλικά ἀγαθὰ, ἢ τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν πειρασμῶν ποὺ ἀσκοῦν τὴ θέλησί σου καὶ ἀτσαλώνουν τὸ χαρακτῆρά σου· αὐτὰ θὰ τὰ ζητήσῃς μετὰ τὴ σειρά τους: Θὰ ζητήσῃς τὴ διαθήρμανσι τῆς καρδιᾶς σου μετὰ τὴ φωτιὰ τῆς πίστεως ὅπως οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου. Περισσότερο σήμερα ἀπὸ κάθε ἄλλῃ ἐποχῇ, ἡ πίστις εἶναι ἀναγκαία γιατί, εἶπαμε, στὸν αἰῶνα τῆς μηχανοκρατίας, τῶν ἐντυπωσιακῶν ἐπιτευγμάτων τῆς ἐπιστήμης, στὴν σύγχρονη νεοειδωλολατρεία τῶν μέντιουμ, τῶν γιόγκι, τῆς διανοητικῆς παρακρούσεως καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναρχίας, εἶναι ἀνάγκη νὰ θαρραλίσωμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν ἀπὸ Θεοῦ κληρονομία μας μετὰ τὴν πίστι, τὴ σωστικὴ αὐτὴ λογικὴ δύναμι καὶ τὸ ἀσφάλιστρο τῶν ἡθικῶν ἀξιῶν ποὺ κινδυνεύουν νὰ παραμερισθοῦν ἐντελῶς, ὡς ἀχρηστες, ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τοὺς ἀχρηστεύσουν καὶ νὰ μεταβάλουν τὴν ὑποτιθεμένην εὐεργεσίαν τῶν ἐφευρέσεων καὶ

τοῦ ἐξελισσομένου πολιτισμοῦ σὲ μιὰ καθολικὴ κατάρρα κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν γονατισμένη ἡ ἀνθρωπότης, παρὰ τὴν ἐπιφανειακὴ εὐτυχία, ζῇ ἐξαθλιωμένη στὴν πείνα, στὴ γύμνια, στὴν ξυπολυσιά, στὴν ἀγανάκτησι, στὰ ἔκδηλα μίσση, στὰ ἐπαναστατικὰ ξεσπάσματα καὶ στὴν ἀλληλοεξόντωσι.

Ἀλλὰ ποὺς ἔκαμε τέτοια προσευχὴ ὥστε νὰ δείξῃ πνεῦμα ἐσωστρεφείας καί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἐπιπολαίους, ἀβαθεῖς καὶ ἀφιλοσοφήτους, ποὺ ἐντυπωσιάζονται ἀπὸ τὰ στιγμιαῖα ἀστραποβολήματα, ν' ἀνεβῇ σὲ ψηλότερο βάθρο καὶ νὰ φωνάξῃ: «Κύριε πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν»; Λίγοι, πολὺ λίγοι. Κι' ἀκριβῶς σ' αὐτοὺς τοὺς λίγους ὀφείλεται καὶ τὸ γεγονός ὅτι δὲν μᾶς ἐστράβωσαν ἀκόμη οἱ τυφλοί, δὲν μᾶς παρεξήγησαν νὰ μᾶς σκοτώσουν οἱ κωφοί καὶ δὲν μᾶς ἐξέσχισαν οἱ δαιμονισμένοι τοὺς ὁποίους ἐθεράπευε τότε, θεραπεύει καὶ σήμερα ὁ Χριστός, ἂν κι' αὐτοὶ τὸν ἐπικαλεστοῦν, ὅπως τότε ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν σωματικὰ καὶ ψυχικὰ σακατεμένων. Ἡ ὕλική βία τοῦ κακοῦ ποὺ χρησιμοποιοεῖ τὸ τυφλὸ ἔνστικτο καὶ τὴ μηχανὴ γιὰ νὰ συντρίψῃ, μονάχα μὲ τὴν ἡθικὴ δύναμι τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀντιμετωπίζεται.

(Συνεχίζεται)

Ἄρχιμ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΘ. ΚΑΛΥΒΑΣ
Ἱεροκλήρυς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος

Ἄρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη, Ἱεροκλήρυκος Πρεβέζης

ΛΟΓΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗΗΜΑΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Ἐγκρίσει - εὐλογία τῆς Ἱ. Συνόδου
Τόμ. Α', σελ. 320

Πωλεῖται παρὰ τῷ συγγραφεῖ (Πρέβεζαν)
καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα. Δρχ. 60.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΝΕΟΝΥΜΦΟΥΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Θὰ σᾶς εἰπῶ τώρα, γιὰ νὰ τᾶχετε σὰν ὑπόδειγμα, τί λόγια πρέπει νὰ συναλλάζῃ ὁ ἄνδρας μὲ τὴν γυναῖκά του. Κι' ἀφοῦ ὁ θεῖος Ποῦλος δὲν ἀπόφυγε νὰ δώσῃ συμβουλὲς στ' ἀντρόγυνα, πῶς πρέπει νὰ φέρωνται καὶ τοὺς μίλησε σὰν προξενητὴς, πολὺ περισσότερο βέβαια πρέπει νὰ τὸ κάνωμε κι' ἐμεῖς.

Σὰν ἄνδρας λοιπόν, πρέπει νὰ τῆς μιλᾷς, μ' εὐγένεια πάντα καὶ μὲ λεπτότητα, καὶ νὰ τῆς λὲς αὐτά :

«Ἐγώ, ἀγαπημένη μου, συνέδεσα τὴ ζωὴ μου μὲ τὴν δική σου γιὰ πάντα, σ' ὅτι ὑπάρχει τιμιώτερο καὶ σπουδαιότερο · στὴ γέννηση δηλαδὴ καὶ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν μου καὶ στὴ διακυβέρνηση καὶ τὴν προκοπὴ τοῦ σπιτιοῦ μου. Τί μπορῶ λοιπόν νὰ εἰπῶ ἄλλο, πού νὰ βαραίνῃ στὴν ἀξία σὰν αὐτό ;».

Προτιμότερον ὅμως εἶναι, νὰ τῆς μιλήσῃς προτιήτερα γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Γιατί τίποτα δὲν εἶναι ἀποτελεσματικώτερο γιὰ νὰ πεισθῇ στὰ λόγια μας αὐτὸς πού μᾶς ἀκούει, ὅσο τὸ νὰ αἰσθάνεται, πῶς τοῦ μιλεῖς ἀπὸ ἐνδιαφέρον κι' ἀπὸ ἀγάπη. Πῶς λοιπόν θὰ τῆς φανερώσῃς καλύτερα τὴν ἀγάπη σου, παρὰ ἂν τῆς μιλήσῃς, ἐπάνω—κάτω αὐτά ;

—«Ἐγώ, γυναῖκα, ἀπὸ τίς πολλὲς πού μοῦ προξενεῦανε θὰμποροῦσα βέβαια νὰ διαλέξω κάποιαν ἄλλη, πού καὶ πλουσιώτερη νᾶναι ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ καλύτερη γενεά. Δὲν τῶκαμα ὅμως, καὶ διάλεξα ἀπ' ὅλες ἐσένα· γιατί σ' ἐγνώρισα· καὶ σ' ἀγάπησα, γιὰ τίς πολλὲς σου χάρες καὶ γιὰ τὴν καλωσύνη σου καὶ τὴν φρονιμάδα σου. Ἴσως ὅμως νὰ μοῦ εἰπῇς—«ἀφοῦ ἦτανε στὸ χέρι σου νὰ διαλέξῃς ὅποιαν ἤθελες γιὰ γυναῖκά σου, γιατί δὲν τῶκαμες;» καὶ γιατί δὲν διάλεξα κάποιαν ἄλλη πλουσιώτερην ἀπὸ ἐσένα ;

Μάθε λοιπόν, πῶς δὲν γίνηκεν αὐτὸ κουτουροῦ κι' ἀπὸ τὴν τύχη καὶ χωρὶς νὰ τὸ καλοσθεφθῶ. Κι' ἂν δὲν τῶκαμα, ὁ λόγος εἶναι, γιατί δὲν τὸ θέλησα. Ἐπειδὴ ξέρω καλά, πῶς τὰ πλούτη δὲν ἀξίζουνε τίποτα· κι' ὅτι εἶναι ἓνα πρᾶγμα τυχαῖο, πού μπορεῖ νὰ τῶχουνε καὶ ληστὲς ἀκόμη· κι' ἄνθρωποι σιχαμεροὶ καὶ διεφθαρμένοι καὶ φαῦλοι !

Νὰ λοιπόν, γιατί καταφρόνεσα ὅλ' αὐτά· καὶ νά, γιατί προτίμησα τὴν ἀρετὴ σου καὶ τὰ ψυχικά σου χαρίσματα ἀπὸ τὰ πλούτη κι' ἀπὸ τὶς κοσμοφαντασίες. Μιὰ κόρη νέα καὶ φρόνιμη κι' ἀνέγγιχτη ἀπὸ κάθε λογῆς κακίες, ὅπως εἶσαι ἐσύ, πιστεύω, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, πὼς ἀξίζει περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν οἰκουμένη ὀλάκαιρη. Καὶ γι' αὐτὸ σοῦ ἀφωσιώθηκα· καὶ σ' ἀγαπῶ· καὶ σὲ βάζω παραπάνω κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ μου. Καὶ τόση εἶναι ἡ λαχτάρα καὶ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα, ποὺ δὲν λογιάζω γιὰ τίποτα κι' αὐτὴ τὴ ζωὴ μου, ὅσο καὶ νὰ διαρκέσῃ. Γιατί αἰσθάνομαι, πὼς μόνη ἡ αἰωνιότητα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ καὶ ν' ἀναπαύσῃ τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα. Γιαυτὸ κι' ὁ θερμότερος πόθος μου εἶναι, νὰ ζήσωμε μὲ τέτοιο τρόπο τὴ ζωὴ μας, ποὺ νὰ τὸ κατορθώσωμε νάμαστε πάντα μᾶς ἐνωμένοι στὸν ἄλλο κόσμον, τὸν ἀληθινὸ καὶ τῆς αἰωνιότητος ποὺ ἐκεῖ δὲν θὰ μπορῇ νὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον τίποτα καὶ κανεῖς.

Εἶναι πολὺ σύντομη καὶ φθαρτὴ, ἀγαπητὴ μου, ἡ περαστικὴ μας αὐτὴ ζωὴ. Ἄν ὅμως τὸ καταξιωθοῦμε νὰ τὴν περάσωμε, σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ κι' εὐαρεστώντας στὸ Θεό, θὰ κερδίσωμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὴν αἰώνια ζωὴ. καὶ θάμαστε πάντα μᾶς ἐνωμένοι κι' ἀχώριστοι καὶ βυθισμένοι σ' ἀνείπωτην ἀναγάλλιαση.

Νὰ λοιπόν—σοῦ τὸ ξαναλέω—γιατί βάζω τὴν ἀγάπη σου ἐπάνω ἀπ' ὅλα. Καὶ τίποτα δὲν θὰ μοῦτανε πικρότερο· παρὰ τὸ νὰ δυσανεστηθῶ καὶ νάλθω σὲ λόγια μαζί σου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ φορὰ.

Ὡ ! θέλω νὰ τὸ ξέρῃς, ἀγαπημένη μου. Κι' ἂν πρόκειται νὰ χάσω τὰ πάντα καὶ νὰ μείνω θεόφτωχος καὶ χειρότερος κι' ἀπὸ τὸν τελευταῖον διακονάρη. Κι' ἂν ἐπρόκειτο ἀκόμη ν' ἀντικρύσω τὸ θάνατο καὶ νὰ πάθω τὴ χειρότερη συμφορὰ, ὅλα θάχω τὴ δύναμη νὰ τὰ ὑποφέρω, ἀρκεῖ νάχω τὴν ἀγάπη σου. Καὶ δὲν μοῦ μένει καμμιά ἀμφιβολία, πὼς σ' ἀνάλογη περίστασις τὸ ἴδιο θάκανες κι' ἐσύ· κι' ἀπαράλλακτα μὲ τὰ δικά μου θᾶναι καὶ τὰ δικά σου συναισθήματα...

Θύμησέ της κατόπιν τὰ λόγια τῶν θείων ἀποστόλων, πὼς ἔτσι θερμὴ τὴν θέλει ὁ Θεὸς τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην τοῦ ἀνδρὰ καὶ τῆς γυναίκας· καὶ πὲς της κι' αὐτά·

—Ἄκουσε καὶ τὴν ἁγίαν Γραφή, ποὺ μᾶς λέει κι' αὐτὴ πὼς «ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μάννα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ θὰ προσκολληθῇ στὴ γυναῖκά του», κι' ὅς φανοῦμε ἀντάξιοι στὸ μεγαλεῖο αὐτὸ τοῦ γάμου. Τὰ πλούτη καὶ οἱ ὑπηρετές καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου αὐτοῦ ὅς μὴν τὰ λο-

γιάζωμε για τίποτα· Ἐγὼ τὴν ἀγάπη σου καὶ τὴν ἀδιατάρακτη συμβίωση μαζί σου, τὴ βάζω ἐπάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν καρδιά τῆς γυναίκας δὲν τὴν ἀντιζυγιάζω μ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου.

Πές μου, ποιά γυναῖκα δὲν προτιμᾷ τὰ λόγια αὐτὰ ἀπὸ κάθε στολίδι κι' ἀπὸ κάθε χρυσαφικό ; Καὶ μὴ φοβηθῆς, πὼς μπορεῖ τάχα νὰ σοῦ προβάλῃ παράλογες ἀξιώσεις, ἂν καταλάβῃ πὼς τὴν ἀγαπᾷς τόσο πολὺ. Αὐτὸ τὸ κάνουν οἱ ἑταῖρες· πρὶν τὴν μίαν ἡμέραν ἀφοσιώνονται στὸν ἕνα καὶ τὴν ἄλλην στὸν ἄλλο. Καὶ εἶναι πολὺ φυσικό, ὅταν ἀκοῦνε τέτοια λόγια, νὰ γίνωνται ὑπεροπτικές καὶ νὰ παίρνουν ἀπέναντι τοὺς ἐραστές τους μιὰ στάση ὑπερήφανη. Μιὰ κόρη ὅμως εὐγενική καὶ με πραγματικὸν ἦθος, ποτὲ δὲν θὰ τὸ πάρῃ ἐπάνω της, μὲ τίς διαβεβαιώσεις αὐτές· παρὰ θὰ συγκινηθῇ βαθειὰ καὶ θ' ἀφωσιωθῇ πολὺ περισσότερο.

Πές της ἀκόμη, πὼς προτιμᾷς τὴν συντροφιά της ἀπὸ καθετὶ ἄλλο· καὶ γι' αὐτὸ σ' ἀρέσει νὰ μένῃς στὸ σπίτι, παρὰ ὅπου-δήποτε ἄλλοῦ· γιὰ νὰ χαίρεσαι περισσότερο τὴν συντροφιά της· κι' ὅτι καὶ τὰ παιδιὰ σου ἀκόμη τὰγαπᾷς τόσο πολὺ, γιατί εἶναι καὶ δικά της παιδιὰ. Κι' ἂν τυχὸν κάμῃ κάτι, ποὺ εἶναι καλὸ κι' ὠραῖο, νὰ τὴν ἐπαινῆς καὶ νὰ τὴν θαυμάζῃς. Κι' ἂν πάλι πέσῃ τυχὸν σὲ κάποιο λάθος, ποὺ ἕνα τέτοιο εἶναι φυσικό γιὰ νέες κι' ἄπραγες γυναῖκες, νὰ τὴν συμβουλευῇς εὐγενικά καὶ μὲ ἡρεμὸ τρόπο, καὶ νὰ τῆς φανερώνης μ' ἀγάπη τὸ λάθος της.

Καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο. Κανένας δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ γυναῖκα πλουσιώτερη παρὰ νὰ προτιμᾷ μιὰ νέα ποὺ εἶναι φτωχότερη. Ἡ εὐχαρίστηση ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ στὸ σπίτι σου μιὰ γυναῖκα, μὲ τὴν προικὰ της καὶ μὲ τὰ χρήματά της, θάναί τιποτένια καὶ μηδαμινὴ ἀπὸ τίς ξενδιαντροπιές της, καὶ τίς ἀξιώσεις της, τίς σπατάλες της, τὴν αὐθάδειά της καὶ τὰ πικρά της λόγια. Γιατὶ μιὰ τέτοια γυναῖκα καμμιά δυσκολία δὲν θάχῃ νὰ εἰπῇ στὸν ἄνδρα της—«ἀπὸ τὰ δικά σου μήπως ξοδεύω ; τὰ φορέματα ποὺ κάνω καὶ τὰ χρυσαφικά ποὺ ἀγοράζω εἶναι ἀπὸ τὰ χρήματα τὰ δικά μου κι' ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦδωκαν οἱ δικοί μου!».

Τί λές, ἀνόητη γυναῖκα ; Ἀκόμη τὰ δικά σου ροῦχα φορεῖς ; Μπορεῖ νὰ γίνῃ πικρότερος κι' ἀνοητότερος λόγος ἀπ' αὐτόν ; Δὲν ὀρίζεις πλέον τὸ σῶμά σου, κι' ὀρίζεις τὰ ὑπάρχοντά σου ; Ὑστερὰ ἀπὸ τὸ γάμο δὲν εἴσθε πλέον δυὸ σώματα, παρὰ ἕνα. Καὶ σὺ κάθεσαι καὶ μιλεῖς γιὰ δυὸ ξεχωριστὲς περιουσίες ;

Τόσο λοιπόν πολύ σέ τυφλώνει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ χρῆμα ; Καὶ οἱ δυὸ σας μαζί εἴσθε πλέον ἓνας ἄνθρωπος καὶ μιὰ ζωὴ· καὶ σὺ τολμᾷς νὰ λὲς ἀκόμη τὰ δικά μου ; Σιχαμερὸς καὶ ἀποκρουστικὸς εἶναι ὁ λόγος αὐτός· καί, χωρὶς ἄλλο, ὁ Σατανᾶς σοῦ τὸν ἔβαλε στὸ στόμα σου !

Δίδασκέ την λοιπόν κι' ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτό, ἀλλὰ μὲ καλωσύνη πάντα καὶ μ' εὐγένεια. Ἐπειδὴ κάθε συμβουλὴ ποὺ κάνομε στοὺς ἄλλους γι' ἀρετὴ, εἶναι πάντα κάπως πικρὴ καὶ δυσάρεστη. Καὶ μάλιστα, ὅταν τέτοια φρόνιμα λόγια τὰ λὲς σὲ μιὰ κόρη τρυφερὴ κι' εὐαίσθητη, εἶναι σωστὸ νὰ τὰ καλο-ζυγιάζης, καὶ νὰ τῆς μιλήῃς πάντα μὲ τρυφερότητα καὶ μὲ λεπτότητα. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νῶσαι βέβαιοι, πὼς θ' ἀπο-διώξης, ἀπὸ τὴν ψυχὴ της τὸ δικό μου καὶ τὸ δικό σου.

Κι' ἂν τυχὸν σοῦ εἰπῇ κάποτε «τὰ δικά μου», πές της ἐσὺ —«Ποιὰ λές, καλὴ μου, δικά σου ; Γιατί δὲν σὲ καταλαβαίνω. Ἐγὼ στὸ σπίτι μας αὐτὸ δὲν ἔχω καὶ δὲν ὀρίζω τίποτα δικό μου. Πῶς λοιπόν λὲς ἐσὺ γιὰ τὰ δικά μου, ἀφοῦ ὅλα εἶναι δικά σου ;» Χάρισέ της σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου, τὸν λόγον αὐτόν. Ἴσως νὰ πρέπει νὰ τὴν μεταχειρισθῇς σὰν παιδί, γιὰ νὰ κερδίσης τὴν ἀγάπη της. Κάμε το λοιπόν. Μὴ διστάσης. Ἄν τυχὸν σοῦ εἰπῇ τὰ δικά μου, πές της ἐσὺ—ὅλα εἶναι δικά σου. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δικός σου εἶμαι καὶ σοῦ ἀνήκω. Καὶ σοῦ τὸ ξαναλέω κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη. Δικός σου εἶμαι, κατα-δικός σου.

Αὐτὰ μᾶς συνεβούλευσεν ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν εἶπε, πὼς ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει πλέον τὸ σῶμά του, παρὰ ἡ γυναῖκά του. Κι' ὅταν δὲν ἐξουσιάζομε πλέον τὸ σῶμά μας, πὼς μπο-ροῦμε νὰ ἐξουσιάζωμε τὰ ὑπάρχοντά μας, καὶ νὰ λέμε τὰ δικά μου καὶ τὰ δικά σου ;...

Ἄν μιλήσης ἔτσι, θὰ τὴν γαληνέψης, θὰ τῆς σβύσης τὴν ἔξαψή της, θὰ ντροπιάσης τὸν Σατανᾶ, θὰ τὴν κάμης κυριο-λεκτικὰ σκλάβα σου, καὶ θὰ τὴν δέσης μ' ἀκατάλυτες ἄλυσσίδες μαζί σου καὶ μὲ τὴν ἀγάπη σου. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατασφαλίσης ἀπόλυτα αὐτό, νὰ τὴν περιποιῇσαι, καὶ νὰ φέρνεσαι πάντα, μὲ καλωσύνη καὶ μὲ τιμὴ καὶ μὲ τρυφερότητα. Νὰ προτιμᾷς τὴν συντροφιά της καὶ τὴν ἀγάπη της ἀπὸ καθετὶ ἄλλο. Καὶ νὰ τὴν ἐγκωμιάζης, ὅταν λάξη περίστασις, γιὰ τίς χάρες ποὺ τὴν στολίζουν· ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της, ὡς τὴν καλωσύνη της.

Ἀπόδοση ΘΕΟΔΟΣΗ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΠΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΟΝ ΦΩΣ ΣΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ ΜΑΣ

Δόξα τῷ Θεῷ τῷ ποιῶντι θαυμάσια! Καὶ τὸ μεγαλύτερο θαῦμα εἶναι ἡ σωτηρία μιᾶς ψυχῆς. Ἐδῶ ἔχομεν τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς ποῦ ἔλαβε χώραν μέσα σ' ἓνα ἄλλο ὑπερῶον. Καὶ ἐδῶ εἶναι φυλακαί. Λέξις ποῦ μᾶς ξενίζει καὶ εἶναι τόσο ἀποκρουστική. Καὶ ὅμως πρόκειται περὶ ἱεροῦ τόπου, τὸν ὅποιον καὶ αὐτὸν ἔχει ὁ Κύριος ὡς κατοικίαν του, καθὼς ἔλεγεν: «ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με». Καὶ ὅτι εἶναι τοιοῦτος τόπος ἀρκεῖ κανεὶς νὰ μελετήσῃ τὸ κατωτέρω γράμμα διὰ νὰ μὲ δικαιώσῃ. Τὰ ὅσα, καὶ καθὼς διατυπῶνται καὶ τὰ ὅποια παραθέτω αὐτούσια, καθὼς ἐξεπῆγγασαν ἀπὸ τὰς νέας καρδίας, χωρὶς καμμιὰ διόρθωσι δικιά μου, τί ἄλλο μαρτυροῦν ἢ ὅτι ἔχομεν καὶ ἐδῶ ἐπαναλαμβανόμενον τὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς;

Ἄς εὐχρηθῶμεν ὅπως τὸ θαῦμα τοῦτο, τὸ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην διὰ μέσου τῶν αἰώνων πραγματοποιούμενον, τὸ ἴδωμεν εὐρύτερα καὶ ἐδῶ, ὥστε ὅλη ἡ Ἑλλάδα μας νὰ μεταβληθῇ εἰς μίαν Ἑκκλησίαν «πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἑβρ. ιβ' 23), καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἔχει καὶ τόσο λαμπρὰ ἱστορία ἐὰν καὶ Ἑθνικὴν, πρὸ παντὸς ὅμως θρησκευτικῆς, μὲ τὸ «νέφος τῶν μαρτύρων» καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Ὁσίων, καὶ τὴν πλειάδα ἁγίων κ.λ.π.

Ἀρχ. ΠΡΟΚ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΦΥΛΑΚΩΝ Τ.

Π ρ ὀ ς

Τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Φυλακῶν Α.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ καὶ ὑπέρμαχοι τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν πίστεως, Χ α ί ρ ε τ ε.

Ἡ ἀπὸ 15 Αὐγούστου ἐ.ἔ. σταλεῖσα ἡμῖν ἐπιστολή σας, τὴν ὁποίαν καὶ ἐλάβομεν, μᾶς πληροῖ παρηγορίας καὶ χαρᾶς, μᾶς ἐμψυχώνει καὶ μᾶς ἐνδυναμώνει ἐν χάριτι εἰς τὰ κατὰ Χριστὸν ἔργα μας. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς ἐπεφύλαξε τὴν δέσμευσίν μας αὐτὴν διὰ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἑαυτόν, νὰ μᾶς τραβήξῃ κοντά του καὶ νὰ μᾶς γνωρίσῃ τὴν προέλευσίν μας, τὴν πορείαν καὶ τὴν κατάληξίν μας. Νὰ μᾶς φανερώσῃ πλήρως καὶ ἀμε-

τακλήτως τὴν ἀληθῆ καὶ ἀσφαλῆ ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Διότι — ἐκτὸς τῆς προπατορικῆς καὶ πατροπαραδότου κλήσεώς μας καὶ τῆς διὰ τοῦ Βαπτίσματος υἱοθεσίας, τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν (Ρωμ. στ' 3-4, Γαλ. γ' 26-27) δὲν ἔπαυσε νὰ μᾶς καλῇ πάντοτε, ἀλλὰ νὰ μᾶς καλῇ καὶ τώρα περισσότερον.

Δὲν καλεῖ ἓνα ἢ δύο, ἢ τάξεις καὶ κατηγορίας ἀτόμων, μᾶς καλεῖ ὅλους, διότι ὁ Θεὸς «πάντας θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α. Τιμ. β', 4). Διὰ τοῦτο λέγει: «Δεῦτε πρὸς με πάντες...» (Ματθ. ια', 28).

Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ νέα κλήσις ἡμῶν ἐν τῇ Φυλακῇ; Μᾶς ἔστειλε τοὺς ἐργάτας τοῦ Φωτός του πρὸς γνῶσιν τῆς φωτεινῆς, τῆς ζωηφόρου καὶ ψυχοσωτηρίου διδασκαλίας Του, ἐμπεριεχομένης ἐν τῇ Θεοπνεύστῳ Ἀγίᾳ Γραφῇ, ἡ ὁποία ἐδόθη «δωρεάν» εἰς πάντα διψῶντα τὴν εὐγαγγελιζομένην ζωὴν καὶ ὑπαναχώρησιν ἐκ τῆς ἀπωλείας. Ἦλθον πρὸς ἡμᾶς οἱ ἀπεσταλμένοι του «... κηρυῖσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν» (Λουκ. δ', 18-19). Καὶ μᾶς λέγουν: «Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κοριν. στ', 2). Τοῦτο δὲ ὅτι δὲν ἤλθον αὐτοβούλως διότι «πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων» (Ἰακ. α', 16). Ἀλλ' ἡ πρὸς ἡμᾶς, ἀδελφοί, τιμὴ αὕτη τῆς δωρεᾶς δὲν μᾶς ἐδόθη μόνον διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν πόνων μας καὶ γλυκασμὸν τῆς, ἐν ᾧ τόπω διαβιούμεν, ζωῆς μας, δὲν μᾶς ἐδόθη διὰ τὸν ἡθικὸν καταρτισμὸν μας μόνον, δὲν μᾶς ἐδόθη διὰ τὴν σωτηρίαν μας μόνον, τίποτε δὲ περισσότερον. Ἐδόθη εἰς ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς διὰ τῆς πίστεως σωτηρίας μας, διὰ τὴν κλήσιν πεπλανημένων ἀνθρωπίνων υπάρξεων εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν.

Μᾶς ἐνεπιστεύθη τὸν πολῦτιμον αὐτὸν θησαυρὸν διὰ τὴν θενναρὰν ἀπόκρισιν τῶν τολμούντων βλασφημίας κατὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μεγάλου Λυτρωτοῦ μας. Μᾶς ἐδόθη ὡς ὄπλον ὑπὲρ τῶν ὑπαδῶν Του καὶ ἐναντίον τῶν ἀπολλυμένων, τῶν βαλλόντων σκωπτικῶς: «Μὴν εἰσθε χλευασταὶ διὰ νὰ μὴ γίνουν δυνατότερα τὰ δεσμά σας», λέγει Κύριος ὁ Θεὸς διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου (Ἡσ. κη', 22).

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἡθικὸς ἐμβολιασμὸς παντὸς πεπλανημένου καὶ διὰ νὰ κληθῇ δι' ἡμῶν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, τοῦτο θὰ γίνῃ μόνον ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν περισσεῖαν ἡθικοῦ πλούτου, ἥτοι θὰ κατορθωθῇ ἀπὸ τοῦ ἐκχειλίσματος τῆς καρδίας μας. Ὁ ἡθικὸς κατήφορος καὶ πᾶσα παρεκτροπὴ τοῦ πλησίον μας, ὅταν ἡμεῖς περισσεύωμεν, ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴ μᾶς ἀφῇν ἀσυγκινήτους καὶ ἀδιαφόρους, ἀλλὰ καὶ ὅπως ἀκουσίως νὰ μᾶς παρακινήῃ εἰς ἐπέμβασιν, πρὸς διόρθωσιν τοῦ παρεκτραπέντος, ἵασιν τοῦ πληγέντος ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ γενικῶς πρὸς ἀπαλλαγὴν καὶ σωτη-

ρίαν τοῦ σπαρασσομένου ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ Σατανᾶ. Μάλιστα δὲ ἡ ἐπέμβασις μας δέον νὰ εἶναι ἐπίμονος (Α' Τιμοθ. δ', 16), συνιστῶντες καὶ ὑποδεικνύοντες τὴν ἄνευ ἀναβολῆς μετάνοιαν. «Σήμερον παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν...» (Ἑβρ. γ', 13). «Μετανόησον· ἐὰν μὴ γρηγορήσης, ἤξω ἐπὶ σέ ὡς κλέπτῃς, καὶ οὐ μὴν γνώσῃ ποίαν ὥραν ἤξω ἐπὶ σέ» (Ἀποκ. γ', 3). «Μὴ ἀνάμενε ἐπιστρέψαι πρὸς Κύριον καὶ μὴ ὑπερβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Ἐξάπινα γὰρ ἐξελεύσεται ὀργὴ Κυρίου» (Σ. Σειράχε', 7).

Τὴν δύναμιν, τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς σωτηρίας μᾶς τὰ παρέχει ἀφθόνως τόσον ἡ Ἀγία Γραφή ὅσον καὶ ἡ Ἐκκλησία μας. Ἀλλ' ἔχομεν καὶ τοῦτο πάντοτε ὑπ' ὄψιν, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος φέρει πολλαίς ἐνώπιον τῶν διακόνων Του (ἢ καὶ ἀντιστρόφως) ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἔχει προορίσει εἰς φωτισμὸν καὶ σωτηρίαν, μᾶς καλεῖ δ' ὅπως, τῇ βοηθείᾳ Του πάντοτε, ἐνεργήσωμεν τὸ ψυχαφελὲς ἔργον μας ἐπ' αὐτῶν. (Αἰθίοψ — Φίλιππος. Πράξ. η', 26-40) κ.λ.π. «Ὅποια χαρὰ γίνεται εἰς τοὺς Ἀγγέλους ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λουκ. ιε', 10). Ἀλλὰ καὶ ποία ἡ θέσις καὶ ἡ ἀμοιβὴ τοῦ σώζοντος! «Σώζει ἀνθρώπον καὶ καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν» (Ἰακ. ε', 20). Καὶ «οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς εἰς δικαιοσύνην θέλουσιν ἐκλάμψει ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας» (Δαν. ιβ', 3). Δηλαδὴ ὁ πλήρης δικαιοσύνης Θεός, παρ' ὅλην τὴν ἡδὴ ἐπιτελεσθεῖσαν εἰς ἡμᾶς δωρεάν τῆς Χάριτος Αὐτοῦ, τῆς συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ παρ' ὅλον ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ρητῶς συνιστᾷ εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν ἐπέκτασιν τῆς ληθθείσης δωρεᾶς (Ματθ. ι', 8), ἐν τούτοις ὑπόσχεται πλείοτέραν καὶ ἰδιαιτέραν ἀμοιβὴν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς διασώσεως ἄλλων.

Ὅθεν, ἀδελφοί, ἀπαντῶντες εἰς ἐκκλησίαν ὑμῶν — ὅπερ καὶ δι' ἡμᾶς ἐπιτακτικὸν καθῆκον — διαβεβαιοῦμεν ὅτι, οὔτε ἐπαύσαμεν, ἅπαξ φωτισθέντες καὶ συνεχῶς φωτιζόμενοι, ἀλλὰ καὶ μεῖτε πλείοτέραν δρᾶσιν θὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν μόνον Λυτρωτὴν μας Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὅχι μόνον δὲν θὰ θέσωμεν ὑπὸ τὸν μόδιον τὴν λυχνίαν, ἥτις δωρεὰν ἐδόθη καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ θὰ κρατῶμεν ἐσαεὶ αὐτὴν εἰς τὴν πλέον περιβλεπτον θέσιν πρὸς ἀπόσεισιν τοῦ σκότους εἰς ὅσον ἔνεστι μακροτέραν ἔκτασιν, ἵνα οὕτω γνωσθῇ καὶ τονισθῇ τοῖς πᾶσι καὶ ὑπὸ πάντων ἡ σημασία τῆς μεγάλης ἀπολυτρωτικῆς Θυσίας του, διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν ὡς ἀτόμων, ὡς Φυλῆς καὶ ὡς Ἐθνους εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐχαριστοῦντες τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος μᾶς συνδέει ἀρρήκτως διὰ τῆς πίστεως τοῦ Πνεύματός Του, ἀσπαζόμεθα τὴν δεξιάν τοῦ Διδασκάλου καὶ Πανοσιολογιωτάτου κ. Π., διὰ τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἡμῖν φῶς, καὶ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ὁποίου δέον νὰ μὴ παύωμεν προσευχόμενοι, ἀσπαζόμεθα ἕνα ἕκαστον ὑμῶν, συμψάλλοντες:

«ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ»

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΨΥΧΩΦΕΛΕΙΣ ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΑΡΙΘΜΟΥΣ»

Ὑπὸ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

Οἱ ἀντάρτες κατηγοροῦν, ἀπὸ ἰδιοτέλειαν
τοὺς φιλήσυχους καὶ φιλειρηνικοὺς ὡς στασιαστές.

Ὁ Κορὲ καὶ οἱ συναποστάτες σύντροφοί του, ἔκαμαν
ἄνω κάτω τὴ Συναγωγὴ τῶν Ἑβραίων, κι' ἐκινδύνεψαν
νὰ τὴν σπρώξουν στὸ βάραθρο τοῦ ἐξαφανισμοῦ της.
Κι' ἂν τοὺς ἀκούσης, τοὺς βλέπεις νὰ καυχιέονται καὶ νὰ
καμώνωνται, πὼς αὐτοὶ εἶναι οἱ προστάτες της, ποὺ δια-
φεντεύουν καὶ ὑποστηρίζουν τὰ δικαιώματά της κι' ἐ-
λέγχουνε, μ' ἀναισχυντία καὶ μὲ θρασύτητα, τὸν Μωϋσῆ
καὶ τὸν Ἀαρών, πὼς τάχα τὴν ἀδικοῦνε καὶ τὴ βλάπτου-
νε· «Συνέστησαν ἐπὶ Μωϋσῆν καὶ Ἀαρών καὶ εἶπαν....
διατὶ κατανίστασθε ἐπὶ τὴν Συναγωγὴν Κυρίου;» (Ἀριθ.
ιστ', 3).

Καθὼς βλέπετε, ἐμφανίζουμε τὰ πράγματα ἀντίστροφα
πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἐλέγχουμε
σὰν ταραχοποιοὺς καὶ σὰν ἀτάκτους τοὺς φιλειρηνικοὺς
καὶ φιλήσυχους ὁδηγοὺς τοῦ λαοῦ. Κι' ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι
οἱ δημεγέρτες καὶ ταραξίες καὶ οἱ στασιαστές, τοὺς κα-
ταγγέλλουμε πὼς εἶναι δῆθεν τύραννοι καὶ δικτάτορες.

Παρόμοιος ἔγινε κατόπιν κι' ὁ ἔλεγχος κι' ὁ κατονει-

«Αἶνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, αἰνέσω Κύριον ἐν τῇ ζωῇ μου,
ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω» (ψαλμ. ριε (ριδ)). Τὰ «Χριστια-
νόπουλα θὰ πᾶμε μὲ χαρά, νὰ ποῦμε μήνυμα ποὺ φέρνει τὴ χαρά»,
καὶ «Στὸν στρατὸν τοῦ Ἰησοῦ διαρκῶς θὰ πολεμῶ, ἕως ὅτου ἐκ
τῆς γῆς αὐτῆς κληθῶ» (Ρωμ. γ', 35-39, Β' Κορινθ. δ', ε', στ').

Τῷ Κυρίῳ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

Τὰ μέλη τοῦ Χριστιαν. Ὁμίλου Φυλ. Τ.
Ἔπονται ὑπογραφαί

δισμὸς τοῦ Προφήτη Ἡλία ἀπὸ τὸν Ἀχαάβ. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ, πὼς ἐκεῖνος γίνηκεν ἀπὸ δεισιδαιμονία, κι' ὄχι ἀπὸ ματαιοδοξία καὶ τύφο καὶ ὑπερηφάνεια, ὅπως γίνηκε τοῦ Κορέ καὶ τῶν γύρω του· «Σὺ εἶ ὁ διαστρέφων τὸν Ἰσραήλ» (Γ' Βασιλ. ιη', 17). Σὺ διαστρέφεις τὸν Ἰσραήλ, ποῦλεγεν ἐνῶ συνέβαινε τὸ ἀντίστροφο. Καὶ τοὺς Ἑβραίους δὲν τοὺς διέστρεφεν ὁ Προφήτης, ἀλλὰ ὁ ἀσεβὴς βασιλέας καὶ ἡ πατρικὴ του οἰκογένεια. Συχνὰ τὸ βλέπομε αὐτό. Καὶ οἱ παραβάτες τῶν νόμων καὶ τῶν ἐντολῶν, διαστρέφοντας τὰ πράγματα, κρεμοῦνε ἀναίσχυντα τὶς δικές τους ἀθλιότητες στοὺς ἄλλους. Καὶ ὑποκρίνονται πὼς ὑπερασπίζονται αὐτὴ, μὲ ζῆλο καὶ μ' ἀφοσίωση, τοὺς νόμους, ποὺ τοὺς παραβαίνουν καὶ τοὺς καταπατοῦνε τάχα οἱ ἄλλοι. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτό, πρέπει νὰ δείξωμε κι' ἓνα ἄλλο εἶδος πονηρίας τοῦ μοχθηρότατου ἐκείνου Κορέ κι' ὅλων τῶν ἄλλων ποὺ ἐστάσασαν μαζί του. Πασχίζουνε δηλαδὴ νὰ συγκαλύψουνε τὸ φθόνο τους πρὸς τὸν Μωϋσῆ καὶ πρὸς τὸν Ἀαρών, μὲ τὸ ζῆλό τους τάχα γιὰ τὴν Συναγωγὴ. Καὶ τὴν λύσσα τῆς φιλοδοξίας ποὺ τοὺς κυριεύει, προσῆαθοῦνε νὰ τὴν παραστήσουνε, μὲ δόλιο τρόπο, σὰν μιὰν ἀξιάπαινη κι' ὀφειλόμενη πρόβλεψη καὶ φροντίδα τους γιὰ τὴν Κοινότητα καὶ γιὰ τὸ σύνολο. Δὲν γνωιάζονται τάχα γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των, παρὰ γιὰ τὴ Συναγωγὴ. Καὶ τοὺς ἀκούεις νὰ λένε, πὼς δὲν φροντίζουνε γιὰ τὸ συμφέρον τους, ἀλλὰ γιὰ τὸ καλὸ τῆς Κοινότητος.

Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ τάφεντικὰ τῆς μικρῆς ἐκείνης κορούλας, ποὺ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν ἐλύτρωσε ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνα. Ἐσύρανε κι' αὐτοὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλα στὴν ἀγορὰ καὶ στοὺς Ἀρχόντες καὶ στοὺς Στρατηγούς, γιὰ νὰ τοὺς καταδικάσουνε σὰν ταραξίες κι' ἀναστατωτὲς τῆς πολιτείας. Δὲν λένε, πὼς τῶκαμαν ἐπειδὴ ζημιώθησαν ἀπὸ τὰ κέρδητά τους, ποὺ τὰ στερηθήκανε, ἐπειδὴ ἡ μάντισσα, ποὺ ἦτανε στὴ δούλεψή τους γιατρεύθηκεν ἀπὸ τὸν Παῦλον, «ἥτις ἐργασία πολλὴν παρεῖχε τοῖς Κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη» (Πράξ.

Ἀποστ. ιστ', 16). Δὲν λένε κι' αὐτοὶ τὸ πραγματικό-
τους κίνητρο, ὅτι δηλαδή μαζὶ μὲ τὸν Πύθωνα ἐξαφανί-
σθηκε καὶ ἡ «ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν». Παρὰ φωνά-
ζουνε, πῶς τοὺς κινεῖ δῆθεν ὁ ζῆλος γιὰ τὴν πολιτεία
τους· καὶ πῶς τάχα δὲν τὸ ὑποφέρουνε νὰ βλέπουνε νὰ κα-
ταφρονοῦνται τὰ πατροπαράδοτά τους ἤθη κι' ἔθιμα·
«Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράττουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν....καὶ
καταγγέλλουσιν ἔθη, ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι,
οὐδὲ ποιεῖν, Ρωμαῖοις οὖσι» (Πράξ. ιθ', 21).

Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ ἀργυραμοιβὸς Δημήτριος ὁ Ἐφέ-
σιος, ὅταν συγκινοῦσε τὰ πλήθη καὶ τὰ διήγειρεν ἐναντίον
τοῦ Παύλου. Κι' αὐτός, οὔτε λέξη δὲν εἶπε, γιὰ τὴ ζημιὰ
ποὺ ἐπάθαινε στὴ δουλειά του. Ἀλλὰ ἀγωνιζότανε νὰ
παραστήσῃ πῶς ἡ ζημιὰ ἦτανε γενικὴ, κι' ἀφοροῦσεν
ὅλους, ποὺ ἀσκούσανε τὸ ἴδιο μὲ τὸ δικό του ἐπάγγελμα·
«Ἄνδρες, ἐπίστασθε, ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐ-
πορία ἡμῶν ἐστι» (Πράξ. ιθ', 25). Καὶ μάλιστα ἡ ζημιὰ
αὕτῃ ἐφθανε στὸ σημεῖο νὰ φθάνῃ ὡς εἰς αὐτὴν τὴν μεγά-
λῃ θεᾷ Ἀρτέμιδα, κι' ἀπλωνότανε σ' ὅλη τὴν Ἀσία καὶ
σ' ὅλο τὸν κόσμον· «Κινδυνεύει, ἔλεγε, καὶ τὸ τῆς μεγά-
λης θεᾶς Ἀρτέμιδος Ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν
τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ
Ἀσία καὶ ἡ Οἰκουμένη σέβεται» (Πράξ. ιθ', 27).

Κοντὰ σ' ὅλα αὐτά, γιὰ ν' ἀναφέρωμε τελευταῖα κι'
αὐτό, ὅταν στὸ συνέδριο κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Σωτή-
ρα μας ἐγνωμάτευσε κι' ὁ παράνομος Ἀρχιερέας, «ὅτι
συμφέρει ἵνα εἰς ἀπώληται ὑπὲρ τοῦ λαοῦ» (Ἰωάν. ια',
50), τί νομίζεται τάχα, ἡ πρόβλεψή του καὶ ἡ φροντίδα
του ἦτανε πραγματικὰ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ; Ὁχι, ἦ-
τανε ἀνὺπαρκτῇ. Ἀλλὰ τὸ εἶπεν ὑποκριτικὰ, κι' ἐπειδὴ
ἔβλεπε νὰ καταγγέλνεται καὶ νὰ στηλιτεύεται φανερά
κι' ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ λαοῦ ἡ παράνομη Ἱεραρχία,
ποὺ αὐτὸς ὑπεράσπιζε τὰ συμφέροντά της.

Σὰν ἀκούω μερικὲς φορὲς κάποιους νὰ σχίζονται κυ-
ριολεκτικὰ καὶ νὰ χαλᾶνε τὸν κόσμον γιὰ τὴν κοινὴ δῆθεν
ὠφέλεια καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἔξω ἀπὸ κάθε μέτρο· ὅταν

τούς βλέπω νάχουνε διάπυρο καὶ φλογερὸ καὶ παράδοξο ζῆλο, καὶ ν' ἀγωνιοῦνε, ν' ἀφρίζουνε καὶ νὰ πλαντῶνε γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ καὶ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ.....ἔ, τότε ὑποπτεύομαι, πὼς κάτω ἀπὸ τὸν ἑξάλλον αὐτὸ ζῆλό τους, κρύβουνε δικὰ τους συμφέροντα· κι' ὅτι περισσότερο γνοιάζονται γι' αὐτά, παρὰ γιὰ κεῖνα. Κι' ὅτι γι' αὐτὸ προσπαθοῦνε νὰ μὴν τὸ φανερώουνε. Καὶ πραγματικὰ σπανιώτατα γελάσθηκα στὶς κρίσεις μου γιὰ τοὺς τέτοιους ἀνθρώπους.

Οἱ κληρικοὶ διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς.

Αὐτοὶ ποὺ ἐτάχθησαν νᾶναι λειτουργοὶ καὶ διάκονοι τοῦ Θεοῦ στῇ θεῖα λειτουργίᾳ, ἀποτραβιοῦνται κι' ἀποξενώνονται, κατὰ κάποιον τρόπο, ἀπὸ τοὺς περισπασμοὺς κι' ἀπὸ τὶς ἔγνοιες τοῦ κόσμου. Οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Λευῖτες ξεχωρίσθησαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ λαὸ τῶν Ἑβραίων, ὡς «δόμα δεδομένον Κυρίῳ, λειτουργεῖν τὰς λειτουργίας τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου» σὰν ἀφιερώματα, ποὺ ἐχαρίσθησαν στὸν Κύριο, γιὰ νὰ χρησιμεύουνε στῇ λατρεία τῆς σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου (Ἀριθ. ιη', 1-7).

Οἱ μὲν ἱερεῖς γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν λατρεία, οἱ δὲ Λευῖτες γιὰ τὴν ἐξωτερικὴν. Γι' αὐτὸ δὲν πήρανε κι' αὐτοὶ μερίδιο ἀπὸ τὴν γῆ τῆς Ἑπαγγελίας, ὅπως ἐπήρανε ὅλες οἱ ἄλλες φυλές· «Καὶ ἐν μέσῳ υἱῶν Ἰσραὴλ οὐκ κληρονομήσουσι κληρονομίαν». Ὁ Θεὸς τὸ θέλησεν αὐτό· «Ἐν τῇ γῇ οὐ κληρονομήσεις, καὶ μερὶς οὐκ ἔσται σοι ἐν αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ μερὶς σου καὶ κληρονομία σου» (Ἀριθ. 23). Κι' ὅσα ἀφιερώματα προσέφερνεν ὁ λαός, ἢ τὰ σὰν πριμαρόλια ἀπὸ τὶς καρποφορίες ἢ σὰν θυσίες, ὅλα αὐτὰ ἦσαν προωρισμένα σὰν ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς ἱερεῖς τὸ δὲ δέκατο ἀπὸ κάθε εἰσόδημα τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἦταν γιὰ τὸ μισθό τους. Καὶ οἱ ἱερεῖς πάλιν εἶχανε χρέος νὰ ἐξαιροῦνε ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά τους γιὰ τὸν Ἀρχιερέα ἀπὸ κάθε εἰσπραξή τους. Τὸ δέκατο δηλαδὴ τοῦ δεκάτου. Μ' αὐτὴ τὴν ἱεροπρεπέστατη καὶ θεοδίδακτην οἰκονομία

ξεχωρίζαν ἀναμεταξύ τους οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς. Κι' ἂν κάποιος λαϊκὸς Ἑβραῖος ἀποτολμοῦσε καὶ εἶχε τὴν ἀποκοτιά νὰ κάμῃ κάτι, ἀπ' αὐτὰ πού ἐταίριαζαν στὴ λατρεία καὶ στὴν ἐξυπηρέτηση τῆς Σκηνῆς, τὸν καταδίκαζαν σὲ θάνατο γιὰ τὴν τόλμη του. «Καὶ οὐ προσελεύσονται οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, λαβεῖν ἁμαρτίαν θανατηφόρον» (Ἐξοδ. 22). Ἀλλὰ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τόσον οἱ ἱερεῖς ὅσον καὶ οἱ Λευῖτες, ἦτανε ὑποχρεωμένοι νὰ μὴ καταπιάνωνται μὲ ἔργα πού ἀνήκανε στοὺς λαϊκοὺς. Ἡ ἱερατικὴ φυλὴ ἦτανε ἀφιερωμένη στὸν Κύριο, μακριὰ ἀπὸ τὶς ματαιότητες τοῦ μάταιου κόσμου καὶ ξεχωρισμένοι ἀπὸ τὸ πλῆθος γιὰ νὰμποροῦνε νὰ καταγίνωνται περισσότερο στὰ θεῖα, πού αὐτὸ ἦτανε ὁ προορισμὸς τους. Κι' αὐτὰ τὰ δύο ξεχωριστὰ ἀξιώματα, καὶ ἡ ἱερατικὴ δηλαδὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία καὶ διοίκηση, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μωϋσῆ καὶ τοῦ Ἀαρὼν ἦτανε ξεχωρισμένα πάντα, κι' ὅσο καιρὸ οἱ Ἑβραῖοι ἐπολιτεύονταν θεάρεστα καὶ σύμφωνα μὲ τὸν νόμο. Ὅταν ὅμως σιγὰ σιγὰ παραστράτισαν κι' ἐξέκλιναν, τότε ἄρχισεν ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία νὰ συμπορεύεται καὶ νὰ συμπεθεριάζεται, μὲ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία. Κι' οἱ Ἀρχιερεῖς κατήντησαν Ἐθνάρχες, οἱ Ἱερεῖς δημογέροντες καὶ οἱ Λευῖτες κοσμοδουλοὶ.

Ἀλλοίμονό μας ὅμως ! Ἡ παρεκτροπὴ καὶ ἡ διαστροφή αὐτὴ σιγὰ σιγὰ παρεισέφρυσεν καὶ στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ ἀταξία καὶ ἡ σκανδαλιστικὴ αὐτὴ θρασυτητα, προπέτεια τοῦ παλαιοῦ νόμου προχώρησεν κατόπιν καὶ στοὺς ὁπαδοὺς τοῦ νέου ! Καὶ φανήκανε καὶ σὲ μᾶς δυὸ ρομφαῖες νὰ ὑψώνουνται ἀπὸ τὸ ἴδιο χέρι. Κι' ἔτσι ὑπάρχουνε καὶ στοὺς καιροὺς μας αὐτοὺς δυὸ σπαθιά, πού εἶναι ὅλως διόλου ἀσυμβίβαστα κι' ἐναντιώτατα μετὰξύ τους, ὅπως εἶναι τὰ φρονήματα τὰ κοσμικὰ καὶ τὰ φρονήματα τοῦ Θεοῦ.

(Συνεχίζεται)

Ἀπὸδ. ΘΕΟΔΟΣΗ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Γ'. Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

α) Ἡ παίδοποιΐα. Εἶναι πρωταρχικὸ καὶ θεμελιῶδες καθήκον. Δὲν ὑπάρχει ἀποστολὴ πρὸ μεγάλη ἀπ' αὐτῇ, πού ἀποτελεῖ τὴ δημιουργίαν τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό, τὶς ὥραιες καὶ συγκινητικὰς στιγμὰς τοῦ γάμου ἡ Ἐκκλησία προσεύχεται, κοντὰ στ' ἄλλα, καὶ γι' αὐτὸ τὸ ὕψιστο ζήτημα, χωρὶς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ὁποίου ἡ ἔνωσις τῶν δύο ὑπάρξεων θάταν ὅλως διόλου ψεύτικη, κί' οἱ δύο αὐτοὶ δυστυχησμένοι γιὰ ὅλα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τους. «Ἀξίωσον αὐτοὺς ἰδεῖν τέκνα τέκνων... χάρισαι αὐτοῖς εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν... Ἡ Παναγία καὶ Ὁμοούσιος καὶ ζωαρχικὴ Τριάς, ἡ μία θεότης καὶ Βασιλεία εὐλογῆσαι ὑμᾶς καὶ παράσχοι ὑμῖν... εὐτεκνίαν». Ὑστερα, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν σκοπὸς τοῦ γάμου. Δηλαδή ἡ τιμὴ, νὰ γίνωνται συνδημιουργοὶ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ χάρισμα νὰ φέρουν στὸν κόσμον παιδιὰ, τὰ ὁποῖα θὰ βοηθήσουν γιὰ ν' ἀναδειχθοῦν πολῖτες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἀναμφισβήτητα θὰ ἦταν δυνατὸ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς νὰ δημιουργήσῃ μόνος Του ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι ἔζησαν καὶ θὰ ζήσουν. Ἀλλὰ δὲν θέλησε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴ δημιουργίαν Του. Προτίμησε νὰ δείξῃ στὸν ἄνδρα καὶ στὴ γυναῖκα τὴ μεγάλη Του αὐτὴ εὐνοία. Νὰ τοὺς κἀν πηγὴ γιὰ νέας ζωάς. Καὶ νὰ περιμένη ἀπ' αὐτοὺς νὰ φέρουν σὲ καλὸ πέρας αὐτὴ τὴ σπουδαία ὕλική καὶ πνευματικὴ γέννησι. Αὐτὴ εἶναι ὄχι ἀπλῶς μιὰ ξεχωριστὴ τιμὴ. Ἀλλὰ κί' ἡ πρὸ συγκινητικὴ ἀπόδειξις τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνδρα καὶ στὴ γυναῖκα !

Γι' αὐτὸ ἡ τεκνογονία δὲν ἀποτελεῖ θέλημα μόνον τῶν γονέων. Εἶναι προπαντὸς θέλημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἱερὴ κλῆσις Του γιὰ νὰ γίνουν συνδημιουργοὶ Του. Νὰ φέρουν στὸν κόσμον παιδιὰ.

Κάποιος ξένος συγγραφεὺς εἶπε κάποτε, πολὺ σωστά : Δὲν ἤμπορεῖτε νὰ εἰσθε ἐρασιτέχναι γονεῖς. Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσε πῶς δὲν εἶναι δυνατόν δυὸ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις, χωρὶς συναισθησὶ τῆς σοβαρᾶς εὐθύνης τῆς παιδοποιΐας, νὰ συνάψουν γάμο. Ἐχουν ὑποχρέωσι νᾶναι «φιλότεκνοι», ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Ὅφειλουν ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ. Νὰ θέλουν ἀβίαστα νὰ φέρουν παιδιὰ στὸν κόσμον. Νὰ φανοῦν δηλαδή συνεπεῖς στὴ μεγάλη ἀποστολὴ τους.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψὶ εἶναι ἔνοχοι μεγάλης ἁμαρτίας οἱ σύζυγοι ἐκεῖνοι, πού καταπατοῦν τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα καὶ ἀποφεύ-

γουν τὴν τεκνογονία. Ἀνατρέπουν ἔτσι τρομακτικὰ τὸ βαθύτερο σκοπὸ τοῦ γάμου, τὴν ἔννοια τῆς οἰκογενείας μὲ τὴν ἄρνησι τῆς κυριώτερης ἀποστολῆς. Κατὰ τὴν ἔκφρασι δὲ τῆς βιολογίας, περιφρόνησις στὸ παιδί, ἀδιαφορία πρὸς τὴν ὑπαρξή του, εἶναι «ἐκφυλιστικὴ τάσις». Ἀποβαίνουν οἱ σύζυγοι «δέντρα φθινοπωρινά, ἄκαρπα, δις ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα» (Ἰουδ. 12), γιὰ νὰ καοῦν στὴν «κάμινον τοῦ πυρὸς» (Ματθ. 19', 42, 50), ἀφοῦ φθάνουν στὸ τραγικὸ σημεῖο—πολλὰς φορὲς—φρικτὰ κι' ἀποτρόπαια νὰ ἐγκληματοῦν, γιὰ νὰ μὴ γίνουν γονεῖς !

Ἄλλ' αὕτῃ ἡ τρομερὴ ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεοῦ· αὕτῃ ἡ περιφρόνησις στὸ ἅγιο θέλημά Του· αὕτῃ ἡ λιποταξία ἀπ' τὸ ὑπέρτατο καθῆκον, δὲν ἀφίνει τοὺς συζύγους χωρὶς συνέπειες. Εἴπαμε πὼς εἶναι τρομερὰ ἔνοχοι μπροστὰ στὸ Θεό, ὅσοι ἀποφεύγουν τὴν τεκνογονία καὶ μάλιστα ὅσοι σκοτώνουν ἄσπλαγχνα τὰ ἴδια τὰ σπλάγγχνα τους, τὰ παιδιὰ τους ! Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχομε κι' ἄλλα ἐπακόλουθα, πολὺ θλιβερά γι' αὕτῃ τῇ ζωῇ, ποὺ κυριολεκτικὰ τὴν ἀναστατώνουν.

Διάσχημοι γυναικολόγοι, γιατροὶ-καθηγηταί, ὁμολογοῦν, πὼς ἡ γυναικα ποὺ ἀρνεῖται τὴ μητρότητα, παθαίνει ἀρτηριο-σκλήρωση, νευρασθένεια, πίεσι, νεύρωσι καρδιακὴ, νευρικὴ διαταράξεις!... Ὑστερα, οἱ τρομεροὶ ἔλεγχοι τῆς συνειδήσεως δὲν ἀφίνουν καὶ τοὺς δυὸ νὰ ἡσυχάσουν. Ἡ γυναικα ὑποφέρει πρὸ πολὺ. Αὕτῃ, ποὺ «σωθήσεται διὰ τῆς τεκνογονίας» (Α' Τιμ. β', 15), χάνει ὅλη τῆς τὴν ἀξιοπρέπεια. Ἀρνεῖται αὕτῃ τὴ χαρά, τὴν ἔννοια τοῦ σπιτιοῦ. Γίνεται προδότρια. Ζεφεύγει ἀπ' τὴν κύρια ἀποστολὴ τῆς. Καὶ ἀκολουθεῖ μ' εὐκολία ἡ συζυγικὴ ἀπιστία. Σημειώνεται δηλαδὴ παρέκκλισις ἀπ' τὴν ὀρθὴ γραμμὴ· ἐκτροχιασμός. Καὶ τὸ ἐπαίσχυντο διαζύγιο !

Νά, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ !

Μὴν πῆ κανεὶς τώρα πὼς στέκονται, σὰν σοβαρές, ὅλες οἱ ἄπιστες δικαιολογίαι, ποὺ προβάλλουν ὅλοι, ὅσοι ἀποφεύγουν τὸ ἱερώτερο αὐτὸ καθῆκον. Οἱ περισσότεροι κινοῦνται ἀπ' τὴ σκέψι πὼς τὰ παιδιὰ εἶναι βάρος κι' ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐλεύθερη κι' ἀνερμάτιστη ζωὴ τους. Κι' ὅσοι πάλι ἰσχυρίζονται πὼς δὲν ἐπιτρέπουν τὰ οἰκονομικά τους μέσα, ἀποδεικνύονται ἄπιστοι καὶ ὕλισται στὴν πραγματικότητά, γιὰτὶ ἀποκλείουν τὸ θεῖο παράγοντα, τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόσες καὶ τόσες οἰκογένειες θεοφοβούμενες ἔχει ἀπ' τὴν ἀφάνεια καὶ ἀσημότητά ἀνυψώσει, κατὰ τρόπο θαυμαστό, ποὺ ἐβοήθησαν ὕστερα τὴν Κοινωνία, τὸ Ἔθνος.

Καὶ ἐρωτῶ : Οἱ πλούσιοι, κι' ὅλοι οἱ εὐκατάστατοι οἰκονομικά, ποὺ ἔχουν ὅλα τὰ μέσα, γιὰ ν' ἀναδείξουν μεγάλες οἰκογένειαι, δικαιολογοῦνται, ὅταν συστηματικὰ ἀποφεύ-

γουν την παιδοποιΐα ; Κι' ἔπειτα ξέρομε πῶς οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τῆς Ἱστορίας, ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπὸ πολυμελεῖς καὶ πτωχὲς οἰκογένειες προήρχοντο.

Ἐπομένως χρειάζεται πίστις ἀκλόνητη. Προσήλωσι στὴ θεία ἐπιταγή. Πλήρης πεποίθησις, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ διατροφή καὶ συντήρησι τῶν παιδιῶν, χωρὶς φυσικὰ καὶ νὰ σταυρώσουν τὰ χέρια τους οἱ γονεῖς.

Δὲν ἔμπορεῖ εὐκολα καθένας νὰ φαντασθῇ τὴ πλοῦτος ἀνυπολόγιστος, τὴ εὐλογία Θεοῦ, τί τιμὴ καὶ δόξα γιὰ τοὺς γονεῖς εἶναι τὰ παιδιά. Μπροστὰ σ' αὐτά, πλούτη, χρυσάφια, περίβλεπτα ἄξιώματα, δὲν συγκρίνονται. Τὰ παιδιά ἀποτελοῦν συνδετικὸ κρίκο γιὰ τοὺς συζύγους. Χαρὰ ἀνερμήνευτη γι' αὐτοὺς καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὴ μητέρα. «Ἡ στιγμή, πού γεννιέται τὸ παιδί—βεβαιώνει μιὰ χρ/νὴ μητέρα—εἶναι στιγμή ὑψίστης χαρᾶς στὴ ζωὴ τῆς γυναίκας· ἡ κορφή τοῦ κύματος πού τὴν ἀνεβάζει : μιὰ συγκίνησι, μιὰ χαρὰ, μὲ τὴν ὁποία καμμιά ἄλλη δὲν συγκρίνεται. Εἶναι ἡ ἴδια ἡ χαρὰ τῆς δημιουργίας».

Γι' αὐτό, τὸ παιδί πρέπει νὰ γεννηθῇ μέσα σ' ἓνα σπίτι δημιουργημένο ἀπ' τὴν τέλεια χριστιανικὴ πίστι καὶ τὴ γνήσια κοινὴ ἀγάπη δύο ὑπάρξεων, πού ἐλεύθερα, ἀβίαστα, διάλεξαν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη· κι' ἔνωσαν τὶς ζωὲς τους σὲ μιὰ ἀμοιβαία κι' ὁλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψι.

β) Ἡ Χριστιανικὴ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν. Εἶναι βέβαια ἔργον κόπων, μόχθων, θυσιῶν. Παρὰ ταῦτα ὅμως εἶναι κι' ἡ πιὸ ὡραία κι' εὐχάριστη ἀπασχόλησι τῶν γονέων.

Ἐφεραν στὸν κόσμον τὰ παιδιά. Ἐξεπλήρωσαν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ ἓνα σκέλος τοῦ μεγάλου καθήκοντος. Τώρα χρειάζεται ἀπὸ μέρους των ἐντατικὴ προσπάθεια γιὰ τὴν ἀνατροφή τους.

Εἶναι ἀλήθεια, πῶς πολλοὶ γονεῖς σήμερα δείχνουν μεγάλη φροντίδα κι' ἐπιμέλεια γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆ σωματικῆ καὶ τὴν ἄρτια διατροφή τους. Σ' αὐτὸ—παρατηρεῖ κανεὶς—τοὺς ὁδηγεῖ ἡ φυσικὴ ἀγάπη, πού μόνο δυστυχῶς στὸ σῶμα ἀποβλέπει. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἅπαν. Εἶναι μιὰ μονομέρεια καταστρεπτική. Ἀλλοίμονο στὴ μητέρα, πού δὲν θὰ προλάβῃ τὸν κίνδυνον. Ἡ τυφλὴ ἀγάπη τῆς δημιουργεῖ χαρακτήρες ἀπαιτητικούς, δυστρόπους, μαλθακοὺς. Ἐκτρέφει τὸ σῶμα θανμάσια. Ἀλλὰ σκοτώνει τὴν πνευματικότητα, τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ.

Ἰδιαίτερη, λοιπόν, ἐπιμέλεια ἀπαιτεῖται γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ χαρακτήρα καὶ τὴ διάπλασι τῆς ψυχῆς τῶν παιδιῶν. Ἡ

προκοπή κι' ἡ εὐτυχία τους εὐρίσκεται κατὰ κανόνα στὰ χέρια τῆς μητέρας, πού πρέπει νάναί χριστιανική ἀξία, προσωπικότητα, ἀνθρώπος πίστεως καὶ ἀρετῆς, εὐσεβείας καὶ προσευχῆς. Ὡστε, μαζί μὲ τὸν ἄνδρα, νάναί εἰς θέσιν νὰ δίνη τὸ καλὸ παράδειγμα στὰ παιδιὰ της.

Ἡ μητέρα μὲ τὴ βαθεῖα καὶ πηγαία στοργή της καλεῖται ν' ἀναθρέψῃ τὰ παιδιὰ της «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ', 4). Μ' ὅλη τὴν προσοχὴ τῆς καρδιάς της καὶ μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της, θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ τὰ μορφώσῃ κατὰ Χριστόν. Ἀπ' τὶς δικές της ἀρετὲς θὰ ἐμπνεύσῃ σ' αὐτὰ πόθους ἀγνούς, ὁρατισμούς εὐγενικούς, ζωὴν ἀνωτερότητος καὶ ἀρετῆς. Βαθεῖα φωτισμένη, μ' εὐσυνείδητη χριστιανικὴ ζωὴ, μὲ παράδειγμα ἰδανικόν, θὰ στεγάζῃ στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν της τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ὠραῖο, τὴν καλωσύνη, τὴν ζωντανία, τὶς ἅγιες ἐφέσεις γιὰ πνευματικὲς κατακτήσεις. Στηριγμένη στὴν εὐσέβεια, θὰ μεταδώσῃ τὴ γνώση τοῦ θεοῦ Νόμου. Θὰ συνεργήσῃ στὴν ἐφαρμογὴ του σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου (Δευτερ. 5', 6-7). Θὰ διδάξῃ αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς. Θὰ μεταβάλῃ τὸ σπίτι της σὲ «κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν», δηλαδὴ κέντρο καὶ ἐργαστήριον πνευματικόν, ὅπου ἐπιδέξια θὰ σμιλεύωνται χαρακτῆρες. Κι' ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ βγοῦν οἱ καλοὶ χριστιανοί, οἱ ἐξαίρετοι κληρικοί, οἱ ἐκλεκτοὶ ἐπιστήμονες, οἱ συνειδητοὶ τεχνῖτες, ὅλα τὰ φωτισμένα μέλη τῆς κοινωνίας, πού θὰ ἐργασθοῦν πολὺ μὲ ἀφοσίωση κι' ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀνασυγκρότησί της.

Ἔτσι ἐργάζεται ἡ καλὴ χριστιανὴ μητέρα. Θυσιάζεται κάθε μέρα στὸ βωμὸ τῆς ἀγάπης. Καὶ ξέρεي νὰ ἐπαινῇ, ὅταν πρέπει, τὰ παιδιὰ της. Ἀλλὰ γνωρίζει καὶ νὰ τὰ τιμωρῇ παιδαγωγικά, σὰν χρειάζεται.

Ἀποτέλεσμα. Τὰ παιδιὰ ἀναδεικνύονται. Μένουν ἀφωσιωμένα στὸ πατρικόν σπίτι. Διατηροῦν ἀπέραντη ἀγάπη στοὺς γονεῖς τους. Δείχνουν ὑπακοή, σεβασμό, ἀπέναντί τους. Διασώζονται ἄτρωτοι ἀπ' τὰ τρομερὰ ἠθικά καὶ πνευματικὰ ναυάγια. Καὶ λαβαίνουν, σὰν ἀναφαίρετη κληρονομιά, ὅχι μέγαρα, χρήματα (λίρες) ἢ κτήματα· οὔτε ἀπλὴ «κοσμικὴ» μόρφωση, δηλ. πτυχία, γλῶσσες, μουσικὴ, πού μόνα αὐτὰ δέν ἀξίζουν ἀπολύτως τίποτε, ἀλλὰ πίστη θερμή, ζωντανή, μόρφωση ψυχικὴ, προσόντα ἠθικά καὶ πνευματικά !

(Συνεχίζεται)

Ἀρχ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ

Ἱεροκήρυξ Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἡ ἀγωνία τῆς Ὁρθοδοξίας

ΤΟ ΥΠΟ ΔΙΩΞΕΙΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΚΑΙ Ο ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΔΙΟΚΤΗΣ ΤΟΥ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΚΑΤΑΛΥΤΗ

Ἡ ἐξέγερσις τοῦ πολιτισμένου κόσμου

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ κορυφή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδέποτε κατὰ τὴν διάρκειαν δέκα ἑξ αἰώνων ἀφ' οὗτου ἰδρύθη ἀντιμετώπισε μεγαλείτερον κίνδυνον ἐκδιώξεώς του. Τὸν κίνδυνον αὐτὸν τὸν ἀντιμετωπίζει σήμερον ὑπὸ τὶς πλέον σκληρὰς καὶ διὰ τὴν ὁμογένειαν τῆς Τουρκίας συνθήκες. Ἔχει τάξει ὡς σκοπὸ τῆς ἡ Τουρκία νὰ ἐκδιώξῃ ὅπωςδῆποτε τὸ Πατριαρχεῖον. Ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἱστορίαν του. Διαγράφει ὑποχρεώσεις πού κατωχύρωσε ὁ Πορθητῆς εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου. Ὅ,τι κατευθύνει αὐτὴν εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ ἐξοντωτικοῦ τῆς σχεδίου κατὰ τῆς κορυφῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ Φαναρίου εἶναι ἡ μισαλλοδοξία καὶ συγκεκριμένως τὸ ἄσβεστον μῖσος κατὰ τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ παντὸς ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ αὐτήν. Ἀλλ' εἰς τὴν τραγικὴν αὐτὴν περίπτωσιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐξοντωτικοῦ προγράμματος δὲν εἶναι ἔνοχος ἡ ὑπεύθυνος ἡ Τουρκία ὡς ἔθνος καὶ ὡς λαός. Τὰ νήματα τῆς μισαλλοδοξίας καὶ τῆς ἐξοντώσεως κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Πατριαρχείου τὰ κινεῖ καὶ τὰ κατευθύνει ὁ κουρδικὸς καταγωγῆς ἐχθρὸς τῆς χριστιανωσύνης πρωθυπουργός της, ὁ Ἰσμέτ Ἰνονου. Ὑπάρχει ἓνα πρόσφατον σχετικῶς παρελθὸν καὶ μία ἱστορία πού ἀποδεικνύουν τὴν πραγματικότητα. Ἀδιάφορον ἂν κατὰ τὰ θλιβερά ἀνθελληνικὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ φθινόπωρον τοῦ 1955 ὁ Ἰσμέτ Ἰνονου ὕψωσε τὴν φωνὴν του ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀγκύρας καὶ κατέκρινε τὴν κυβέρνησιν διότι ἐπέτρεψε τοιαύτας ἀνθελληνικὰς ἐκδηλώσεις πού διέσυραν τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν στοιχειώδη πολιτισμὸν τῆς Τουρκίας. Ἦταν ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως τότε καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ἐστεροῦντο εἰλικρινείας. Τὸ μῖσος κατὰ τῶν χριστιανῶν ὑπῆρξε ζυμωμένον μὲ τὸ κουρδικὸν αἷμα τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς σημερινῆς Τουρκίας. Καὶ ἂν κάτω ἀπὸ μιὰν μειλίχιον μορφὴν ἢ ἓνα ὑπόγλυκον μεϊδιάμα δὲν ἐπροδίδετο ὁ ἐσωτερικὸς ἀντιχριστιανικὸς κόσμος τοῦ Ἰσμέτ Ἰνονου, δὲν παρήρχετο ὅμως εὐκαιρία πού νὰ μὴ ἐκδηλώνεται κατὰ τὸν πλέον ποταπὸν

τρόπον. Ἡ ἡττα τὴν ὁποίαν ὑπέστη κατὰ τὴν Διάσκεψιν τῆς Λωζάννης εἰς τὴν ὁποίαν συνεζητήθη καὶ ἐκρίθη ὁριστικῶς ἡ θέσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔρριψε ζωηρότερον πῦρ εἰς τὴν ἀναμμένην φλόγα τοῦ ἀντιχριστιανικοῦ μίσους. Ἀπεδέχετο τὴν ἀπόφασιν τῆς Διασκέψεως ἐνῶ ταυτοχρόνως ὠρκίζετο εἰς τὸν Ἀλλάχ καὶ εἰς τὸν Προφήτην του—Ἀλλαχὶ μπιλλαχί—ὅτι δὲν θὰ ἔκλεινε τὰ μάτια του πρὶν ἀπολαύσῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὴν ἐκδίωξιν τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὸ Φανάρι καὶ τὴν συστηματικωτέραν ἐξαφάνισιν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων. Ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ὁ Μουσταφᾶ Κεμάλ ὑπῆρξε ὁ πρῶτος φραγμὸς ἔναντι τοῦ ὁποίου ὁ Ἰσμέτ ἐδοκίμασε ἀναχαιτιζόμενον τὸ ἀντιχριστιανικὸν μένος του. Αἱ κατηγορηματικαὶ διαταγαὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἐκεῖναι πρῶται ποῦ ἠνάγκασαν τὸν Ἰσμέτ νὰ δείξῃ τάσεις ὑποχωρητικότητος, ἀλλὰ καὶ ἡ σθεναρὰ στάσις τῶν συμμάχων ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν Διάσκεψιν συνετέλεσεν ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγκύρας. Θὰ παραμείνῃ ἱστορικὴ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς θέσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὁ Ἰνονου ἄλλοτε ἐχρησιμοποιεῖ τὴν βαρυνκοίαν του καὶ ἄλλοτε, ὅσάκις ἀνεπτύσσοντο ἀντιλήψεις προασπίζουσαι τὴν παράδοσιν καὶ τὰ ἱστορικὰ προνόμια τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου, ἀνελάμβανε ἐπιθετικότητα ἀκούων καὶ τὶς ἐλάχιστες λεπτομέρειες τῶν λόγων τῶν συμμάχων συνέδρων ἀναπηδῶν ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ ἐρίζων με αὐτοὺς. Οἱ σύμμαχοι ἐδέησε νὰ καταλάβουν ὅλην τὴν διπλωματικὴν του δεξιότητα καὶ νὰ δώσουν δείγματα τῆς ἐσχάτης προσπαθείας των διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι πράγματι ἐπέτυχον: τὴν διάσωσιν τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἐκχωρηθέντα ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ προνόμια. Ἠκούσθη δὲ περὶ τὸ τέλος τῆς συζητήσεως μιὰ ἐκδήλωσις ἀνακουφίσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Βρεττανικοῦ ἀντιπροσώπου, τοῦ λόρδου Κῶρζον, ὁ ὁποῖος ἐξωμολογήθη εἰς τοὺς συμμάχους συνεδέλφους του, ὅτι οὐδέποτε ἀντιμετώπισε τόσον ἐπιμοχθὸν καὶ ἐξαντλητικὴν καὶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς συζήτησιν ὅπως τὴν συζήτησιν μετὰ τοῦ Τούρκου πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ Πατριαρχικὸν ζήτημα.

* *

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεσώθη καὶ περιεφρουρήθη ἡ θέσις του ἔκτοτε. Ἡ συνθήκη τῆς Λωζάννης ὑπῆρξεν ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια βάρη τῆς κατοχυρώσεώς του. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον βάρη ἐστάθηκε ἡ πίστις τοῦ ἑλληνορθόδοξου ὁμογενοῦς

πληθυσμοῦ τῆς Πόλης. Περιπέτειες, διωγμοί, ἀπειλές ἐξοντώσεως ἀντιμετωπίσθησαν σὺν πάσῃ τῶν αἰώνων μὲ σθένος καὶ ἀποφασιστικότητά συσπειρωμένοι ὅλοι, πληθυσμὸς ἑλληνοχριστιανικὸς καὶ Ἐκκλησία τοῦ Φαναρίου, γύρω ἀπὸ τὴν ἀκλόνητην ψυχὴν ποὺ δὲν τὴν παρέσυρε ἡ καταστροφὴ τοῦ Βυζαντίου. Ἡ ψυχὴ αὕτη μὲ τὶς παραδόσεις μιᾶς εὐλαβικῆς καὶ δυναμικῆς φυλῆς ἐκράτησαν ὅ,τι περιεσώθη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποφράδα νύχτα τῆς Ἀλώσεως. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ Εἰκοσιένου, εὐκαιρία γιὰ τοὺς κατακτητὲς νὰ ξεριζώσουν τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν ψυχὴν, ἐδημιούργησεν ἀντίθετα πρὸς τὰ σχέδια τῶν ἀλλοδόξων μιὰ καινούργια ζωὴ καὶ ἐποχὴ. Τὸ σχοινὶ τοῦ ἔθνομάρτυρος Πατριάρχου καὶ τὰ ὀλοκαυτώματα πλῆθους ἄλλων ἱεραρχῶν ἐστερέωσαν περισσότερον τὴν ψυχὴν αὐτῇ. Συνεκλονίσθη ὁλόκληρος ὁ χριστιανικὸς πολιτισμένος κόσμος ὅπως καὶ σήμερα μὲ τὸν ἥρωϊσμόν τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν Πατριαρχῶν του καὶ εἰς τὴν συνεχιζομένην δίωξιν καὶ τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐξοντώσεως τοῦ Πατριαρχείου ἀντετάχθη ἡ προστασία τῶν ὀρθοδόξων ἰδίως ἰσχυρῶν κρατῶν καὶ λαῶν. Ἡ θέσις καὶ ἡ συνέχισις τῆς παραδόσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπῆραν θέσιν στὴν ὅλη πολιτικὴν τῶν ὀρθοδόξων μεγάλων καὶ μικρῶν κρατῶν. Ἐδῶσε πνοὴ θάρρους καὶ γενναιότητος ἡ προστασία αὐτῇ τῶν ὀρθοδόξων ἰσχυρῶν εἰς τοὺς Πατριάρχας τῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν τῆς Λωζάννης ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὡς τοῦ κέντρου τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπῆρξε διεθνὴς καὶ πανηγυρικὴ. Καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐστάθηκε σ' ἓνα ὕψος ταπεινότητος μὲ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἐπιβλητικότητά της στοὺς συνεχεῖς διῶκτες τῶν Ἑλλήνων. Ἀπὸ τὴν σουλτανικὴν ἀπολυταρχίαν κατῴρθωσε νὰ παρακάμψῃ ἰσχυρὴ κάθε κίνδυνον καὶ ἀντιμετώπισε κατόπιν τὸν νεοτουρκισμόν ποὺ ἐπεβουλεύθηκε τὴν θέσιν του μὲ τὶς πλέον ἐχθρικές διαθέσεις μὲ τὸν Ταλαὰτ ἐπὶ κεφαλῇ μὲ ὅλο τὸ ἐκ παραδόσεως σθένος του. Ἡ ἀναταραχὴ καὶ ἡ ἀγωνία ὑπῆρξε πάντοτε, ἀλλ' οὐδέποτε ἔλλειψε τὸ θάρρος ποὺ ἔδιδε ἡ παράδοσις καὶ ἡ ἱστορία. Αἱ εὐλαβικαὶ ἐπισκέψεις ὀρθοδόξων ἡγεμόνων καὶ ξένων προσωπικοτήτων ἐνίσχυνον διαρκῶς τὴν αἴγλην τοῦ Φαναρίου καὶ ἐκράτησαν τὸ Πατριαρχεῖον εἰς μίαν θέσιν ἐξαιρετικὴν. Ἐστάθηκε τὸ Βατικανὸν τῆς Ὀρθοδοξίας χωρὶς τὴν ἐξωτερικὴν ἐντυπωσιακὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς μεγάλης Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν μιᾶς ψυχῆς ἀκλόνητης στὶς παραδόσεις της. Ἐπισκέπτες τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς σουλτανικῆς ἀπολυταρχίας ὑπῆρξαν ὁ βασιλεὺς τῆς Σερβίας Πέτρος Καραγιώργεβιτς, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς

τῶν Ἑλλήνων Παῦλος, ἡ βασίλισσα Μαρία τῆς Ρουμανίας, πρίγκηπες ὀρθοδόξων καὶ ξένων ἀλλοδόξων κρατῶν, πρωθυπουργοὶ καὶ προσωπικότητες πολιτικές, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ὁποίων διαρκῶς καὶ ἐνίσχυεν τὴν θέσιν τοῦ μεγάλου Κέντρου τῆς Ὁρθοδοξίας.

* * *

Ἡ κατοχύρωσις τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου καὶ βραδύτερον ἡ ἑλληνοτουρκικὴ συμφωνία τῆς Ἀγκύρας, ἐπιστέγασμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξε ἡ ἱστορικὴ ἐπίσκεψις τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὸ Φανάριον, ἐνέπνευσαν αἰσιοδοξίαν. Ἀλλ' ἡ αἰσιοδοξία αὕτῃ ὥς συνέπεια διπλωματικῶν ἐνεργειῶν καὶ ἀποφάσεων οὐδέποτε ὑπῆρξε σταθερὰ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ τῆς βασιλίδος. Ἦταν γνωστὴ καὶ διάχυτῃ ἡ ἀντιχριστιανικὴ ψυχρὸς σύνθεσις καὶ διάθεσις ὠρισμένων τουρκικῶν ἐπισήμων κύκλων. Καὶ δὲν διέφυγε ποτὲ τὴν ἀντίληψιν τὸ μῖσος κατὰ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ σημερινοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Τουρκίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Φαναρίου δὲν ἔπαυσε ν' ἀποτελῇ τὸν στόχον τῶν ἐπιθέσεων καὶ ἡ ἀπομάκρυνσίς της ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ οἰονδήποτε πρόσχημα ὁ πόθος καὶ τὸ μύχιο σχέδιον ὠρισμένων Τούρκων.

Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν διὰ τὴν ὁποίαν ἐξημιώθηκε οὐσιαστικώτερα ἡ Τουρκία καθὼς δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ ὁ ἴδιος ὁ Μουσταφᾶ Κεμάλ εἰς συνομιλίαν μετὰ τοῦ Ἑλλήνος πολιτικοῦ τοῦ ἀειμνήστου Γ. Ἐξηντάρη, ὑπῆρξε πρωτοβουλία τοῦ Ἰσμέτ Ἰνονου. Καθὼς κατόπιν διαταγῆς τοῦ ἰδίου ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπέλασις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντίνου τοῦ ΣΤ'. ὥς ἀνταλλαξιμῶν. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς διαταγῆς τοῦ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πλήγματα τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης.

Ὁ Ἰσμέτ Ἰνονου εἰς τὴν συνείδησιν ὅλων παραμένει πάντοτε ὁ ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ οὐδένα ἐνεθουσίασε ἡ ἐπικρίσις ἀπὸ μέρους τοῦ τῆς κυβερνήσεως Μενδερὲ διὰ τὰς ἀνθελληνικὰς βεβήλους ἐκδηλώσεις τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1955 εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Εἰς ὅλους ὑπῆρχεν ἡ βεβαιότης ὅτι τὸ μῖσος τοῦ παρεμένε ἀσβεστο, ἔτοιμο νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς πρώτην παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν. Καὶ ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθηκε. Ἀλλ' ἀσχέτως μὲ τὴν ὅλην ἐκβασί τοῦ ζητήματος τοῦ τόσο θλιβεροῦ διὰ τὴν ὁμογένειαν ἰδίως τῆς βασιλίδος, ἡ θέσις τῆς ὀρθοδοξίας καὶ οἱ ὁμοιδεάται τραγικὴ φάσι, ὁ κύριος διώκτης τῆς ὀρθοδοξίας καὶ οἱ ὁμοιδεάται συνεργάται τοῦ δὲν ὑπελόγησαν τὴν ἐξέγερσιν ὁλοκλήρου τοῦ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ “ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟ,” “Η “ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΗΘΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ,”

Πῶς ὁ ἅγιος Ἀβράμιος ἔσωσε μιὰ ἀμαρτωλὴ ψυχή.

Ὁ ἅγιος Ἀβράμιος εἶχεν ἓναν ἀδελφὸ κατὰ σάρκα ποὺ ἀπό-
θανε κι’ ἀφῆκεν ἓνα κοριτσάκι, ποὺ δὲν ἦτανε περισσότερο ἀπὸ
ἑπτὰ χρονῶν. Τὸ πήρανε λοιπὸν οἱ συγγενεῖς του καὶ τὸ πήγανε
στὸ θεῖό της τὸν Ἀβράμιο, ἐπειδὴ εἶχε πεθάνει προτήτερα καὶ ἡ
μητέρα καὶ εἶχε μείνει πεντάρφανο.

Ὁ θεῖος της λοιπὸν καὶ πραγματικὰ θεῖος ἄνθρωπος Ἀ-
βράμιος τὸ συμπόνεσε κατάκαρδα γιὰ τὴν ὀρφάνια του καὶ ποὺ
ἦτανε τόσο μικρὸ κι’ ἄπραγο, καὶ τὸ ὑποδέχθηκε μὲ στοργικὴ
τρυφερά. 5

βράμιου. Κι' ἔχαιραν κι' ὅλοι πού τὴν ἔβλεπαν, πού σὲ μιὰ τόσο τρυφερὴν ἡλικίᾳ φανέρωνε μιὰ τέτοιαν εὐδοκίμησιν καὶ προκοπὴν.

Πέρασαν λοιπόν, ἔτσι, κάμποσα χρόνια, κι' ἔφθασεν ἡ κοπέλλα νὰ γίνῃ εἴκοσι χρονῶν. Καὶ τότε ἓνας μοναχός, πού φοροῦσε μὲν τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα, ἦτανε ὅμως πόρνος καὶ φθόρος καὶ μιὰρὸς στὴν ψυχὴ του καὶ πού πήγαινε συχνὰ στὸ μακάριον Ἀβράμιο χάριν φιλίας, τὴν ἐπρόσεξε μ' ἀκόλαστα καὶ λάγνα μάτια καὶ τῆς ἄναψε μέσα της τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν λαχτάρᾳ τῆς συντροφιάς του. Κι' αὐτὴ, παρασυρμένη ἀπὸ τὴν ἀκόλαστη αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ξεγλύστρησε κρυφὰ ἀπὸ τὴν πορτοπούλα της, καὶ πῆγε καὶ τὸν βρῆκε κι' ἔσμιξε μὲ τὸν μιὰρὸν ἐκεῖνο. Ἀμέσως ὅμως τὸ μετάνοισε καὶ κατανύχθηκε καὶ νοιώθοντας πληγὴ μεγάλη μέσα στὴν ψυχὴ της ἔκλαιγε κι' ἔδερνόντανε— « Ἀλλοίμονό μου, ἔλεγε, καὶ τρισαλλοίμονό μου, ποῦ κατάντησα ἢ ταλαίπωρη ! Πῶς ἔφθασα σὲ τέτοια κατάντια νὰ καταμολύνω τὸ κορμί μου, πού εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ ; Ἀλλοίμονό μου, τῆς δυστυχισμένης. Εἶμαι ἡ ἀθλιώτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, γιατί καταφρόνεσα τὸ τάξιμό μου στὸ Θεό· καὶ γιὰ μιὰ πρόστυχη καὶ μιᾶς στιγμῆς ἡδονῇ ἐπούλησα ὅλη μου τὴν προσητερινὴν ἀσκήσιν ! Μὲ ποιά μάτια νὰ κυττάζω τώρα τὸν οὐρανὸ ; μὲ ποιά χεῖλη νὰ προσευχηθῶ, πού τὰ καταλέρωσα μὲ βρωμερὰ λόγια καὶ φιλίαν ; Ποῦ ναῦρω πλέον τὴ θάρρητα νὰ προβάλω στὸ παρθυράκι καὶ νὰ μιλήσω μὲ τὸν θεῖο μου, πού τὸν ἐπρόσβαλα ἔτσι καὶ πού ἀποξέχασα τόσο τὶς συμβουλές του, ἢ φαύλη κι' ἁμαρτωλὴ καὶ καταμολυσμένη καὶ στὸ σῶμα μου καὶ στὴν ψυχὴ μου ; Ἀλλοίμονό μου, τί θ' ἀπογίνω τώρα ; γιατί νὰ ζῶ ; Καλύτερὰ μου ἦτανε, χίλιες φορές, νὰ πέθαινα, γιατί θάχα κέρδος τὴν ἀγνότητά μου ! Τώρα, πού νὰ βρῶ τὶς πηγές τῶν δακρύων, πού νὰ μποροῦνε νὰ ξεπλύνουνε τὴν βρωμίαν μου ;

Ἐνῷ λοιπόν θρηνολογοῦσε καθημερινῶς, λέγοντας αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια, ὁ Σατανᾶς τὴν ἔσυρεν, ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της στὰ δίχτυα του· καὶ λογιάζοντας πῶς εἶναι πλέον χαμένη καὶ καταστρεμμένη, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ κελλί της καὶ πῆγε στὴν πολιτεία τῆς Αἰσός, πού βρίσκεται δυὸ ἡμερῶν δρόμο μακρύτερα. Ἐκεῖ ἔμεινε σ' ἓνα ξενοδοχεῖο κι' ἀλλάζοντας τὴν ὄψιν της καὶ τὴν ἐμφάνισίν της, ντύθηκε φορέματα κοσμικά, καὶ δινόντανε στὸν καθένα, πού ζητοῦσε τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν.

Ἐνῷ λοιπόν αὐτὴ κατάντησε σ' αὐτὸν τὸν ξεπεσμόν στὸν Ἅγιον πού περνοῦσε τὴν ἀσκητικὴν του ζωὴν στὸ πάρα μέσα σπιτάκι τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ τέτοια ὑπνοφαντασία. Τοῦ φάνηκε δηλαδὴ, πῶς ἓνα μεγάλο φίδι πού βγῆκε μέσα ἀπὸ τὰ θεμέλια τῶν τριγυρινῶν κελλιῶν, σύρθηκεν ἐμπρὸς του φοβερὸν καὶ μὲ μάτια πού γυάλιζαν σὰν νᾶτανε ἀπὸ φλόγα, κι' ὅτι

κατάπие ένα περιστέρι που φώλιαζε στο κελλί του, και ύστερα εξαφανίσθηκε πάλι μέσα στα σκοτεινά υπόγεια. Ζύπνησε λοιπόν, έπειτα από το σημαδιακό αυτό όνειρο και ήτανε άκεφος και συλλογισμένος, τί να εσήμαινεν ή ύπνοφαντασία του αυτή. Παρακαλούσε λοιπόν τον Θεό να του τό φανερώση. Και την έπομένη βραδεία είδε πάλι στον ύπνο του το ίδιο φίδι να ξεπροβάλλη από το ίδιο μέρος και να ξανασούρνεται κοντά του και να χώνη το κεφάλι του κάτω από τὰ πόδια. Και τότε έσκασε παρευθύς κι' έσχίσθηκε στα δύο και μέσα από τὰ σπλάγχχνα του ξεπήδησε κι' έφετερούγισε το περιστέρι που είχε καταπιή την προηγούμενην ήμέρα, άβλαβο όλως διόλου και καθαρώτατο.

Τὰ όνειράτα λοιπόν αυτά τον έρριψαν σε συλλογή. Κι' έβαζε στο νοϋ του, πώς κάτι θα συμβαίνει στην άνισιά του δυσάρεστο κι' όχι καλό. Γεμάτος λοιπόν από άνησυχία πρόβαλλε στο παραθυράκι κι' έφώναζε—«Μαρία, Μαρία μου... τί σου συμβαίνει, παιδί μου, κι' έχεις δυό ήμέρες τώρα να φανής κι' ούτε κι' άκουσα την παλωδιά σου. Γιατί, παιδί μου, όπως τώκανε πάντα δεν πρόβαλες να μου ζητήσης να σου είπω, τίποτα και δεν άκουσα τή φωνούλα σου, που μουτανε πιο γλυκειά κι' από το μέλι ;

Αυτά έφώναζεν άσκοπα· γιατί κανένας δεν άπαντούσε ! Μά, και πώς ήτανε βολετό να γίνη ένα τέτοιο πράγμα, αφού την στιγμή εκείνη αυτή βρισκόντανε στο ξενοδοχείο κι' άσελγούσε με τον ένα και με τον άλλο ; Κατάλαβε λοιπόν, πώς τόνειρο του έσυμβόλιζε κάτι γι' αυτήν κι' αίσθάνθηκε κατάβαθά του πόνο μεγάλο, κι' έβγαιναν οί άναστεναγμοί από τὰ σπλάγχχνα του σαν καπνός, που έφανέρωνε την φλόγα που τον έκαιγε. Παρακαλούσε λοιπόν τον Θεό να την ξαναφέρη στα σύγκαλά της και στον ίσιο δρόμο, όπως και προτήτερα. Και δεν έπαυσε να το κάνει αυτό δυό όλόκληρα χρόνια. Γιατί έξηγοϋσε το διπλό όνειρο, πώς εσήμαινε το πέραςμα δυό χρονών.

Σύγκοντα λοιπόν να τελειώση ή δεύτερη χρονιά, ξαναγύρισε κάποιος φίλος του, που τον είχαν εξαποστείλει ν' αναζητήση την άνεψιά του και του είπε και που μένει και τί κάνει και γενικά όλα τὰ καθέκαστα τής ζωής της. Κι' εκείνος τότε, χωρίς να χάση διόλου καιρό, και χωρίς να λογαριάση ούτε τὰ γηρατιά του, ούτε τις ταλαιπωρίες, ούτε και την άσκητική του ήσυχη ζωή, ξεκίνησε για να σώση μιá ψυχή από τὰ νύχια του Σατανά. Φόρεσε λοιπόν μιá στρατιωτική στολή, κι' έβαλε στο πουγγί ένα χρυσό νόμισμα, που αυτό μονάχα του βρισκόντανε, και νοικιάζοντας κάποιο άλλογο, καβαλλίκεψε κι' έφυγε για το ξενοδοχείο. Έκαμε δηλαδή κι' αυτός το ίδιο πράγμα που πρωτόκανε ό Άβραάμ, που έξεστράτευσε έναντίον πέντε βασιληάδων για να σώση από την αίχμαλωσία τον άδελφό του τον Λώτ, όπως και τον

ἔσωσε. Ἐμεινε λοιπὸν λίγο καιρὸ στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ τοῦ εἶχεν εἰπῇ ὁ φίλος του πὼς ἔμενεν ἡ ἀνεψιά του. Μὰ δὲν ἐφανερώθηκεν αὕτῃ πουθενά. Γιατὶ φυλαγόντανε, καὶ παρυσιαζόντανε μονάχα σ' ἐκείνους, ποὺ ἔμοιαζαν χαροκόποι καὶ γλεντζέδες. Καὶ τότε μηχανεύθηκε κάτι, ποὺ αὐτὸ μονάχα φανερώνει τὸν ὑπέρμετρο ζῆλο του ποὺ τὸν ἐκυρίευε, γιὰ νὰ λυτρώσῃ τὴν ψυχὴ της. Αὐτὸς δηλαδή, ποὺ φοροῦσε προτῆτερα τὴν ἀγγελικὴ στολὴ τοῦ μοναχοῦ κι' εἶχεν ἀπολησμονήσῃ πὼς ἔχει σάρκα, μετασχηματίσθηκε σὰν ἓνας κοσμικὸς ἡδονιστὴς καὶ σαρκολάτρης καὶ παρυσιάσθηκε στὸν ξενοδόχο—«Ἐχω ἀκούσει τοῦ εἶπε, πὼς στὸ ξενοδοχεῖο σου μένει κάποια πολὺ ὁμορφὴ καὶ σὰν τὸ κρὺο νερὸ δροσερὴ κοπέλλα, κι' ὅτι αὕτῃ δέχεται, μὲ καλοπληρωμὴ, νὰ συντροφέῃ τοὺς πελάτες σου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ λόγο ἦρθα κι' ἐγὼ νὰ μείνω στὸ ξενοδοχεῖο σου.

Ὁ ξενοδόχος τὸν κύτταξε καλὰ καλὰ, καὶ βλέποντας τ' ἄσπρα του μαλλιά τὸν ἐσιχάθηκε γιὰ τὴν ἀκόλαστη διάθεσίν του σὲ μιὰ τέτοια περασμένην ἡλικίᾳ—Κύτταξε, ἔλεγε, τὸν παληόγερο, νὰ μὴ μπορῇ νὰ συγκρατηθῇ σὲ μιὰ τέτοια ἡλικίᾳ, παρὰ νὰ θέλῃ χάδια κι' ἀγκαλιές.... Μὰ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ ὅμως τὸ κέρδος ποὺ θάχε, τὸν ἐρέθισεν ἀκόμη περισσότερο, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λήῃ χίλια δυὸ παινέματα γιὰ τὴν ὁμορφίᾳ τῆς κοπέλλας. Κι' ἐκεῖνος ἀνάστυρεν ἀπὸ τὸ πουγγὶ τὸ μεγάλο χρυσὸ νόμισμα ποὺ εἶχε καὶ τῶδωσε στὸν ξενοδόχο—Πάρτο, τοῦ εἶπε κι' ἐτοίμασέ μου ἓνα ὠραῖο δεῖπνο μαζί μὲ τὸ κορίτσι. Κι' ἐκεῖνος προθυμοποιήθηκε καὶ τοῦ ἐτοίμασεν ἓνα πλούσιο τραπέζι κι' ἄφησε καὶ τὴν κόρη, ντυμένη στὰ μεταξωτὰ καὶ μυρωμένη καὶ μὲ ζωγραφισμένη τὴν ὄψη της, ὅπως τὸ συνηθίζουνε οἱ ἐταῖρες. Κι' ὁ Ἀβράμιος, ὅταν τὴν εἶδε σ' αὕτῃ τὴν κατάστασιν ἔνοιωσε νὰ σχίζεται ἡ καρδιά του. Μὰ συγκρατήθηκεν ὅμως, μήπως ἡ ταραχὴ του καὶ τὰ δάκρυά του φανερώσουνε στὴν κόρη τὸ δρᾶμα του. Παρ' ὅλον ὅμως, ὅτι ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ, καὶ συχνὰ ἐβούρκωναν τὰ μάτια του· καὶ τότε γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριά, τὰ σκούπιζεν, προτοῦ νὰ τρέξουνε καὶ ν' αὐλακώσουνε τὴν ὄψη του.

Γιὰ νὰ τῆς ἀποδιώξῃ δὲ καὶ κάθε ὑπόνοια, ἄρχισε νὰ τῆς λήῃ κι' ἐρωτικὰ λόγια, καὶ νὰ τῆς γνέφῃ καὶ νὰ τῆς γλυκογελᾷ καὶ γενικὰ νὰ κάνῃ αὐτὰ ποὺ συνηθίζουνε οἱ ἐραστές, γιὰ ν' ἀναφλέξουνε καὶ νὰ ξυπνήσουνε τὴν ἐπιθυμίαν. Αὕτῃ ὅμως, σὰν νὰ ἰδεάσθηκε καὶ σὰν νὰ μυρίσθηκε τὴν εὐωδίαν ποὺ ἀνάδινε τὸ ἀσκητικὸ του κορμί, ἀναθυμήθηκε τὴν προτητερινὴ της ἀγνή καὶ ὠραία ζωὴ καὶ σὲ ποιοῦ σημεῖο κατάντησε τώρα, κι' ἄρχισε ν' ἀναστενάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λήῃ—Ἀλλοίμονό μου τῆς τρισαθλίας..... Ἀλλοίμονό μου, ποὺ ἐδέθηκα κι' ἐτυλίχθηκα μονά-

χη μου, μέ τὰ σχοινιά τοῦ ξεπεσμοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας..... Ἄλλοι-
μόν μου, τί νὰ κάνω ; Γιατί δὲν ἀνοίγει ἡ γῆς νὰ μέ καταπιῇ ; ...

Ὁ Ἀβράμιος λοιπόν, βλέποντας αὐτά, ἐφοβήθηκεν ὁ ἅγιος
ἐκεῖνος ἄνθρωπος, μήπως φανερωθῇ κι' αὐτὸς κι' ἔτσι ἡ ἀνεψιά
του θάφευγε ντροπιασμένη καὶ φοβούμενη νὰ τὸν ἀντικρύσῃ.
Γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ λοιπόν ἀπὸ τὸν νοῦ της κάθε ὑποψία, ἄρχισε
νὰ ὑποκρίνεται τὸν ἀνυπόμονον ἐραστή καὶ τῆς ἔλεγε—Ἀφισέ
τα αὐτὰ τώρα, κοπέλλα μου... Τί χρειάζονται τὰ λυπητερά αὐτὰ
λόγια ; Ὁ καθένας ἔχει τὰ δικά του... Μὰ ἐμεῖς ἐσμίξαμε, γιὰ νὰ
φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε, καὶ νὰ κάνωμε ὅξω νοῦ... Ξαναπῆγε λοιπόν
στὸν ξενοδόχο καὶ τοῦ εἶπε—«Ἐτοίμασέ μου ἓνα φαγοπότι ἀκόμα.
... Γιατί ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ ἦλθα ἀπὸ μακριὰ κι' ἔκαμα
καὶ τόσο δρόμο... Τοῦ ἐτοίμασε λοιπόν ἐκεῖνος ἓνα πολυτελέ-
στατο τραπέζι. Κι' ὁ ἅγιος ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, πού πενήντα
ὀλόκληρα χρόνια δὲν ἀνέχθηκε οὔτε τὸ πρόσωπο γυναικὸς νὰ
ἰδῇ, οὔτε νὰ χορτάσῃ τὸ ψωμάκι καὶ τὸ νερό, πού εἶναι ἀπα-
ραίτητο γιὰ νὰ συντηρηθῇ ὁ ἄνθρωπος, τώρα ἐκάθησε στοῖ
τραπέζι μὲ μιὰ γυναῖκα πόρνη, κι' ἔτρωγε μαζί της κρέατα κι'
ἔπινε κρασιά· γιατί ἤξερε, πῶς κι' ὁ μακάριος Παῦλος ἔκανε
κάποτε κάτι τέτοιο καὶ μάλιστα πῶς ἐξύρισε τὰ μαλλιά τοῦ κε-
φαλοῦ του.

Ὅταν λοιπόν ἔφαγαν καὶ ἤπιαν κι' ἐχόρτασαν, ἐπιάσθηκαν
ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ,
πού ἦταν ἓνα κρεβάτι καλοστρωμένο. Ἐκάθησε λοιπόν ἐπάνω
σ' αὐτὸ ὁ Ἀβράμιος καὶ ἡ κόρη προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ βγάλῃ
τὰ παπούτσια του—«Στάσου, τοῦ εἶπε, γιατί ἐσύ δὲν μπορείς
νὰ σκύβῃς». Κι' ἐκεῖνος τῆς εἶπε, νὰ κλείσῃ καλὰ προτῆτερα τὴν
πόρτα. Ἀγκάλιασε λοιπόν αὐτὴ τότε τὸν ἅγιο... Κι' ὅταν εἶδεν
ὁ Ἀβράμιος πῶς ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ ἀναπόφευκτο σημεῖο, τότες
ἐσταμάτησε νὰ ὑποκρίνεται τὸν ἐραστή, καὶ τῆς ἀποκάλυψε
ποιὸς ἦταν πραγματικά. Τῆς ἐπέταξε καὶ τὰ στολίδια ἀπὸ τὸ
κεφάλι της. Κι' ἄρχισε ν' ἀναστενάζῃ βαρεῖα καὶ μὲ περιπάθεια·

—«Σπλάγχνο μου, Μαρία μου, δὲν μ' ἐγνώρισες ποιὸς εἰμαι ;
Τὸν θεὸ σου λοιπόν δὲν ξέρεις ; Τί σοῦ συνέβηκε, κορούλα μου
κι' ἀγαπημένη μου ψυχούλα ; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς πού σὲ παράσυ-
ρε στὴν καταστροφὴ ; Τί ἀπόγινε, κόρη μου, ἡ ἀγνότητά σου
καὶ τὸ ἀγγελικὸ σου σχῆμα ; Ποῦ εἶναι ἡ σκληρὴ καὶ σταυρω-
μένη ζωούλα σου ; Τί ἀπόγιναν τὰ κατανυκτικὰ σου δάκρυα ;
Πῶς ἀπὸ τέτοιο ὕψος ἀρετῆς κυλίστηκες μέσα σὲ τέτοιον ἀπαί-
σιο βάραθρο ; Γιατί δὲν μοῦ τὸν φανέρωσες, κόρη μου, τὸν
πόλεμο τοῦ ἐχθροῦ ; Γιατί τὸ πῆσιμό σου ἐκείνο, δὲν τὸ ἐνίκησες
στὴν ἀρχὴ του καὶ θριαμβευτικά ; Νὰ ξέρῃς, πῶς τόσο ἐγώ,
ὅσον κι' ὁ φίλος μου ὁ Ἐφραίμ παρακαλέσαμεν ἱκετευτικά τὸν

ἅγιο Θεοὶ γιὰ σένα! Γιατί, κόρη μου, ξεμάκρυνες ἀπὸ κοντά μας ; Γιατί νὰ σὲ κυριεύσῃ τόσο ἡ ἀπελπισία, ποῦναι τὸ ἀποτελεσματικὸ ἀγκίστρι τοῦ Σατανᾶ, κι' ἔτσι δὲν λυπήθηκες τὸν ἑαυτό σου κι' ἔφθασες σ' αὐτὸ τὸ αἰσχρὸ κατάντημα ; Πρέπει, κόρη μου, ν' ἀλλάξῃς ὅλως διόλου τὴν διαγωγή, καὶ νὰ ἐπαναστατήσῃς κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ νὰ δείξῃς μεταμέλεια ; Γιὰ μήπως δὲν ξέρεις πὼς τὰ σπλάγχνα τοῦ Θεοῦ μᾶς ἐλεοῦνε καὶ μᾶς εἶναι στοργικώτερα κι' ἀπὸ τοῦ πατέρα μας ἀκόμη τὰ σπλάγχνα ; Δὲν ξέρεις, πὼς θέλει νὰ μᾶς συνάξῃ κοντά του, ὅπως ἡ κλωσσα τὰ πουλιὰ της κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της ; Ναί, κόρη μου, γιὰ ὅλα αὐτά, ἀποφασισέ το τώρα νᾶλθῃς πίσω μαζί μου ! Λυπήσου, κόρη μου, τ' ἄσπρα μου μαλλιά ! Λυπήσου τοὺς κόπους μου καὶ τὴν ἄμετρη θλίψη μου γιὰ τὸν ξεπεσμό σου καὶ ξαναγύρισε στὴ στράτα τοῦ Θεοῦ. Δός μου, κόρη μου, καὶ σ' ἐμένα τὸ γέρο, αὐτὴ τὴ χαρά, καὶ μὴ μ' ἀφήσῃς νὰ κατεβῶ στὸν Ἄδη, μὲ τέτοιο πόνο.

Αὐτὰ καὶ τέτοια ἔλεγε ὁ Ἀβράμιος πρὸς τὴν κόρη. Μὰ ἔμοιαζε, σὰν νὰ μιλοῦσε σὲ κουφό. Γιατί εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι της, καὶ τῆς εἶχε κοπῇ ἡ φωνή της ἀπὸ τὴ θλίψη κι' ἀπὸ τὴν ντροπή. Καὶ στεκόντανε, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὴ γῆ, κι' ἀλλάζοντας κάθε στιγμή χρώματα. Κι' ὁ Ἀβράμιος, βλέποντάς την, θέλησε νὰ τὴν ἐμψυχώσῃ καὶ τῆς εἶπε—« Γιατί, κόρη μου, δὲν μ' ἀπαντᾷς καὶ δὲν μ' ἀποκρίνεσαι τίποτα ; » Ἡ μήπως δὲν τὸ κατάλαβες, πὼς γιὰ σένα καὶ γιὰ νὰ σὲ σώσω ὠδοιπόρησα τόσο δρόμο κι' ἔκαμα τέτοιες ὑποκρισίες ; Καὶ πὼς γι' αὐτὸ καὶ μόνο φόρεσα στρατιωτικὴ στολή κι' ἔφαγα κρέατα κ' ἤπια κρασιά, κι' ἔκανα καὶ τὸν ἑραστή ; Ἡ μήπως δὲν τὸ ξέρεις, πὼς τίποτα ἄλλο δὲν μ' ἐγνοιαζε παρὰ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου κι' ὅτι ἀπὸ τὸ κελλί μου, δὲν ἤξερα τίποτες ἄλλο ; Δὲν ὑπάρχει, κόρη μου, ἀνθρώπινη ἁμαρτία ποὺ νὰ μὴν διορθώνεται· οὔτε καὶ πληγὴ τῆς ψυχῆς μου, ποὺ νὰ μὴν γιατρεύεται, μὲ τὸν πυροκαυτήρα τῆς μετάνοιας. Ἄς εἶναι, κόρη μου, ἡ ἁμαρτία σου ἐπάνω μου, ἐγὼ θὰ δώσω γιὰ σένα λόγο στὸ Χριστό. Γύρισε μονάχα, κόρη μου, μαζί μου πίσω στὸ ἐρημητήριό μας...

Στὰ λόγια του αὐτὰ αἰσθάνθηκε ἡ κόρη συντριβή. Καὶ πέφτοντας στὰ πόδια του, ὅπως ἡ πόρνη στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, ἔκλαιγε πικρὰ κι' ἐτρέχανε, ποτάμι καὶ μ' ἀναφυλλητά, τὰ δάκρυά της. Σ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν ὥρα, ποὺ ἐκεῖνος τὴν ἐπρότρεπε νὰ ξαναγυρίσουνε στὸ βουνό τους, κι' ἐκεῖνη τοῦλεγε, τί νὰ κάνῃ τὰ φορέματά της, τὰ χρυσαφικά, τὰ σημεῖά της καὶ τὰ διάφορα στολίδιά της, γιατί εἶχε πολλὰ τέτοια, ὁ θεὸς Ἀβράμιος τὴν ἐσυμβούλεψε νὰ τὰ παρατήσῃ ὅλα ἀνεξαιρέτως, καὶ νὰ τὸν

Πνευματικές ἐμβαθύνσεις

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΖΩΗ

Ἡ καλλονὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος.

Ἡ ἐν Χριστῷ μεταμόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι κάτι, ποῦ γίνεται ξαφνικά, μονομιᾶς κι' ἐξ ὁλοκλήρου. Εἶναι κάτι τὸ προοδευτικό. Δὲν εἶναι ἐπίσης μιὰ στατική, ἀλλὰ μιὰ δυναμική κατὰστασις.

Ὁ πιστὸς ἀποδέχεται ἐλεύθερα τὸ θεῖο θέλημα. Προσαρμόζεται ἐλεύθερα σ' αὐτό, ἔχοντάς το ἀπέναντί του σὰν ἀντικείμενο ἀγάπης. Ἡ δουλεία του στὸ θεῖο θέλημα εἶναι ἡ ἀπόδειξις ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν πραγματική δουλεία, τὴ δουλεία στὸν Σατανᾶ καὶ τὴν ἁμαρτία. Ἔτσι, ἡ Γραφή λέγει: «Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας» (Ἰω. η' 34). Ὁ πιστὸς ἀπο-

ἀκολουθήσῃ. Καὶ γιὰ ἓνα μονάχα νὰ γνοιάζεται, γιὰ τὸν θησαυρὸ δηλαδή τῆς ψυχῆς της καὶ τῆς μέλλουσας ζωῆς.

Τὴν πῆρε λοιπὸν, καὶ βγαίνοντας κρυφὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, τὴν ἐκάθισεν ἐπάνω στ' ἄλογο, κι' αὐτὸς ἐπροχωροῦσε πεζός, σέρνοντάς το ἀπὸ τὸ χαλινάρι. Κι' ὅταν ἔφθασαν στὸ βουνὸ ποῦ βρίσκεται τὸ ἐρημητήριό τους αὐτὸς μὲν ἐδιάλεξε, γιὰ νὰ μένῃ, τὸ ἐξωτερικὸ σπιτάκι τὸ δὲ ἐσωτερικὸ τὸ παραχώρησε στὴν ἀνεψιά του. Ἐκλείσθηκε λοιπὸν μὲς σ' αὐτό, καὶ περνοῦσε τὴ ζωὴ της, μὲ προσευχάς, μὲ νηστείες, καὶ μὲ δάκρυα, πλύνοντας, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τ' ἀνομήματά της. Γιατὶ εἶχε πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια της τὸν ξεπεσμό της, ποῦ τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ πάντα πίκρα στὴν ψυχὴ της καὶ νὰ τὴν ἐλέγχῃ ἡ συνειδήσή της· ἂν κι' ὁ Θεὸς τῆς φανέρωσε, πῶς τὴν εἶχε συγχωρέσει· καὶ τὴν ἐστόλισε μάλιστα μὲ τὸ χάρισμα νὰ κάνῃ θαυματουργίες, πρᾶγμα ποῦ ἔκανε τὴν καρδιά τοῦ Ἀβραάμου νὰ πλημμυρίξῃ ἀπὸ ἀγαλλίασις καὶ ὑμνολογοῦσε τὸν Θεό.

Ἐζῆσε λοιπὸν ἐκεῖνος κι' ἔφθασε σὲ βαθεῖα γηρατιά. Κι' ὅταν ἄφησε τὸν κόσμον αὐτόν, τὸν δέχθηκεν ὁ Θεὸς στὸν οὐρανόν, στὶς σκηνές τῶν Ἀγίων του. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια ἀπὸ τὴν θανή του, ἀπόθανε καὶ ἡ ἀνεψιά του. Καὶ τὸ λείψανό της ἐμοσχομύριζε καὶ θαρρεῖς πῶς ἀκτινοβολοῦσε. Κι' αὐτὸ ἦταν ἓνα σημάδι κι' ἓνα σύμβολο τῆς λαμπρότητος τῆς ψυχῆς της.

(Συνεχίζεται)

Ἀποδ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ

δέχεται ἐλεύθερα τὸ θεῖο θέλημα κι' ἀγωνίζεται ἀδιάκοπα γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμόζη.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χάρι καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ὁ ἄνθρωπος ξαναποχτᾷ τὴν ὑψηλὴ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ἀντίληψι, ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴ θεόδοτη ἀξία του σὰν ὄντος λογικοῦ, ἐλευθέρου καὶ προωρισμένου νὰ ὠραῖση τὸν «καλὸν λίαν» κόσμο, ὅπου τοποθετήθηκε σὰν κορωνίδα.

Μαζί, λοιπόν, μὲ τὴ θρησκευτικὴ κι' ἠθικὴ συνείδησι τοῦ προορισμοῦ του, ὁ πιστὸς ἔχει καὶ μία αἰσθητικὴ συνείδησι. Καὶ μ' αὐτὴν ἐπίσης ἀνταποκρινόμαστε στὴ θεία κλήσι. Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴ συνείδησι, ὄχι μόνο εἴμαστε «κατ' εἰκόνα» τοῦ Θεοῦ κτίσμα, ἀλλὰ καὶ συγκτίστες μὲ τὸν Θεό. Μαζί του, συνανακαίνιζουμε καὶ συναγιαζόμαστε τὴν κτίσι. Νὰ ποῖα εἶναι στὴν πληρότητά της ἡ καλλονὴ τοῦ ἀνθρώπινου ὄντος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς τὸ θυμίζει, γράφοντας : «Μόνοι ἡμεῖς τῶν κτισμάτων ἀπάντων, πρὸς τῷ νοερῷ τε καὶ λογικῷ, καὶ τὸ αἰσθητικὸν ἔχομεν · ὁ τῷ λογικῷ συνημμένον εἶναι πεφυκός, τεχνῶν τε καὶ ἐπιστημῶν καὶ γνώσεων ἐξευρε πολυειδестаτὴν πληθύν· γεωργεῖν τε καὶ οἰκοδομεῖν καὶ προάγειν ἐκ μὴ ὄντων, εἰ καὶ μὴ ἐκ μηδαμῶς ὄντων (τοῦτο γὰρ Θεοῦ)» (PG 150, 1156). Ὅπως εἶναι γνωστό, τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τὴν τόνισε καὶ τὴν ἀνάπτυξε στὰ νεώτερα χρόνια ὁ μεγάλος Ρῶσος ὀρθόδοξος φιλόσοφος Ν. Μπερντιάεφ.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ θεία δημιουργία, ὁ μεγάλος αὐτὸς λόγος τῆς ὑψηλῆς ἀντιλήψεως, ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὁ πιστός, εἶναι ὑλικὴ καὶ πνευματικὴ, καὶ στὶς δυὸ πλευρὲς δὲ ἀγιαστικὴ. Ἐκπληρώνεται μὲ τὸν ἀγῶνα πρὸς τὸ κακό, μὲ τὸν κόπο, ποὺ καταβάλλεται (φυσικοὶ νόμοι μετὰ τὴν πτώσι, ἁμαρτία). Ὁ Γκόγκολ, ὁ βαθύτερα θρησκευτικὸς Ρῶσος λογοτέχνης πλάϊ στὸν Ντοστογιέφσκυ, γράφει : «Ὁ Θεὸς δὲν ἐκτελεῖ τίποτε καὶ δὲν κάνει καλὸ σὲ κανένα, χωρὶς νὰ συμμετάσχη καὶ τὸ κτίσμα του σ' αὐτὸ τὸ καλὸ ἔργο καὶ σ' αὐτὴ τὴν εὐεργεσίᾳ, ὥστε καὶ τὸ κτίσμα νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ὑψηλὴ μακαριότητα τῆς εὐποιΐας» (Ἡ Θεία Λειτουργία, μετάφρ. Βασ. Μουστάκη, Ἀθήναι 1962, σ. 96).

Τὸ ἀνδρεῖο, λοιπόν, φρόνημα τοῦ χριστιανοῦ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴ συναίσθησι τῆς ἀξιοπρεπείας μας σὰν ὄντων κτισμένων «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ τέκνων τοῦ Θεοῦ (κατὰ χάρι), ποὺ ἐργαζόμαστε μαζί μὲ τὸν Θεὸ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἡ ἁμαρτία ἀποσκοπεῖ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ ὁ χριστιανός, ἔχοντας συνείδησι τοῦ ὅτι ὀξίζει κάθε θυσία, κάθε κόπος, κάθε ἀγῶνας γιὰ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του, ἀντιτάσσεται στὴν ἁμαρτία, δὲν γίνεται ὑποχείριός της. Αὐτὴ ἡ ἀξιοπρέ-

πεια είναι ένας συνδυασμός θρησκευτικής, ήθικῃς κι' αἰσθητικῃς αὐτοαξιολογήσεως, πού δὲν ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸν ὑποβαλλόμενον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ ἐγωϊσμό καὶ δὲν ἀντίκειται καθόλου στὴν ταπεινοφροσύνη. Γιατὶ βασίζεται στὴ συνείδησι, ὅτι τὰ καλὰ μέσα μας τὰ ἔχουμε ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ρίζα τῆς χριστιανικῆς ἀνδρείας.

Ἡ συντριβὴ τοῦ πνεύματος κι' ἡ ἀπουσία πεποιθήσεως πάνω στὶς δικές μας δυνάμεις εἶναι ἡ μεγάλη προϋπόθεσις τῆς χριστιανικῆς ἀνδρείας. Ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή ἀντλοῦμε ἕνα ἐγγλωττο σχετικὸ παράδειγμα: τὴν ἄρνησι τοῦ Πέτρου. Ὁ Πέτρος εἶχε ἀναμφισβήτητη ἀγάπη πρὸς τὸν Κύριο. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη αὕτη εἶχε μέσα της πεποίθησι ἐγωϊστική. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποδείχθηκε ἀνδρεία, ἀλλὰ κατέληξε, μπροστὰ στὸν πειρασμό, σὲ ἄρνησι. Ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἔχουμε τὸ λυπηρὸ ἐκεῖνο γεγονός, πού ἀναφέρεται στὴ διήγησι γιὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Ἀγίου Πολυκάρπου, ἐπισκόπου Σμύρνης: «Εἷς δὲ (ἐννοεῖται: ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, πού εἶχαν συλληφθῇ), ὄνοματι Κόϊντος... ἰδὼν τὰ θηρία ἐδειλίασεν. Οὗτος δὲ ἦν ὁ παραβιασάμενος ἑαυτὸν τε καὶ τινας προσελθεῖν ἐκόντας. Τοῦτον ὁ ἀνθύπατος ἐκλιπαρήσας ἔπεισεν ὁμόσαι καὶ ἐπιθῦσαι». Ὁ Κόϊντος, εἰσπηδώντας στὸ μαρτύριο, ἔδειξε ἔτσι ἔλλειψι ταπεινοφροσύνης. Ἐξ αἰτίας τῆς αὐτοπεποιθήσεώς του, τὸν παράτησε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔπιασε δειλία ἀνάλογη μ' ἐκείνη τοῦ Κορυφαίου στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέως. Ἡ δειλία, λοιπόν, κατανικᾶται ὄχι ἀπλῶς μὲ τὴν πολλὴ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ὑπαρξὶ τῆς προϋποθέσεως κάθε ἀρετῆς, δηλαδὴ μὲ τὴν ὑπαρξὶ τῆς ταπεινοφροσύνης. Τὸ «πνεῦμα τῆς δυνάμεως», πού ἀναφέρει ὁ Παῦλος, ἀντιθέτοντάς το στὸ «πνεῦμα τῆς δειλίας» (Β' Τιμ. α' 7), δὲν ὑπάρχει παρὰ ἐκεῖ ὅπου τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα εἶναι συντετριμμένο, ὅπου τὸ ἐνθουσιαστικὸ στοιχεῖο εἶναι ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὴν αὐτοπεποιθήσι. Ἡ ρίζα, λοιπόν, τῆς χριστιανικῆς ἀνδρείας εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ συνείδησις ὅτι «ἀχρεῖοι δοῦλοί ἐσμεν» (Λουκ. ιζ' 10) κι' ὅτι «χάριτι Θεοῦ ἐσμεν ὃ ἐσμεν» (Α' Κορ. ιε' 10). Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος ὑποδείχνει σὰν ἄριστό φάρμακο κατὰ τῆς δειλίας τὴν ταπείνωσι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου: «Πρὸς τοῦτον οὖν τὸν δαίμονα (δηλαδὴ τῆς δειλίας) μὴ θέλε λόγους λέγειν ἢ ἀντιρρήσεις ποιεῖσθαι: τῆς γὰρ ψυχῆς τρεμούσης καὶ κλονουμένης οὐκ ὠφελήσουσι λόγοι· ἀφείς δὲ τούτους, ὅση σοι δύναμις τὸν λογισμόν σου ταπείνωσον καὶ θάττον γνώσῃ ἡφανισμένην τὴν δειλίαν» (Κεφάλαια Πρακτικὰ καὶ Θεολογικά, Α' ο').

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ

ΤΗΣ Α. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Δ.Σ. ΤΟΥ TAKE ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥΣ

«Περὶ τῆς θέσεως καὶ δράσεως τοῦ Ὁργανισμοῦ»

Ἀριθ. Πρωτ. 5721

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἀπριλίου 1964

Ἡ Διοίκησις τοῦ TAKE, πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἡσφαλισμένων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Ταμείου των, ἀπεφάσισεν, ὅπως ἔρχεται, περιοδικῶς, εἰς ἐπαφὴν μετὰ τούτων καὶ παρέχῃ στοιχεῖα ἀναφερόμενα τόσον εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τοῦ Ὁργανισμοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐκάστοτε χαρασσομένην οἰκονομικὴν γραμμὴν αὐτοῦ.

Διὰ τῶν κατωτέρω δίδονται, ἐν συνόψει, τὰ ἀφορῶντα εἰς τοὺς πόρους καὶ τὰς ὑποχρεώσεις, ὡς καὶ εἰς τὴν παροῦσαν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Ὁργανισμοῦ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΩΝ

I. Τὰ πραγματοποιηθέντα κατὰ τὸ 1963 ἔσοδα καὶ ἔξοδα ἀνῆλθον :

Α'. ΚΛΑΔΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ

Ἔσοδα	Δραχμαὶ
Εἰσφοραὶ ἡσφαλισμένων	11.791.056
Εἰσφοραὶ Ἰ. Ναῶν	8.892.088
Ἔσοδα διαχειρίσεως ἐξωκκλησιῶν	2.271.039
» ἐκ κληρικοσήμευ	9.029.903
» ἐκ κηρωδῶν ὑλῶν	4.356.714
» ἐκ λιβάνου	9.486
» ἐκ προστ. Συνοδ. Δικαστηρίων	38.266
» ἐκ τόκων	1.858.768
» ἐκ μισθωμάτων ἀκινήτων	1.521.789
» Διάφορα	25.154
	<u>39.794.264</u>
Ἔξοδα	Δραχμαὶ
Συντάξεις	28.701.553
Ἔξοδα κηδείας	159.748

Εἰσφορὰ εἰς Ταμεῖον Ἀρωγῆς	10.000
ῥΕξοδα διοικήσεως καὶ λειτουργίας Κεντρικοῦ καὶ Τοπικῶν Τ.Α.Κ.Ε.	2.366.537
ῥΕξοδα διαχειρίσεως ἐξωκκλησίων	1.379.436
ῥΕξοδα διαχειρίσεως ἀκινήτων	249.806
ῥΕξοδα διαχειρίσεως κληρικοσῆμου (ἐκτυπωτικά, προ- μήθειαι κ.λ.π.)	505.480
Προμήθειαι Τ. Τ.Α.Κ.Ε. καὶ Δημ. Ταμείων ἐπὶ εἰς- πράξεων	427.032
Προμήθειαι Τραπεζῶν καὶ φύλακτρα ἀξιῶν	51.996
Φόροι καὶ Τέλη	652.766
ῥΑποσβέσεις ἀκινήτων καὶ ἐγκαταστάσεων	784.121
Σύνολον ῥΕξόδων	35.288.476
Περίσσευμα	4.505.788

Β'. ΚΛΑΔΟΥ ἈΡΩΓΗΣ

ῥΕσοδα	Δραχμαὶ
Εἰσφοραὶ ἡσφαλισμένων	3.710.969
Εἰσφορὰ Κλάδου Συντάξεων	10.000
Τόκοι	200.000
Σύνολον	3.920.969
ῥΕξοδα	Δραχμαὶ
ῥΕφ' ἅπαξ βοηθήματα	3.089.338
Περίσσευμα	831.631

Γ'. ΚΛΑΔΟΥ ἈΣΘΕΝΕΙΑΣ

ῥΕσοδα	Δραχμαὶ
Εἰσφοραὶ ἡσφαλισμένων	5.216.697
ῥΕξοδα	Δραχμαὶ
Νοσήλεια 1963 καὶ (μερικῶς) ἐκ προηγ. ἔτους	7.079.412
ῥΕξοδα διοικήσεως καὶ λειτουργίας (μέρος Γεν. ῥΕξόδ.)	167.500
Σύνολον δαπανῶν Κλάδου Ἀσθενείας	7.246.912
ῥΕλλειμμα ῥΕτους	2.030.215

Συγκεντρωτικῶς τὰ ὡς ἄνω ἀποτελέσματα τῆς διαχειρί-
σεως τοῦ ἔτους 1963 ἔχουν :

Περίσσευμα Κλάδου Συντάξεων	4.505.788
Μεῖον ἔλλειμμα Κλάδου Ἀσθενείας	2.030.215
Καθαρὸν περίσσευμα Κλάδου Συντάξεων	<u>2.475.573</u>
Περίσσευμα Κλάδου Ἀρωγῆς	<u>831.631</u>

★

II. Τὰ προβλεπόμενα νὰ πραγματοποιηθοῦν, κατόπιν καὶ
τῆς δοθείσης τελευταίως (ἀπὸ 1.1.1964) αὐξήσεως τῆς
μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου κατὰ 50/o, ἔχουν συνοπτικῶς :

1. ΚΛΑΔΟΥ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ		Δραχμαὶ
ῥΕσοδα τακτικὰ	39.394.791	
» ἔκτακτα	1.499.601	40.894.392
ῥΕξοδα τακτικὰ	<u>35.594.964</u>	
» ἔκτακτα	530.003	36.124.967
Πιθανὸν περίσσευμα		<u>4.769.425</u>
2. ΚΛΑΔΟΥ ΑΡΩΓΗΣ		Δραχμαὶ
ῥΕσοδα τακτικὰ	4.249.676	
» ἔκτακτα	15.001	4.264.677
ῥΕξοδα τακτικὰ	<u>4.051.000</u>	
» ἔκτακτα	237.000	4.288.000
Πιθανὸν ἔλλειμμα		<u>23.323</u>
3. ΚΛΑΔΟΥ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ		Δραχμαὶ
ῥΕσοδα τακτικὰ	5.654.664	
» ἔκτακτα	15.000	5.669.664
ῥΕξοδα τακτικὰ	6.168.736	
» ἔκτακτα	<u>700.000</u>	6.868.736
Πιθανὸν ἔλλειμμα		<u>1.199.072</u>
		<u>1.199.</u>

Συγκεντρωτικῶς, τὸ πιθανὸν καθαρὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἔτους 1964 ἀπάντων τῶν Κλάδων ἔχει, κατὰ τὰ ὡς ἄνω, ὡς ἑξῆς:

	Δραχμαὶ
α) Κλάδου Συντάξεων περίσσευμα	4.769.425
β) μεῖον ἔλλειμμα Κλάδου Ἀσθενείας	1.199.072
Καθαρὸν περίσσευμα Κλάδου Συντάξεων	3.570.353
γ) Ἑλλειμμα Κλάδου Ἀρωγῆς	23.323
Πιθανὸν περίσσευμα ὅλων τῶν Κλάδων	<u>3.547.030</u>

★

Τὰ ἀνωτέρω ἔσοδα καὶ τῶν τριῶν ὁμοῦ Κλάδων διακρίνονται εἰς:

α) Εἰσφορὰς ἡσφαλισμένων	20.876.231	41ο/ο
β) » Ἑργοδότη (Ναῶν-Ἑξωκ- κλησίων)	11.500.000	23ο/ο
γ) » Κοινωνικὰς (κληρικοσῆ- μου, κηρωδῶν ὑλῶν)	13.384.001	26ο/ο
δ) Πρόσδοτον περιουσίας	5.068.501	10ο/ο
Ἑ ν σ υ ν ὅ λ ω	<u>50.828.733</u>	<u>100ο/ο</u>

Τὰ δὲ ἔξοδα:

α) Εἰς παροχὰς Κλάδου Συντάξεων	29.508.011	58,0ο/ο
β) Εἰς παροχὰς Κλάδου Ἀρωγῆς	4.288.001	8,4ο/ο
γ) Εἰς παροχὰς Κλάδου Ἀσθενείας	6.700.001	13,1ο/ο
Εἰς παροχὰς ἐν συνόλῳ	40.496.003	79,5ο/ο
δ) Εἰς ἔξοδα διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως	6.785.700	13,5ο/ο
Ἑ ν σ υ ν ὅ λ ω	47.281.703	93,0ο/ο
ε) Εἰς περίσσευμα δι' ὅλους τοὺς Κλάδους	3.547.030	7,0ο/ο
	<u>50.828.733</u>	<u>100,0ο/ο</u>

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατηροῦνται ὅτι: α) τὸ προϋπολογιζόμενον πιθανὸν περίσσευμα τοῦ Κλάδου Συντάξεων, ἐκ δραχμῶν

4.769.425, μειούται κατὰ δρχ. 1.199.072, εἰς ὅσα ὑπολογί-
ται ν' ἀνέλθῃ τὸ ἔλλειμμα τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας. Ἄς σημειωθῇ
ἐνταῦθα ὅτι, κατόπιν τῆς ἐπελθούσης κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας
αὐξήσεως τῶν νοσηλείων, αἱ δαπάναι τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας
θέλουσιν αὐξηθῇ κατὰ ποσοστὸν ἀνερχόμενον, κατὰ προχείρους
ὑπολογισμοὺς εἰς 20ο/ο. β) Τὸ προϋπολογιζόμενον σύνολον τῶν
ἐσόδων καὶ τῶν τριῶν Κλάδων διατίθεται κατὰ 79,5ο/ο εἰς πα-
ροχάς, κατὰ 13,5ο/ο εἰς ἐξόδα διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως καὶ
κατὰ 7ο/ο εἰς κεφαλαιοποιήσιν.

(Σημειοῦται, ὅτι τῶν ἐξόδων διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως,
περιεχόντων εἰδικὰς πιστώσεις «ἀποθεματικῶν» κλπ., ἀναμένε-
ται ἡ πτώσις τοῦ ποσοστοῦ ἀπολογιστικῶς).

Τὰ ἐσοδα, αἱ παροχαὶ καὶ τὰ ἐξόδα διοικήσεως καὶ δια-
χειρίσεως, κατὰ τὴν τελευταίαν 10ετίαν, ἔχουν συγ-
κεντρωτικῶς ὡς ἑξῆς:

Ἔτη	Ἑσοδα	Παροχαὶ	Ἑξόδα Διοικήσεως Διαχειρίσεως καὶ Ἑξωκκλησιῶν	Σύνολον	Σχέσις ο/ο Ἑξόδων διοικήσ. διαχειρίσ.
1953-54	20.491.282	15.426.517	2.086.747	17.513.265	10,1ο/ο
1954-55	27.738.843	28.388.854	2.811.567	21.099.424	10,1ο/ο
1955-56 (18μην.)	43.486.357	31.253.838	5.149.522	36.403.360	11,1ο/ο
1957	33.255.435	23.526.889	4.013.647	27.540.536	12,0ο/ο
1958	36.266.952	30.972.783	4.797.800	35.770.583	13,2ο/ο
1959	39.465.256	32.436.983	4.669.421	37.106.404	11,8ο/ο
1960	40.422.718	35.025.163	4.645.596	39.670.759	11,5ο/ο
1961	41.867.946	36.871.494	5.282.040	42.153.534	12,6ο/ο
1962	44.822.035	37.823.776	5.440.600	43.264.376	12,1ο/ο
1963	48.921.930	39.040.051	6.583.675	45.624.726	13,4ο/ο

Ἐκ τούτων παρατηροῦνται: α) ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος
ἄνοδος τοῦ συνόλου τῶν ἐσόδων, ὀφειλομένη εἰς τὴν βελτίωσιν
τῶν μισθῶν τῶν ἡσφαλισμένων, τὴν αὐξήσιν τῶν ἐσόδων τῶν Ἰ.
Ναῶν, τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ ἀναλίσκομένου κηροῦ
τῶν Ναῶν καὶ εἰς ἄλλους λόγους, β) ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάλειπτος
ἄνοδος τῶν διατιθεμένων εἰς παροχάς, ὀφειλομένη ἀφ' ἑνὸς εἰς
ἐκτάκτους βελτιώσεις τῶν παροχῶν καὶ εἰς τὴν, διὰ τῆς παρόδου

τοῦ χρόνου, ἐπερχομένην φυσιολογικὴν τοιαύτην, καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Κλάδον Ἀσθενείας εἰς τὴν αὐξησιν τῶν τιμῶν νοσηλείας καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς περιθάλψεως εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἡσφαλισμένων, γ) ἡ ἀναλογία τῶν ἐξόδων διοικήσεως καὶ λειτουργίας, ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔσοδα, δὲν παρουσιάζει διακυμάνσεις αἰσθητάς, εὐρισκομένη εἰς ἐπίπεδα κανονικά.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΟΧΩΝ

α') Κλάδου Συντάξεων:

Οἱ συνταξιῶχοι ἀνέρχονται εἰς 3.250, αἱ δὲ πρὸς αὐτοὺς ὡς καὶ τοὺς πιθανῶς καταστησομένους κατὰ τὸ 1964, καταβλητέαι συντάξεις, μετὰ τῶν δώρων καὶ τοῦ ἐπιδόματος λουτροθεραπείας, ὑπολογίζονται εἰς τὸ ποσὸν τῶν δρχ. 29.508.001.

Ἡ μέση σύνταξις ἐξ ἀμέσου ἀπονομῆς ἢ μεταβιβάσεως ἀνέρχεται, διὰ μὲν τοὺς μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1951 συνταξιοδοτηθέντας εἰς 514 δραχμάς, διὰ δὲ τοὺς συνταξιοδοτηθέντας ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου 1951 καὶ ἐφεξῆς εἰς δρχ. 742. Τέλος εἰς τοὺς λαμβάνοντας σύνταξιν πολεμοπαθοὺς εἰς δρχ. 852.

Ἡ σύνταξις ἱερέως τῆς δ' μισθολογικῆς κατηγορίας, ἔχοντας συνεχῇ ἀσφάλισιν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ταμείου καὶ μέλλοντος νὰ ἐξέλθῃ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, ἀνέρχεται εἰς δρχ. 1.003, εἰς δρχ. 1142 τῆς γ' μισθολογικῆς κλάσεως, εἰς δρχ. 1.323 τῆς β' μισθολογικῆς κλάσεως καὶ εἰς δρχ. 1.556 τῆς α' μισθολογικῆς κλάσεως.

(Σημείωσις: Τὰ ποσὰ ταῦτα ἀντιστοιχοῦν εἰς βασικοὺς μισθοὺς μετὰ τοῦ ἐπιδόματος πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἄνευ τοῦ 300 δρχ. ἐπιδόματος).

β') Κλάδου Ἀρωγῆς:

Τὸ βοήθημα τῶν μελλόντων νὰ ἐξέλθουν, κατὰ τὸ ἔτος 1964, τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας, ἐφημερίων καὶ ἐφ' ὅσον θὰ ἔχουν οὗτοι πλήρη συμμετοχὴν εἰς τὸ Ταμεῖον, ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Κλάδου, ἥτοι ἀπὸ 1.7.1947 θὰ ἀνέρχεται διὰ τὸν τῆς α' μισθολογικῆς κατηγορίας εἰς δρχ. 40.188, τῆς β' εἰς δρχ. 33.252, τῆς γ' εἰς δρχ. 28.356 καὶ τῆς δ' εἰς 23.256 δρχ.

Οἱ ἐξερχόμενοι, κατ' ἔτος, τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας καὶ λαμβάνοντες βοήθημα ἀνέρχονται, κατὰ μέσον ὅρον, εἰς 170. Ἀποτελεῖται δὲ τὸ βοήθημα ἐκ τόσων μηνιαίων μισθῶν, ὅσα τὰ ἔτη συμμετοχῆς τοῦ ἡσφαλισμένου εἰς τὸν Κλάδον Ἀρωγῆς.

Τὰ ἔσοδα τοῦ Κλάδου Ἀρωγῆς, ἀποτελούμενα ἐκ τῆς εἰσφο-

ρᾶς τῶν ἡσφαλισμένων καὶ τὰ ἐξοδα αὐτοῦ, ἀποτελούμενα ἐκ τῶν ἐφ' ἡπαξ βοηθημάτων τῶν ἐξερχομένων, ἔχουν, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ὡς ἑξῆς:

*Ἔτη	*Ἑσοδα	*Ἐξοδα	Περίσσευμα
1957	1.203.222	519.400	+ 683.822
1958	2.450.914	3.115.447	— 664.533
1959	2.628.249	2.239.215	+ 389.034
1960	3.062.392	2.907.940	+ 154.451
1961	3.107.094	2.743.490	+ 373.604
1962	3.308.000	3.184.562	+ 133.438
1963	3.920.969	3.089.338	+ 831.631

γ') Κλάδου Ἀσθενείας:

Αἱ παροχαὶ τοῦ Κλάδου τούτου συνίστανται εἰς τὴν νοσοκομειακὴν περίθαλψιν (εἰς γ' θέσιν) καὶ τὰς συμπαραομαρτούσας παρακλινικὰς θεραπειάς. Εἰς 3.200 περίπου δύνανται νὰ ὑπολογίζωνται ἐτησίως αἱ περιπτώσεις τῶν νοσηλεύσεων, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 6 ἑκατ. δραχμῶν τοὐλάχιστον.

Ὁ Κλάδος Ἀσθενείας, χρηματοδοτούμενος ἐκ μόνης τῆς εἰσφορᾶς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἡσφαλισμένων, τυγχάνει διαρκῶς ἐλλειμματικός, τὰ δὲ ἐλλείμματά του, διογκωθέντα ἔτι πλέον, ἀφ' ἧς (1961) ἡ περίθαλψις ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων, ἄνευ μάλιστα εἰσφορᾶς τινος (ἀντιπαροχῆς), καλύπτονται πάντοτε ἐκ τῶν περισσευμάτων τοῦ Κλάδου Συντάξεων. Οὕτως ὁ Κλάδος Ἀσθενείας ἐμφανίζεται:

*Ἔτη	*Ἑσοδα	*Ἐξοδα	Περίσσευμα	*Ἐλλειμμα
1948/1949		165.153		165.153
1949/1950		1.249.900		1.249.900
1950/1951		2.248.757		2.248.757
1951/1952	972.115	2.861.793		1.889.678
1952/1953	1.558.294	3.442.499		1.884.205
1953/1954	2.707.629	2.958.484		250.855
1954/1955	2.584.178	2.839.529		255.351
1955/1956 (18μηνον)	4.539.539	4.324.413	215.126	

1957	3.055.288	3.123.858	68.570
1958	3.151.734	3.287.713	135.979
1959	3.514.500	3.719.013	204.513
1960	3.851.657	4.570.942	719.285
1961	4.748.253	5.955.533	1.207.280
1962	5.055.447	5.697.573	642.125
1963	5.216.697	7.246.912	2.030.215

Εἶναι φανερόν, ὅτι, διὰ τῆς συνεχοῦς ἀπομυζήσεως τῶν περισσευμάτων τοῦ Κλάδου Συντάξεων, συνεπεία τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ Κλάδου Ἀσθενείας, ἡ βελτίωσις τῶν συντάξεων ἐμποδίζεται, τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον, λόγῳ τοῦ ἀσταθμῆτου τῶν ἐξόδων νοσηλείας, ἀγνωστον καὶ ἀπροσδιόριστον καθίσταται τὸ μέγεθος τῶν ἐτησίων ἀνοιγμάτων τοῦ Κλάδου τούτου τῆς Ἀσθενείας.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ

Ἡ περιουσία τοῦ Ταμεῖου κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1963 εἶχεν ὡς ἐξῆς:

Λογαριασμοὶ Ἑνεργητικοῦ:

	Δραχμαὶ
1. Ταμεῖον Κεντρικοῦ, Τοπικῶν καὶ Τράπεζαι	10.632.261
2. Χρεώγραφα	11.247.888
3. Ἀκίνητα (μεῖον ἀποσβέσεις)	20.782.663
4. Ἐπιπλα καὶ ἐγκαταστάσεις (μεῖον ἀποσβέσεις)	272.577
5. Δάνεια ἐνυπόθηκα καὶ ἀπλᾶ	13.839.034
6. Δημόσια Ταμεῖα, Λ/σμός εἰσπράξεως ἐκ κρα- τήσεων καὶ ἑτεροὶ χρεωστικοὶ Λογαριασμοὶ	3.194.600
7. Διάφοροι πόροι βεβαιωμένοι	475.563
Σύνολον Ἑνεργητικοῦ	<u>60.444.589</u>

Λογαριασμοὶ Παθητικοῦ:

1. Ἑλληνικὸν Δημόσιον (Λ/σμός κληρικοσήμευ)	4.984.948
2. Διάφοροι πιστωτικοὶ Λογαριασμοὶ	2.265.045
	<u>7.249.993</u>
3. Κ ε φ α λ α ι α:	
α) Κλάδου Συντάξεων	46.915.787
β) » Ἀρωγῆς	6.278.809
	<u>53.194.596</u>
	<u>60.444.589</u>

Παρά τὸ συμμετρικόν, ἐκ πρώτης ὄψεως, τῆς συνθέσεως τῆς περιουσίας, τὰ διαθέσιμα τοῦ Ταμείου εὐρίσκονται κάτω τῶν κανονικῶν ὀρίων. Τὰ διατεθέντα, τελευταίως, εἰς τὴν οἰκοδόμησιν ἐνὸς τουριστικοῦ περιπτέρου εἰς τὴν ἀκτὴν Ἀγ. Κοσμᾶ Καλαμακίου, ἱκανοποιητικῆς ἀποδόσεως, τὰ διατεθέντα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς χορηγήσεις δανείων καὶ τὰ ἀποδοθέντα εἰς τὸ Δημόσιον ἐκ ποσοῦ 15 ἑκατ., ὀφειλόμενα αὐτῶ ἐκ προϊόντος ἀξίας κληρικοσῆμου γάμων καὶ διαζυγίων (ν. 3559/55), ὑπεβίβασαν, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, τὸν βαθμὸν ρευστότητος τῆς περιουσίας κάτω τοῦ πρέποντος, τοῦτο δὲ ἠνάγκασε τὴν Διοίκησιν τοῦ Ταμείου νὰ ἀναστείλῃ, ἐπὶ τι διάστημα χρόνου, τὴν χορήγησιν δανείων, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπένδυσιν.

Σκέψις καὶ ἐπιθυμία μόνιμος τῆς Διοικήσεως τοῦ Ταμείου τυγχάνει ἡ βελτίωσις τῶν παροχῶν καὶ ἰδίως τῶν συντάξεων· τοῦτο ὁμῶς δεόν νὰ γίνῃ ἐντὸς τῶν δυνατοτήτων τοῦ Ταμείου.

Ἄς μὴ λησμονῇται, ὅτι ἡ ἀσφάλις ἀποτελεῖ πρόνοιαν διὰ τὸ μέλλον καὶ ἡ πρόνοια βασίζεται εἰς τὴν ἀποταμίευσιν τῶν ἀναγκαιῶν κεφαλαίων διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ὑποχρεώσεων ὡς αὗται, κατὰ τὰς δεδομένας πιθανότητας, θέλουσιν ἐξελιχθῇ καὶ διαμορφωθῇ ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐπομένως ἡ περίσσεια τῶν ἐσόδων ἐνὸς ἔτους δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ ἐνδείξιν ἀσφαλῆ περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ἰδρύματος. Ἀντίθετος ἀποψις θὰ ᾔτο δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνάληψιν ὑποχρεώσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωσις θὰ καθίστατο, μετ' οὐ πολὺ, ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδύνατος.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ διότι ἐκρίθη ἀδιανόητον ὅπως ἡ οἰκονομικὴ θέσις τοῦ Ἰδρύματος στηρίζεται εἰς προχειροὺς καί, κατὰ συνέπειαν, ἀβασίμους ὑπολογισμοὺς καὶ δοθέντος, ὅτι ἡ, πρὸ ἐπταετίας περίπου, καταρτισθεῖσα ἀναλογιστικὴ μελέτη, μὴ ληφθεῖσα τότε ὑπ' ὄψιν, ἔπαυσεν ἤδη, λόγῳ παρελεύσεως τοῦ χρόνου, νὰ θεωρῇται ἰσχύουσα, τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ταμείου ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐνεργηθῇ νέα ἀναλογιστικὴ μελέτη πρὸς ἐξакρίβωσιν τῆς πραγματικῆς οἰκονομικῆς θέσεως τοῦ Ἰδρύματος καὶ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν παροχῶν.

Ἀνεξαρτήτως τούτων, ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου, ἐπιφυλασσομένη νὰ λάβῃ πλέον ὀριστικὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ζωτικοῦ θέματος τῶν συντάξεων μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς ἀναλογιστικῆς μελέτης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς ὅπως αἱ συντάξεις βελτιωθῶσι, κατὰ τὸ δυνατόν, ἀπὸ τοῦδε, ἀπεφάσισεν ὅπως, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν διαγραφόμενων ἐκ τῶν ἐνδείξεων τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους, προβῇ εἰς τὸν καθορισμὸν ὡς κατωτάτου

όριου μηνιαίας συντάξεως, ἀντὶ τοῦ σήμερον ὑφισταμένου ποσοῦ σὼν 500 δρχ., τοῦ ποσοῦ τῶν 600 δρχ.

Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ἐμπίπτουν 1.833 περιπτώσεις συνταξιούχων ἐπὶ συνολικοῦ ἀριθμοῦ 3.250.

Ἐπίσης ἀπεφάσισεν, ὅπως, διὰ τοὺς ὑπολοίπους συνταξιούτους (νέου ὑπολογισμοῦ), τοὺς συνταξιοδοτηθέντας μετὰ τὸ ἔτος 1951, γίνῃ ἡ δέουσα ἀναπροσαρμογή, κατόπιν τῆς χορηγηθείσης, ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., αὐξήσεως τῶν μισθῶν κατὰ 50/o ἐπὶ ἰσοπόσῳ μειώσει, συμφώνως πρὸς τὰς ἰσχύουσας διατάξεις, τοῦ παρεχομένου, σὺν τῇ συντάξει, ἐπιδόματος.

Εἰδικῶς διὰ τὸν Κλάδον Ἀσθενείας καὶ ἐπειδὴ ὡς διαπιστοῦται ὁ Κλάδος οὗτος, παρὰ πᾶσαν προσπάθειαν, εἴτε ὡς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς ὀργανώσεως, εἴτε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς βελτιώσεως τῶν πόρων του, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φθάσῃ, ὑπὸ ἐποψὶν παροχῶν, ἄλλους ἀσφαλιστικούς Ὀργανισμοὺς μισθοβιώτων, οἵτινες, ἐκτὸς τῆς νοσοκομειακῆς, παρέχουσι καὶ τὴν ἱατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν, ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου, ἐν τῇ μελέτῃ τῶν δυνατῶν λύσεων, ἀναγκάζεται νὰ προσανατολισθῇ πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τῆς περιθάλψεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου εἰς τὸ σύστημα τῆς παρεχομένης εἰς τοὺς Δημοσίους Ὑπαλλήλους τοιαύτης.

Ἐχει δὲ ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου βασίμους ἐλπίδας, ὅτι τὴν λύσιν ταύτην, δυναμένην νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν Ἐφημεριακὸν Κλῆρον πληρέστερον, θὰ θελήσῃ νὰ ἐνστερνισθῇ καὶ ἡ Κυβέρνησις τῆς Χώρας, ἀναγνωρίζουσα οὕτω καὶ εἰς τὸν Κλῆρον τὸ δικαίωμα, ὅπως οὗτος ἀπολαμβάνῃ τῆς περιθάλψεως τῆς ὑγείας του εἰς ὃ μέτρον τὴν ἀπολαμβάνει καὶ ὁ τελευταῖος μισθωτός.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου πιστεύει, ὅτι, ἐφ' ὅσον θὰ ἐπιτευχάνετο ἡ ἀνάληψις παρὰ τοῦ Κράτους τῆς νοσηλείας τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἐντασσομένου τούτου εἰς τὸ σύστημα περιθάλψεως τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων, θὰ ἦτο δυνατόν τὸ TAKE, ὀργανούμενον ἐπὶ νέων ἀρχῶν, νὰ ἐξασφαλίσῃ σύνταξιν πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους, ἀνταξίαν πρὸς τὴν ὑψίστην πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλῆρος παρέχει πρὸς τὸ Ἔθνος.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Ἀγίων Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εὐχόμεθα εἰς ὑμᾶς καὶ τὰς οἰκογενεὰς ὑμῶν πᾶσαν παρὰ Θεοῦ εὐλογίαν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Γ Ν Ω Μ Ο Λ Ο Τ Η Σ Ι Σ

T.A.K.E.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10.3.1964

Νομικὴ Ὑπηρεσία

Ἀριθ. Πρωτ. 3548

Πρὸς

Τὸν κ. Δ/ντα Σύμβουλον τοῦ TAKE

Τμῆμα Γραμματείας — Προσωπικοῦ

Ἀποκρινόμενοι ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2708/64 ὑμετέρῳ ἐγγράφῳ διατυπούμενου ἐρωτήματος, ἂν νομίμως ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἢ καταβολὴ τοῦ ἐπιδόματος ἀδείας τοῦ Β.Δ. 551/1963 πρὸς τοὺς ἱεροψάλτας καὶ νεωκόρους τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν αὐτοῦ ὑπαγομένων ἐξωκκλησίων, δοθέντος ὅτι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 296883 τῆς 25.1.64 ἐγγραφον τοῦ Γεν. Λογιστηρίου τοῦ Κράτους διατυποῦται ἡ ἄποψις ὅτι δὲν δικαιοῦνται οἱ ὡς ἄνω τοῦ ἐπιδόματος τούτου καθόσον δὲν συνδέονται μετὰ τῶν Ναῶν «διὰ σχέσεως ἐργασίας Δημοσίου Δικαίου», ἔχομεν τὴν τιμὴν ἐπὶ τοῦ προκύψαντος τούτου ζητήματος νὰ σᾶς ἐκθέσωμεν τὴν γνώμην μας ἔχουσιν ὡς ἀκολούθως:

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ιδρύσεώς της μεριμνῶσα διὰ τὴν ἐξύψωσιν καὶ εὐπρέπειαν ἐν γένει τῶν εἰς τὸ προσωπικὸν αὐτῆς ἀνηκόντων, εἴτε λειτουργῶν ταύτης ἐπιτελούντων τὰ τῆς θείας λατρείας, εἴτε ἀπλῶς βοηθητικῶν καὶ ὑπηρετικῶν ἔτι ἐν τοῖς Ναοῖς προσώπων καὶ ἐπιζητοῦσα νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς πιστοὺς τὸν σεβασμὸν πρὸς πάντα τὰ πρόσωπα ταῦτα συλλήβδην ὠνόμασεν αὐτὰ κληρικούς, ὡς λαχόντας τὸν κλῆρον τῆς Ἱ. Διακονίας, διακρίνασα ὅμως ὡς Ἱερατικούς μὲν ἢ Ἱερωμένους κληρικούς, τοὺς ἐπιτελοῦντας τὰ τῆς θείας λατρείας καὶ πρὸς τοῦτο χειροτονουμένους, ὡς ἀπλοὺς δὲ κληρικούς τοὺς λοιποὺς, ἀναγνώστας, ψάλτας, νεωκόρους κλπ. μὴ χειροτονουμένους (Ἀποστ. Κανὼν ΓΜ τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Ἱ. Συνόδου, Κανὼν ΚΔ τῆς ἐν Τρούλλῳ ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου, Κανὼν ΛΓ καὶ ΟΖ τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, Καταστατικὸς Νόμος Σ τοῦ 1852 «Περὶ Ἐπισκοπῶν καὶ Ἐπισκόπων».

Ἄπαντα τὰ πρόσωπα ταῦτα, ἀδιακρίτως, κατὰ τ' ἀνωτέρω καὶ τὰ κρατοῦντα ἐν τε τῇ Ἐπιστήμῃ καὶ τῇ Νομολογίᾳ ἀναγνωρίζονται ὡς Ἐκκλησιαστικοὶ λειτουργοὶ καὶ ἀσκοῦσι δημοσίαν ὑπηρεσίαν, ἡ ἔννομος δὲ σχέσις ἥτις παράγεται διὰ τοῦ διορισμοῦ

αὐτῶν εἰς τὰς θέσεις ταύτας δὲν ἀποτελεῖ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου διεπομένην σύμβασιν τῆς μισθώσεως ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἰδρυομένη διὰ μονομεροῦς ἐξουσιαστικῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ Δημοσίου Δικαίου (πρβλ. Γνωμ. Εἰς. Ἀρ. Πάγου 1333/1907 Θέμις ΙΗ σελ. 608 καὶ 38 τοῦ 1940 ΕΕΝ 1940 σελ. 421, Ν.Ν. Σαριπόλου, Μελέται «Περὶ Δημοσίων Ὑπαλλήλων» σελ. 40, Ἡλ. Κυριακούλου Δικαίων τῶν Πολιτικῶν Διοικητικῶν Ὑπαλλήλων 1954 σελ. 33, Ἀν. Χριστοφιλοπούλου», Ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» σελ. 29).

Ἡ ἀποφίς αὕτη ἦτο ἡ ἐπικρατεστέρα ἐν τῇ Νομολογίᾳ μέχρι τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὅτε κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ Α.Ν. τούτου ἐν ἄρθρῳ 2 διαλαμβανομένην, οἱ Ἱ. Ναοὶ ἀποτελοῦσι Ν.Π.Δ.Δ. Καὶ ναὶ μὲν ἐκ μόνης τῆς τοιαύτης ιδιότητος δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ συνδέουσα τὰ πρόσωπα αὐτῶν πρὸς τοὺς ἱεροφάλτας καὶ νεωκόρους ὡς σχέσις δημοσίου δικαίου, ἐκ τοῦ ἄρθρου ὅμως 64 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου, διὰ τοῦ ὁποίου ὀρίζεται ὅτι οἱ ψάλλται καὶ νεωκόροι διορίζονται καὶ παύονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου, ὅτι ἀσχεῖται ὑπὸ τούτου κατ' αὐτῶν πειθαρχικῇ ἐξουσίᾳ καὶ ὅτι οὗτοι ὡς ἀποτελοῦντες τὸν κατώτερον κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάγονται εἰς τὰς περὶ συλλογικῶν συμβάσεων κειμένας διατάξεις, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὸ ὅλον νομοθέτημα, ἐπιδιδῶσαν νὰ ρυθμίσῃ, ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος τὰ τῆς λειτουργίας καὶ ὀργανώσεως τῶν Ἱ. Ναῶν, συνάγεται ὅτι εἶναι τῷ ὄντι σχέσις δημοσίου δικαίου ἡ συνδέουσα τοὺς ἱεροφάλτας καὶ νεωκόρους μετὰ τῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν.

Τὰ τακτικὰ δικαστήρια παγίως πλέον ἀκολουθοῦν τὴν ἀποφιν ταύτην μετὰ τὸ ἄρθρον 64 τοῦ ἀ.ν. 2200/40, δεχόμενα ὅτι ἡ σχέσις δι' ἧς προσλαμβάνονται εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς οἱ ψάλλται καὶ νεωκόροι ἐμπίπτει εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ δημοσίου δικαίου (Ε.Α. 940/41, 1793/59 Πρωτ. Ἀθ. 4352/46, 6429/51, 9738/1954, 15282/57 καὶ 20962/59). Τὸ Συμβούλιον Ἐπικρατείας ἐπίσης, μετὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω διάταξιν, ἀκολουθοῦν τὴν ἰδίαν ταύτην ἀποφιν, παγίως δέχεται ὅτι αἰτήσεις ἀκυρώσεως ἱεροφάλτου ἢ νεωκόρου διώκουσα τὴν ἀκύρωσιν πράξεως Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἀναγομένης εἰς τὴν ὑπηρεσιακὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὡς ὑπαλλήλου Νομικοῦ Προσώπου Δημ. Δικαίου, ἀρμοδίως εἰσάγεται ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς ἐκδίκασιν συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 5 παρ. 3 τοῦ ν.δ. 3830/58 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Νόμου 3713/39 (πρβλ. Σ. Ε. 1832/52, 1220/54, 1246/57, 1851/59, 211, 212, 213 καὶ 214/61).

Τέλος προκειμένου περί τῶν ἱεροψαλτῶν καὶ νεωκόρων τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ TAKE τελούντων Παρεκκλησίων καὶ Ἐξωκκλησίων, ἀπασχολουμένων ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς δραστηριότητος αὐτῶν, καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν κατ' ἀπόσπασιν εἰς τὸ TAKE ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των ὑπηρετούντων πρὸς κάλυψιν διαρκῶν ὑπηρεσιακῶν ἀναγκῶν, γίνεται δεκτὸν παγίως, ὅτι οὗτοι ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των καθίστανται ὑπάλληλοι τοῦ TAKE συνδεόμενοι μετ' αὐτοῦ διὰ σχέσεως δημοσίου δικαίου (Σ.Ε. 1851/59, 262/63, Ἐφ. Ἀθ. 1793/60, καὶ Γ.Ν.Σ.Κ. 249/59).

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων τὸ TAKE κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 2 περ. α' τοῦ Ν.Δ. ὑπ' ἀριθ. 551/63, ὀρίζοντος ὅτι αἱ διατάξεις αὐτοῦ ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν μὴ διεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου 1811/51 τακτικῶν ὑπαλλήλων τῶν Ν.Π.Δ.Δ., νομίμως κατέβαλε πρὸς τοὺς ἱεροψάλτας καὶ νεωκόρους τὸ ὑπὸ τοῦ Δ/τος τούτου προβλεπόμενον ἐπίδομα, ὅπερ ὀφείλει καὶ ἐφεξῆς νὰ καταβάλλῃ. Τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐν τῷ ὡς ἄνω ἐγγράφῳ τοῦ Γεν. Λογιστηρίου τοῦ Κράτους ὑποστηριζόμενα εἶναι ἀνυπόστατα ὡς νόμῳ ἀνεπέρειστα.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Προϊστάμενος τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας
Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι ἐφημέριοι δύνανται ν' ἀπευθύνουν ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας.

ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ TAKE ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὁρθόδοξου

Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.)

Ἀθῆναι τῇ 8-5-1964

Δ/νσις Οἰκον. Ὑπηρεσιῶν

Τμῆμα Ἑσόδων

Γραφεῖον Π

Ἀριθ. Πρωτ. 5956

Ἀριθ. ἐγκυκλ. 23

Περίληψις : «Κοινοποιεῖται ἡ ὑπ' ἀριθμ.
34/1964 Π.Υ.Σ. περὶ αὐξήσεως τοῦ μι-
σθοῦ τῶν ἐφημερίων κατὰ 5 ο/ο».

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπείγουσα

Π ρ ό ς

- 1) Τὰς Ἱ. Μητροπόλεις καὶ
- 2) Ἀπαντα τὰ Τοπικὰ TAKE

Κοινοποιούντες ὑμῖν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 81 RONEO (ἀριθ. πρωτ. 94606/25-4-64) ἐγκύκλιον τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου τοῦ Κράτους περὶ κοινοποιήσεως, τῆς ὑπ' ἀριθμ. 34/10-4-64 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, περὶ αὐξήσεως τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν ἐφημερίων κατὰ 5 ο/ο ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1964, παρακαλοῦμεν, ὅπως λάβητε ὑπ' ὄψιν, ὅτι, κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς διαφορᾶς προσαυξήσεως τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου ἕως καὶ Μαΐου ἐ.ἔ. καὶ τοῦ ἐπιδόματος ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, θὰ διενεργηθοῦν ὑπὲρ τοῦ TAKE καὶ τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» αἱ κάτωθι κρατήσεις :

- 1) Ἐφ' ἅπαξ διαφορὰ προσαυξήσεως ὑπὲρ TAKE (βλ. στήλην 3),
- 2) 10 ο/ο ἐπὶ τῆς διαφορᾶς προσαυξήσεως ὑπὲρ TAKE (βλ. στήλην 4),
- 3) 1 ο/ο ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ἐπὶ τῆς αὐτῆς διαφορᾶς προσαυξήσεως (βλ. στήλην 5).

Αἱ μισθοδοτικαὶ κατάστασεις τοῦ μηνὸς Μαΐου θὰ συνταχθῶσι ὡς συνετάγησαν καὶ αἱ τοιαῦται τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου ἕως καὶ Ἀπριλίου, ἤτοι ἀνευ τῆς ἐκ 5 ο/ο προσαυξήσεως.

Ἀπὸ τοῦ Ἰουνίου ἐ.ἔ. καὶ ἐφεξῆς θὰ συντάσσωνται, μετὰ τῆς δοθείσης προσαυξήσεως καὶ τῶν ἐν τῷ συνημμένῳ πίνακι ἀναγραφομένων, κατὰ μισθολογικὴν κατηγορίαν, κρατήσεων (βλ. στήλας 9 καὶ 10).

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος
Καθηγ. Π. ΣΤΕΡΙΩΤΗΣ

ΠΙΝΑΞ ΚΡΑΤΗΣΕΩΝ ΚΑΤΑ

	Μισθός μέχρι τής 31-12-63 άνευ επίδομ. άαρ. βίου	Μισθός από 1-1-64 άνευ επίδ. άαρ. βίου	Εισφ. υπέρ TAKE	
			Διαφορά μισθοῦ υπέρ TAKE	10 ο/ο επί διαφοράς προσαυξ. από 1αν. έως Μάϊον 1964 καί επίδιαφ. δώρου Πάσχα
	1	2	3	4
Έφημέριοι Α' Κατηγορίας				
α) με βασ. μισθ. άνευ πολ.	1720	1806	86	47
β) μετά επίδ. πολ. 10 ο/ο	1892	1987	95	52
γ) μετά επίδ. πολ. 20 ο/ο	2064	2167	103	56
Έφημέριοι Β' Κατηγορίας				
α) με βασ. μισθ. άνευ πολ.	1380	1449	69	38
β) μετά επίδ. πολ. 10 ο/ο	1518	1594	76	41
γ) μετά επίδ. πολ. 20 ο/ο	1656	1739	83	45
Έφημέριοι Γ' Κατηγορίας				
α) με βασ. μισθ. άνευ πολ.	1140	1197	57	31
β) μετά επίδ. πολ. 10 ο/ο	1254	1317	63	34
γ) μετά επίδ. πολ. 20 ο/ο	1368	1436	68	37
Έφημέριοι Δ' Κατηγορίας				
α) με βασ. μισθ. άνευ πολ.	890	935	45	25
β) μετά επίδ. πολ. 10 ο/ο	979	1028	49	27
γ) μετά επίδ. πολ. 20 ο/ο	1068	1122	54	29

ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΝ

1 ο/ο ὑπὲρ περιοδ. 'Εγκλησία ἐπὶ τῆς διαφ. προσ. ἀπὸ 'Ιαν. ἔως Μάιον.	Νέος μισθὸς ἐφ'ημ. ἀπὸ 1ης 'Ιαν. 1964 ἄνευ ἀναρ. βίου	'Επίδομα 57 ΠΥΣ	Σύνολον ἀποδογῶν	10 ο/ο ἀπὸ 'Ιουν. καὶ ἐφεξῆς	1 ο/ο ὑπὲρ περιοδ. 'Εγκλησία ἀπὸ 'Ιουνίου καὶ ἐφεξῆς
5	6	7	8	9	10
4	1806	300	2106	211	21
5	1987	300	2287	229	23
5	2167	300	2467	247	25
3	1449	300	1749	175	17
4	1594	300	1894	189	19
4	1739	300	2039	204	20
3	1197	300	1497	150	15
3	1317	300	1617	162	16
3	1436	300	1736	174	17
2	935	300	1235	124	12
2	1028	300	1328	133	13
3	1122	300	1422	142	14

ΑΥΞΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΜΙΣΘΟΥ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΩΝ

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος
Υπουργεῖον Οἰκονομικῶν
Γενικὸν Λογιστήριον τοῦ Κράτους

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25—4—1964

Ἐπεῖγον

Ἀριθ. Πρωτ. 94606

ΡΟΝΕΟ 81

Π ρ ὶ δ ς

- 1) Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, Γεν. Δ/σιν Ὀρησκευμάτων
- 2) Ἱερὰς Μητροπόλεις
- 3) Δημόσια Ταμεῖα
- 4) Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον

Θ Ε Μ Α : Κοινοποιήσις ὑπ' ἀριθ. 34/1964 Π.Υ.Σ. «περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν Ἐφημερίων κατὰ 5 ο/ο».

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ κοινοποιήσωμεν ὑμῖν τὴν ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 10ης Ἀπριλίου 1964 Πράξιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 63 τῆς 22-4-64 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἵνα λάβητε γνῶσιν.

Διὰ τῆς κοινοποιουμένης Πράξεως αὐξάνονται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. κατὰ 5 ο/ο τὰ ἤδη ὑφιστάμενα ὅρια τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν ἐνοριακῶν καὶ συναδελφικῶν Ναῶν κ.λ.π. οἵτινες μισθοδοτοῦνται δυνάμει τοῦ Α.Ν. 536/1945, ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, εἰς βάρος τοῦ χρηματιστικοῦ λογ/σμοῦ «Κεφάλαια πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν τοῦ Ἐφεμεριακοῦ Κλήρου».

Αἱ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὡς ἄνω Πράξεως προκύπτουσαι διαφοραὶ ἀποδοχῶν τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου—Ἀπριλίου 1964 θὰ ἐνταλθῶσι ἅμα τῇ λήξει τῆς παρούσης δι' ἰδίων μισθοδοτικῶν καταστάσεων.

Κατόπιν τῆς χορηγηθείσης διὰ τῆς κοινοποιουμένης Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου αὐξήσεως ἐκ 5 ο/ο ὁ βασικὸς μηνιαίος μισθὸς τῶν Ἐφημερίων διαμορφοῦται ὡς ἀκολουθοῦσι :

Ἐφημέριοι	Α'	Κατηγορίας Δραχ.	1.806
»	Β'	»	1.449
»	Γ'	»	1.197
»	Δ'	»	935

Ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς Ι. ΤΡΑΚΑΣ

Πράξις ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 10ης Ἀπριλίου 1964 «Περὶ αὐξήσεως τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν Ἐφημερίων».

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Λαβὼν ὑπ' ὄψιν :

- 1) Τὰς διατάξεις τῆς παρ. 4 τοῦ ἀρθρου 21 τοῦ Α.Ν. 1502/1950 «περὶ ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τῶν τακτικῶν δημοσίων Ὑπαλλήλων κ.λ.π.» καὶ 2) Σχετικὴν εἰσηγήσιν τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργῶν, ἀποφασίζεῖ :

Τὴν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1964 αὐξήσιν κατὰ 5 ο/ο τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῶν ἐφημερίων τῶν μισθοδοτουμένων δυνάμει τοῦ Α.Ν. 536/1945 εἰς βάρος τοῦ χρηματιστικοῦ λογ/σμοῦ «Κεφάλαια πρὸς πληρωμὴν μισθῶν Ἐφημεριακοῦ Κλήρου».

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Τὰ Μέλη

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Ἀπριλίου 1964

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
Γ. ΣΠΥΡΙΔΑΚΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΔΟΜΑ ΑΔΕΙΑΣ ΕΞΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΗΣ ΚΡΑΤΗΣΕΩΣ 1ο/ο ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Ὁρθοδόξου

Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος

Ἀθῆναι τῇ 17ῃ Ἀπριλίου 1964

(Τ.Α.Κ.Ε.)

Διεύθυνσις Οἴκον. Ὑπηρεσιῶν

Τμῆμα Ἐσόδων

Γραφεῖον Π

Ἀριθ. Πρωτ. 4869

» Ἐγκ. 22

Περίληψις : «Περὶ κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 4869/64 γνωμοδοτήσεως τοῦ Προϊσταμένου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΤΑΚΕ».

Ἐ γ κ υ κ λ ι ο ς

Π ρ ὶ ς

Ἀπάσας τὰς Ἱ. Μητροπόλεις

Ἐχομεν τὴν τιμὴν, ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 106/9-12-63 ἐγκυκλίου μας, νὰ κοινοποιήσωμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 4869/13-4-64 γνωμοδότησιν τοῦ Προϊσταμένου τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ ΤΑΚΕ καὶ νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι τὸ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 184/63 Πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγηθὲν εἰς τοὺς ἐφημερίους ἐπίδομα 15ημέρου ἀδείας, ἐξομοιούμενον ὡς πρὸς τὰς κρατήσεις, πρὸς τὰ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ Πάσχα ἐπιδόματα, ἐξαίρεται ὅπως καὶ ταῦτα τῆς ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» κρατήσεως τοῦ ποσοστοῦ 1%.

Ὅθεν, παρκαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως, πρὸς συμφηρισμὸν τοῦ ἀχρεωστήτως παρκαρτηθέντος ποσοστοῦ 1% ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ἐπὶ τοῦ χορηγηθέντος ἤδη ἐπιδόματος ἀδείας 1963, ἐκπέσῃτε τὴν ἄνω ἀχρεωστήτως γενομένην ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ κράτησιν, ἐκ τῆς στήλης τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνεργηθσομένης κρατήσεως, κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς μισθοδοτικῆς καταστάσεως τῶν ἐφημερίων, τοῦ πρώτου ἀμέσως προσεχοῦς μηνός.

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος

Καθ. Π. ΣΤΕΡΙΩΤΗΣ

Ἀνακοίνωσις τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. πρὸς τοὺς μετόχους αὐτοῦ.

Ἀνακοινούται ὅτι ἐξαντληθείσης τῆς ἐγκριθείσης διὰ τὸ α' ἐξάμηνον τρέχοντος ἔτους πιστώσεως διὰ τὴν χορήγησιν δανείων, νέαι αἰτήσεις δὲν γίνονται δεκταί. Αἱ ἐκκρεμοῦσαι αἰτήσεις θέλουσι κριθῇ κατὰ τὸ δεῦτερον ἐξάμηνον ἐ.ἔ. καὶ ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς τυχὸν χορηγηθησομένης νέας πιστώσεως.

Ἀνακοίνωσις πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους τοῦ Τ.Α.Κ.Ε..

Προκειμένου νὰ ἐκπονηθῇ, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δ.Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἀναλογιστικὴ μελέτη πρὸς ἐξέτασιν τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ Ταμεῖου καὶ προσδιορισμὸν τοῦ ὕψους τῶν συντάξεων καὶ λοιπῶν παροχῶν, θέλει ἐνερ-

γηθῇ ἀπογραφὴ τῶν ἐν γένει ἡσφαλισμένων αὐτοῦ, διὰ τῆς συμπληρώσεως παρ' ἐκάστου ἐνὸς σχετικοῦ δελτίου.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον:

α) διὰ τοὺς μισθοδοτούμενους παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐφημερίους :

Τὸ ἀπογραφικὸν δελτίον θὰ παραδοθῇ εἰς ἕκαστον παρὰ τοῦ Δημ. Ταμείου τοῦ καταβάλλοντος τὸν μισθὸν τοῦ ἐφημερίου, κατὰ τὴν πρώτην προσεχῆ πληρωμὴν.

Ἀφοῦ τὸ δελτίον συμπληρωθῇ, μετ' ἀκριβείας, θὰ ἐπιστραφῇ καὶ πάλιν εἰς τὸν Δημόσιον Ταμῖαν ὅστις, μετὰ τὴν συγκέντρωσιν πάντων τούτων, θὰ τὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε.

β) Διὰ τοὺς λοιποὺς ἡσφαλισμένους, ἤτοι τοὺς ἐφημερίους τοὺς μὴ μισθοδοτούμενους παρὰ τοῦ Δημοσίου Ταμείου ἀλλὰ παρὰ Ναῶν, Ἰδρυμάτων κ.λ.π., τοὺς δικόνους, τοὺς ἱεροφάλτας καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, τὸ δελτίον ἀπεστέλλῃ παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ εἰς ἕκαστον. Μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὁ ἀπογραφόμενος πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ μέσῳ τοῦ ἀρμοδίου τοπ. Τ.Α.Κ.Ε.

γ) Διὰ τοὺς συνταξιοδοτούμενους τοῦ TAKE τὸ δελτίον ἀπεστέλλῃ εἰς ἕκαστον, μέσῳ τῶν Τοπ. TAKE, συμπληρούμενον δὲ παρὰ τῶν ἰδίων δέον νὰ μᾶς ἐπιστραφῇ, μέσῳ τοῦ ἀρμοδίου Τοπικοῦ TAKE, καὶ πάλιν.

Ἐπιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἀπογραφομένων, ὅπως συμπληρώσουν μετὰ προσοχῆς τὰ ἀπογραφικὰ δελτία καὶ τὰ ἐπιστρέψουν ἐγκρίτως, κατὰ τὸν ὀριζόμενον ὡς ἀνωτέρω τρόπον καὶ χρόνον.

Διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡσφαλισμένος ἢ συνταξιούχος δὲν λάβει δελτίον πρὸς συμπλήρωσιν ἕνεκα ἀλλαγῆς διευθύνσεως ἢ οἰονδήποτε ἄλλον λόγον, δέον ν' ἀπευθυνθῇ καὶ ζητήσῃ τὸ ἐντυπον ἀπὸ τοῦ Τοπικοῦ TAKE τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Δι' οἵανδήποτε ἀπορίαν περὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν δελτίων δέον νὰ ἐρωτᾶται παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τοῦ τόπου ἢ τοῦ Τοπικοῦ TAKE.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Εὐαγγέλου Θεοδώρου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἡ ἀσκήσις τῆς ἀγάπης κατὰ τὰ ὁρθόδοξα λειτουργικὰ κείμενα. — Φωτίου Κόντογλου, Τί εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τί εἶναι ὁ Παπισμός. — Θ. Σπεράντσα, Ἡ Κλείσοβα. — Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Ἀθ. Καλύβα, Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος, Ἡ σωστικὴ δύναμις. — Συμβουλὲς πρὸς τοὺς νεονόμους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Ἀπόδ. Θεοδόση Σπεράντσα. — Ἀρχιμ. Προκ. Παπαθεοδώρου, Πλειότερον καὶ καθαρώτερον φῶς στὴν νεολαίαν μας. — «Φιλοθέου Ἀδολεσχίας», Μέρος τέταρτον. Ψυχοφελεῖς ἐπιστάσεις ἀπὸ τοὺς («Ἀριθμοὺς» ὑπὸ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως. Ἀπόδ. Θεοδόση Σπεράντσα. — Ἀρχιμ. Φιλάρτου Βιτάλη, Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως, Οἰκογένεια. — Βασ. Ἡλιάδης, Τὸ ὑπὸ δῶξιν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὁ σκληρὸς ἀντίχριστος πρωτοπυργὸς διώκτης του. — Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν («Εὐεργετὶνὸν» ἢ («Συναγωγὴν ἡθικῶν διδασκαλιῶν»). Ἀπόδ. Ἀνθίμου Θεολογίτη. — Βασ. Μουστάκη, Ἡ ἐν Χριστῷ ζωή. — Χρυσοστόμου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς ἡσφαλισμένους τοῦ TAKE. — Γ. Σταυροπούλου, Προισταμένου Νομικῆς Ὑπηρεσίας TAKE, Γνωμοδότησις. — Ἐγκύκλιοι καὶ ἀνακοινώσεις τοῦ TAKE.